

மூன்றாம் உலக நாடுகளின்
கடன் பிரச்சனையும்
அதற்கு காரணமானவர்களும்

சூசன் ஜார்ஜ்
தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

A FATE WORSE THAN DEBT

Part I

முன்றாம் உலக நாடுகளின்
கடன் பிரச்சினையும்
அதற்கு காரணமானவர்களும்

பகுதி I

'A Fate Worse Than Debt' — The World Financial Crisis and the Poor by Susan George 1990 என்ற புத்தகத்தின் முதல் பகுதியின் தமிழாக்கமே இந்நூல்.

Translated by **Nedunchezlian, Kumarasamy, Purushotham, Bhanumathi, Sasidaran.**

Jointly Published by **South Asian Books, Madra** and **Public Interest Research Group, New Delhi.**

We thank the author Ms. Susan George for giving the permission to translate the book in Tamil.

முன்றாம் உலக நாடுகளின்
கடன் பிரச்சினையும்
அதற்கு காரணமானவர்களும்

பகுதி I

சூசன் ஜார்ஜ்

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

தமிழ்நாடு அரசு சிறுவர்
மருத்துவமனை நகர்
விடுதலைச்சாலை, சென்னை

1994

ஆர்டர் நகர்

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் பிரச்சினையும்
அதற்கு காரணமானவர்களும் — பகுதி I

சூசன் ஜார்ஜ்

தமிழில் : நெடுஞ்செழியன், குமாரசாமி,
புருஷோத்தம், பானுமதி, சசிதரன்

முதல் பதிப்பு : சூன் 1994

அச்சு : சூர்யா அச்சகம், சென்னை-41

இரண்டாம் பதிப்பு : செப்டம்பர்-1995

வெளியீடு : பப்ளிக் இண்டர்ஸ்ட் ரிசர்ச் குரூப் உடன்
இணைந்து

சவுத் ஏசியன் பக்ஸ்

6/1, தாயார் சாகிப் 2-வது சந்து,

சென்னை-600 002.

ரூ. 25-00

பதிப்புரை

நாள்தோறும் நாளேடுகளில், பெசன்ட்நகர் மின்சார சூடுகாட்டிற்கு உலக வங்கி கடன் தந்துள்ளது! தாராபுரத்தில் அடுக்குமாடி கட்டிடத்திற்கு உலகவங்கி கடன் தந்துள்ளது! திருச்சிராப்பள்ளி நகராட்சி கழிவுநீர் சுத்திகரிப்பிற்காக 350 கோடி உலக வங்கி தந்துள்ளது! கிழக்கு கடற்கரை சரலை போட்ட ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி கடன் தந்துள்ளது, வீராணம் கிட்டத்திற்காக கடனுதவி, ஏற்றுமதி — இறக்குமதி பற்றாக்குறையை சமர்ளிக்க சர்வதேச நிதி நிறுவனங்கள், இந்தியாவிற்கு மில்லியன் டாலர் கணக்கில் கடனுதவி என செய்திகள் வந்த வண்ணமிருக்கின்றன. இவ்வாறு, உலகவங்கி, உலக நிதிநிறுவனம், ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி போன்ற பல நிறுவனங்களிடமிருந்து கணக்கற்ற வகைகளில் கடனை வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். மேலும், நிதி உதவி, குறைந்த வட்டியில் கடன், குறுகியகால கடன், நீண்டகால கடன் என பல்வேறு வகைகளில் பல்வேறு நாடுகளிடமிருந்தும், பல்வேறு அமைப்புகளிடமிருந்தும் கடன் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். வளர்ச்சி, அபிவிருத்தி, முன்னேற்றமென பல்வேறு காரணங்களைக்கூறி, இக்கடன்களைப் பெறுகிறோம். இக்கடன்களை வாங்கவேண்டிய அவசியம் என்ன? இவற்றைப் பெறாமல் இந்தியா முன்னேற்ற முடியாதா? இக்கடன்களை எவ்வாறு திரும்பச் செலுத்துவது? இதற்கு கொடுக்க வேண்டிய விலை என்ன? என்ற கேள்விகளுக்கு உடனடியாக ஆம். இல்லை என்று பதிலளித்துவிடமுடியாது. சர்வதேசமயமாக்கல் தாராள மயமாக்கல் என்று பலவித முழக்கங்களை கூறிக்கொண்டு, இந்தியாவின் பொருளாதார சந்தையை, வெளிநாடுகளுக்கு திறந்து விட்டுள்ளோம்.

நாம், இவ்வளவு கடன் வாங்குவதால், நாட்டில் பொருளாதார அபிவிருத்தி ஏற்படும் என சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால், இதற்குமுன் அதிக அளவில் கடன் பெற்றுள்ள நாடுகளின் தற்பொழுதுள்ள நிலை என்ன

என்பதை கவனித்தாலேபோதும் அதிக அளவில் கடன் பெற்ற, பிரேசில், மெக்சிகோ, சிலி, அர்ஜென்டினா, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகள் "கடன் பொறி"க்குள் சிக்கியுள்ளன. இந்த புதைமணிலில் சிக்கியுள்ள நாடுகள், அதிலிருந்து வெளியேறமுடியாமல், மேலும் புதை குழியினுள் அமிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. கடன் பெறும்பொழுது அவற்றிற்கு பல நிர்ப்பந்தங்கள் விதிக்கப்பட்டன. அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்காக, அந்நாடுகள் தங்களது உற்பத்தி முறையையும், வாழ்க்கை நடைமுறைகளையும் மாற்றின. இதனால் அந்நாடுகளது பண்பாடும் இறையாண்மையும் சின்னாபின்னமாயின. உள் நாட்டுக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. அதனை அவ்வரசுகள் இரும்புக் கரம் கொண்டு அடக்கின, அமைதியாக இருந்த நாடுகளில், உள்நாட்டுக் கலவரங்கள் வெடித்துக் கிளம்பியுள்ளன. செழுமையாக இருந்த இந்நாடுகள், சீரழிந்து போயுள்ளன. தற்பொழுது வறுமை குடி கொண்டுள்ளது.

நமது கண்ணெதிரிலேயே இந்நிகழ்ச்சிகள் நடந்துள்ளன. இந்த நிகழ்வுகளிலிருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ளாமல், கண்களை மூடிக்கொண்டு கடன்களை வாங்கித் தள்ளுகிறோம். கடன் என்றால் என்ன? அதன் பின்னணி உள்ள அரசியல் யாது? அதிகக் கடன் வாங்கிய நாடுகள் தற்பொழுது எப்படியுள்ளன? அவற்றிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது என்ன? என்பதைப்பற்றி இந்நூல் எளிமையாக, விரிவாக விளக்குகின்றது. "A FATE WORSE THAN DEBT" என்ற இந்நூலை மூன்று பகுதிகளாக தமிழில் வெளியிட உள்ளோம். உலக நிகழ்வுகளையும் அரசியலையும், அவை நமது நாட்டில் விளைவிக்கும் சீரழிவுகளையும் உன்னிப்பாக கவனித்து வரும் சமூக ஆர்வலர்களுக்கு இந்நூல் ஒரு வழி காட்டியாக இருக்கும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

30.6.1994

எம். பாலாஜி

Other Books by Susan George

- How the other Half Dies: The Real Reasons for World Hunger.
- Feeding the Few: Corporate Control of Food
- Food for Beginners
- Ill Fares the Land: Essays on Food, Hunger and Power

இப்புத்தகத்தில் மில்லியன், பில்லியன், டிரில்லியன் என்ற சொற்கள் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நம்மூரில் வழக்கத்திலுள்ள சொற்களாகிய லட்சம், கோடி போன்றவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது இவற்றின் மதிப்பு என்ன என்று கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு மில்லியன்	— பத்து லட்சம் —	10,00,000
ஒரு பில்லியன்	— நூறு கோடி —	100,00,00,000
ஒரு டிரில்லியன்	— ஒரு லட்சம் கோடி	—1,00,000,00,00,000

ஒரு அமெரிக்க டாலர்—சுமார் ரூ, 30
(தற்போதைய மதிப்பு)

OECD—பொருளாதார ஒத்துழைப்பு மற்றும் வளர்ச்சிக்கான அமைப்பு

உள்ளே...

பகுதி I

ஆசிரியர் அறிமுக உரை 9

1. ஒரு டிரில்லியனுக்கு எத்தனை பூஜ்யங்கள்? 23

2. பணப் பிசாசுகள் 62

3. சர்வதேச நிதி நிறுவனம்
சிறப்பு வரம்பெல்லை உரிமையை
அவர்களே சாப்பிட்டுக் கொள்ளட்டும் 94

4. கடன் வாங்கி சாக
நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள்?
கடன் பொறியும்,
தவணை மீறல் ஆபத்தும் 116

ஆசிரியர் அறிமுக உரை

இப்புத்தகம் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளின் கூட்டு விளைவாகும். உலகில் அதிகரித்துவரும் பட்டினி மற்றும் உணவு குறித்த பாதுகாப்பின்மை ஆகியவற்றிற்கு கடன்தான் முக்கியக் காரணம் என்று நம்பிய உலக உணவு கூட்டமைப்பு உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கைதான் முக்கியக் காரணம். இவ்வமைப்பின் 1984ஆம் நவம்பர் தீர்மானமும் 1985ஆம் பிரகடனமும் இதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. நான் இந்த அமைப்பில் துவக்கத்திலிருந்தே மிக நெருக்கமாக இணைந்து செயல்பட்டு வந்ததால், என்னை கடமை அழைத்தது.

இரண்டாவது, நான் 1974இல் இருந்து தொடர்ந்து பணியாற்றி வரும் ஆம்ஸ்டர்டாமில் உள்ள டிரான்ஸ் நேசனல் இன்சிடியூட்டும், அதன் சகோதர அமைப்பான வாசிங்டனில் உள்ள 'இன்சிடியூட் பார் பாலிசி ஸ்டடிஸ்' அமைப்பும் முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. இவ்விரண்டு அமைப்புகளும் அமெரிக்காவில் கடன் நெருக்கடி இணைப்பு அமைப்பை நிறுவுவதற்கு மூல காரணமாக விளங்கின. அவை, கடன்களைப் பற்றி மிகச் சிறந்த பல குறுகிய கால ஆய்வுகளை வெளியிட்டுள்ளன.

இறுதியாக, சான்பிரான்சிஸ்கோவில் உள்ள "புட் பர்ஸ்ட்" என்ற அமைப்பில் உள்ள நண்பர்கள் கடனுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள உறவு பற்றிய ஆய்வு

அமெரிக்காவில் நிகழ்ந்து வரும் அரசியல் விவாதத்திற்கு நல்ல பங்களிப்பை தரும் என்று நம்பினர்.

இவை அனைத்தும் என் ஆர்வத்தை வெகுவாக தூண்டினாலும் கூட நான் உடனடியாகக் களத்தில் குதித்து விடவில்லை. வெளியிலிருந்து இந்த ஊக்கங்கள் வருவதற்கு முன்பே கடன் நெருக்கடி என்பது தனியார் வங்கிகள், செழிப்பான நாடுகளின் அரசாங்கங்கள், சர்வதேச நிதி நிறுவனம் ஆகியவற்றை மட்டும் சார்ந்த பிரச்சினை என்று பார்க்கப்பட்ட கண்ணோட்டம் குறித்து மிகவும் கவலை கொண்டிருந்தேன். ஜனரஞ்சகமான பத்திரிகைகள் பொதுவாக நிதி அமைப்பின் வீழ்ச்சி குறித்த அபாயங்கள் குறித்தே முழு கவனத்தையும் செலுத்தி வந்தன.

நாடுகள் வாங்கிய கடனை செம்மையான முறையில் திருப்பிச் செலுத்தும் சமயங்களில் இந்த நெருக்கடி மறைந்து விடும். எடுத்துக்காட்டாக, 1985 பிப்ரவரியில் பார்சூன் பத்திரிக்கை “கடன் நெருக்கடி நீங்கிவிட்டது” என்று அறிவித்தது. ஆனால் யாருக்கு? கட்டுக்கட்டாக எழுதிக் குவிக்கப்பட்ட ஆய்வுகள், மலையென அச்சடித்து அடுக்கி வைக்கப்பட்ட அறிக்கைகள் அனைத்தும் பணக்காரர்களின் பிரச்சினை குறித்து வாய்கிழிய முழக்கமிட்டன. உண்மையாக பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பக்கம் அவர்கள் கடைக்கண் பார்வைகூட படவேயில்லை. குறுகிய கால லாபத்திற்காக, நீண்டகால விளைவுகள் குறித்து கவலைப்படாமல் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன.

அதனால்தான் நான் இதற்கு உடனே சம்மதித்தேன். ஆனால், அதற்காக பலமுறை வருத்தப்பட்டேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தை உருவாக்குவதற்கு இரண்டே, வழிகள்தான் உள்ளன. முதலாவது, கடன் பட்ட நாடுகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் பயணம் செய்து

கடனால் அந்நாடுகளில் ஏற்படும் விளைவுகளை ஆராய்வது. இதற்காக பெருமளவில் காலமும், பணமும் விரயம் செய்யப்பட முடியாது என்பது ஒரு புறமிருக்க ஒருவர் ஒரு இடத்தில் போய் இறங்கினாலே தேவைப்படும் அனைத்து தகவல்களும் மாயாஜாலம் போல அவர்கைக்கு வந்து விடும் என்ற ஒருவித அகங்கார மனோபாவமும் இதில் தொக்கி நிற்கிறது.

இரண்டாவது வழி, இதில் நண்பர்களின் உதவியையும், நண்பர்களது நண்பர்களின் உதவியையும் நாடுவது பல ஆண்டுகளின் நம்பிக்கையின் ஊடாக கட்டி எழுப்பப்பட்ட நம்பிக்கையை, வளர்ச்சி குறைவு மற்றும் பட்டினி ஆகியவற்றிற்கு பலியானவர்களின் சார்பாக பேசவைப்பது. இந்த அணுகுமுறை உள்ளூர் மக்களிடம் தங்களது சூழல் குறித்து அதிகமான, பயனுள்ள அறிவு உள்ளது என்று கணித்துக் கொள்கிறது.

இதில் நான் ஏன் இரண்டாவது வழியை தேர்ந்தெடுத்தேன் என்பது வெளிப்படை. இதில் நான் கற்றுக்கொண்ட மற்றொரு முக்கியமான செய்தி வரவு-செலவு திட்டம் இல்லாமல் எந்தவொரு திட்டத்தையும் துவக்கக் கூடாது என்பதாகும். எண்ணற்ற மக்கள் உதவ தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களும் பிழைக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, மூன்றாம் உலகில் உள்ள மக்களில் பலர் ஏற்கனவே தங்களது சக்திக்கு மீறிய சமையை சுமந்து கொண்டுள்ளனர். அதனால் அவர்கள் தங்களின் கைகளில் உள்ள வேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு உங்களுக்கு உதவ முன்வர முடியாது. இருந்தும் ஏராளமானோர் தங்களின் நேரத்தையும் உழைப்பையும் எந்தவித வெகுமதியும் பெறாமல் பொது நலனுக்கு அர்ப்பணித்து வருகின்றனர். இப்படி ஒரு நல்ல, வேலையில்லாத ஆய்வாளர்

இருக்கிறார். இவ்வளவு டாலர் கொடுத்தால் அவரைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று கேட்டு வரும் கடிதங்கள் பல நண்பர்களிடமிருந்து எனக்கு வந்தது. என்னிடம் இவ்வளவு டாலரும் கிடையாது, அவ்வளவு டாலரும் கிடையாது. இருந்திருந்தால் கதை வேறு மாதிரி போயிருக்கும். இத்திட்டத்திற்கு நிதி கேட்டு அணுகியவர்களிடமிருந்து எதுவும் வருகிற மாதிரி தெரியவில்லை. நான் இச்சூழ்நிலை குறித்து மிகவும் வெளிப்படையாக பேசுகிறேன். ஒரு வேளை நான் ஆணவத்துடன் பேசுவதாகக் கூட பலர் நினைக்கலாம். ஆனால், வாசகர்களுக்கு இதை தெரிந்துகொள்ள உரிமை உண்டு. முன்பே வரையறுக்கப்படாத வரவு-செலவு திட்டம் இல்லாததற்கு, நான் அளித்த விலை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. துவக்கத்திலிருந்தே என் எண்ணமெல்லாம் கிராமப்புற அனுபவங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட உள்ளூர் ஆய்வுகளை பெருமளவிற்கு பயன்படுத்துவதாக இருந்தது. நான் இத்திட்டத்திற்காக எழுதியவற்றில்-பாதிக்கும் மேலானவை கடிதங்களே, ஜாமைக்கா போன்ற சிறிய கடனாளி நாடுகளைப் பொறுத்தவரை ஏராளமான தகவல்கள் இருந்தன. ஆனால் சில பெரிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரை கிடைத்த தகவல்கள் மிகக்குறைவாகவே இருந்தன.

எனக்கு உதவியவர்கள் பெயர்களைப் பட்டியலிட்டு மாளாது. அவர்கள் எனக்கு அளித்த பங்களிப்பின் காரணமாக நான் அவர்களிடம் கொண்டிருந்த நன்றி உணர்ச்சியை வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாது. அவர்கள் பரந்த மனப்பசன்மை கொண்டிருந்தனர். தைரியசாலிகளாக விளங்கினர். அவர்கள் கொண்டிருந்த நேசப் பிணைப்பு, அவர்களின் தொழிற்சங்க எல்லையை மீறி வந்த ஒன்று. ஜெர்மன் மொழியிலுள்ள அழகான வார்த்தைகளில் ஒன்று. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவிதமாகத் திரிக்கப்பட்டதால் அச்சில் வடிக்க இயலாத ஒன்றாக ஆகி விட்டது. அதுதான்

“காம்ரேட்” என்ற வார்த்தை, நான் இந்த மக்களை காம்ரேட் என்று அழைப்பதில் பெருமைப்படுகிறேன்.

புவியியல் அளவில் அனைத்து தகவல்களும் இல்லாமல் இருந்தது என்னை முதலில் கவலைக்குள்ளாக்கினாலும், பின்னர் போகப்போக எல்லாம் சரியாகி விட்டது. உண்மையில் இதிலிருந்து நான் ஒரு மாபெரும் பாடத்தை கற்றுக் கொண்டேன். அதாவது உலகம் முழுவதும் கடன் விளைவித்த தாக்கம் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம், கடன் கொடுத்தவர்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிடமும் முன்வைத்த திட்டங்கள், குறிப்பாக, சர்வ தேச (நிதி நிறுவனத்தின் நிர்மாண மறு சீரமைப்புத் திட்டம்) போன்றவை ஒரே அச்சாக விளங்கின. அதே காரணங்கள், அதே விளைவுகள். ஏதோ ஒரு சில சிறு மாறுதல்கள் நிலவின, ஆனால். எளிய மக்கள் இத்திட்டங்களினால் அடைந்த துன்பங்கள், மோசத்திலிருந்து படுமோசம் என்ற கணக்கிலேயே இருந்து வந்தன. அர்ஜென்டைனாவில் அது மோசமாக இருந்தது. ‘ஜாயர்’ நாட்டில் மிகவும் மோசமான நிலை. இவ்வளவுதான் வேறுபாடு. ஏதாவது ஒரு நாட்டிலிருந்து தகவல் கிடைக்கவில்லை என்றால் அது என்னை உறுத்தவில்லை. கண்டிப்பாக அதுவும் ஏறக்குறைய இதேபோல தான் இருந்திருக்கும்.

நான் இப்புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள எடுத்துக் காட்டுகளில் பெரும்பான்மை புள்ளி விவரங்கள் ஆப்பிரிக்க மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் இருந்து பெறப்பட்டவை. குறைந்தபட்சம் 1987 இடை வரை, பிலிப்பைன்ஸ் நீங்கலாக பிற ஆசிய கடனாளி நாடுகள் கடனை பிரச்சினைகள் இல்லாமல் திருப்பி செலுத்தி வந்தன. சர்வதேச நிதிநிறுவனமும், பிற வங்கிகளும் இவை உன்னதமான எடுத்துக்காட்டுகள் என்று குறிப்பிடத்தயங்களில்லை, பிற நல்ல செய்திகளைப் போல

இவையும் மிகச்சிறிய இடத்தையே அடைத்துக் கொண்டன; நல்லெண்ணம் மிக்க இந்நாடுகள் கூட வெகு விரைவில் கடனைத் திருப்பி செலுத்தத் தவிக்கும் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். அதன் விளைவாக அந்நாட்டு மக்களும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுவர். ஒருவேளை இது ஏற்கெனவே நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடும். ஆனால் இதுபற்றி வெளியில் அந்தளவிற்குச் செய்திகள் வரவில்லை.

எனவே, புவியியல் ரீதியாக இப்புத்தகம் மிகவும் விரிவானது என்று கூறிவிட முடியாது. குறிப்பாக, கடன் குறித்த அடிப்படைத் தகவல்களை --- கடன் என்றால் என்ன? அது எவ்வாறு உண்டானது? போன்றவற்றை இப்புத்தகம் மேம்போக்காகவே விவரிக்கிறது. இப்புத்தகம் வாசகர்களுக்கு வெகுகாலம் பயனுள்ளதாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பினாலும், அதைவிட முக்கியமாகக் குறுகிய காலத்தில் அது அச்சுறுத்துவாக இருக்கக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். இப்புத்தகம், இதுபோன்ற பிற விசாரணைகள் குறித்து ஆராய்வதையும், உண்மையான பலியாடுகளுக்கு என்ன நேர்கிறது என்பது குறித்துக் கவலைப்படுவதையும் ஊக்குவிக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

மக்கள் எவ்வாறு தங்கள் மீது திணிக்கப்படும் பேரழிவுத் திட்டங்களுக்கு ஏற்பத் தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொள்கின்றனர் என்பதைக் குறித்த மேலும் அதிகமான எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொடுக்க நான் விரும்பினேன். கெட்ட வாய்ப்பால் இப்படிப்பட்ட போராட்டங்களில் ஈடுபட்டுள்ள நம்மில் பலருக்கு இது குறித்து எழுத நேரமிருப்பதில்லை. ஒரு மெக்சிகோ நண்பர் கடன் நெருக்கடி ஒருவிதமான வக்கிரமான நோக்கில் ஒரு மாபெரும் வாய்ப்பை அளிக்கிறது என்று தாம் கருதுவதாக என்னிடம் கூறினார். அதிக நெருக்கடிக்கு உள்ளான ஒரு அரசாங்கம் மக்கள் முதுகின் மேலிருந்து

கீழிறங்கி, புதுமையான தீர்வுகளை எடுக்கத் தூண்டுகிறது என்பது அவர் கருத்து.

நான் இக்கருத்தை முழுமையாக ஆதரிக்காவிட்டாலும்கூட உலக வங்கி போன்ற அதிகாரபூர்வமான வளர்ச்சிக் காவலர்களுக்கு எதிராக மக்கள் எடுக்கும் முடிவுகளே உண்மையான வளர்ச்சிக்கு அடிகோலுகிறது என்று நான் நம்புகிறேன். தேவையின் நிமித்தமாகப் புதுப்புது அமைப்புகள் எதிர்பாராத இடங்களிலிருந்து துளிர் விடுகின்றன. அதில் பலவற்றைத் தனித்துவமான ஒன்று என்று கூறிவிடமுடியாது. அவைகளுக்கென்று குறிப்பிடத்தக்க தலைவர்களும் கிடையாது. அதனால் வடக்கிலிருக்கும் என்னைப் போன்றோர் எங்களது அரசியல் கட்சிகள் போல், தொழிற்சங்கங்கள் போல், குடியரிமை அமைப்புகள் போல்..... அவை இயங்காததால் அவற்றை அலட்சியம் செய்து விடுகின்றோம். உண்மையில் கூறப் போனால், மூன்றாம் உலகிலுள்ளபல அமைப்புகளை ஒப்பிடும்போது எங்களது அமைப்புகள் பழமையானதாக, ஓரளவு முடமானதாக' ஒடுங்கிய ஒன்றாக தோன்றுகிறது.

இப்புத்தகம் அறிவியல் ரீதியானதா? அளவுகளும் அதிகாரப்பூர்வமான புள்ளிவிவரங்களும் தான் அறிவியல் பூர்வமானவை என்றால், இது அப்படிப்பட்ட ஒன்றல்ல பெரும்பாலான மூன்றாம் உலக அரசாங்கங்கள் வேலைவாய்ப்பின்மை, நோய்கள், ஊட்டச்சத்துக் குறைவு' பள்ளிப்படிப்பை பாதியில் விட்டோர் போன்றவை குறித்துத் துல்லியமான புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுக்க அக்கறை காட்டுவதில்லை. நான் கொடுத்த தகவல்களில் எதுவும் மிகைப்படுத்தப்படவோ, இட்டுக் கட்டப்படவோ இல்லை. அப்படி ஒரு தேவையும் இருக்கவில்லை. அங்கு நிலவிய அழிவும் சோகமும் உண்மையானவை.

எப்படி போரென்பது தளபதிகளிடமே விட்டுவிடப்படும் அளவு முக்கியமானதோ, அதே போன்று கடன்

நெருக்கடியும் பொருளாதார வல்லுனர்கள் மற்றும் நிதியளிப்போரிடம் மட்டும் விட்டுவிடப்படும் அளவு தீவிரமானது. இதுவரை கடன் பிரச்சினை என்பது வாசகர்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட முடியாத ஒன்றாகவும், சுவையற்ற ஒன்றாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. நான் ஒரு பொருளாதார வல்லுநர் அல்ல, ஆனால், இதை நான் மன்னிப்புக் கேட்கும் நோக்கத்தில் கூறவில்லை. விளக்கிடும் நோக்கத்தில் மட்டுமே கூறுகிறேன். சிலர் இதை முற்றிலும் தவறாக கருதக் கூடும். ஆனால் நான் இதை என்னுடைய ரகசிய ஆயுதமாகவே கருதி வந்துள்ளேன்.

வார்த்தை ஜாலங்களும் கடுமையான சொற்றொடர்களும் அடங்கிய மொழி உபயோகம் ஒரு சில நோக்கங்களுக்கு வேண்டுமானால் பயன்படலாம் ஏனெனில், அவை ஊடுருவ முடியாத ஒன்றாகவும், மாற்றத்திற்கு அடிகோலாத ஒன்றாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. அப்படிப்பட்டோர் இதோ இங்கு ஒரு பிரச்சினை உள்ளது. அதை நீங்கள் வல்லுனர்களிடம் விட்டுவிட வேண்டும் என்று கூறுவர். நான் கற்ற அனுபவத்தை உங்களோடு வெற்றிகரமாக பகிர்ந்து கொண்டு, அதே சமயம் அது எனக்கு எவ்வளவு சுவையாக காட்சியளித்ததோ, அதே அளவு சுவையுடன் உங்களுக்கு காட்சியளிக்கும் வகையில் பகிர்ந்து கொண்டிருப்பேனெனில், மிகக் கடுமையான நெருக்கடியான பிரச்சினைகளை புரிந்து கொள்ள எளிய வார்த்தைகளே போதும் என்பதும் நிரூபிக்கப்படும்.

ஒருவரது முடிவுகளை குறிப்பாக அவை மேலோட்டமானதாகவும், மேலும் ஆய்வுக்குரியதாகவும் விளங்கும் போது, அவற்றை முன் வைக்க சரியான இடம் அறிமுக உரையாக இருக்கலாம். நான் துவக்கும்போது சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தை நிதி தொடர்பான பொது மக்களின்

முதல் எதிரியாக கருதியிருந்தேன். ஆனால், தற்போது அப்படி கருதவில்லை. வெளிப்படையாக அப்படித் தெரிந்தாலும், சர்வதேச அமைப்பில் பங்குபெறும் பிற பாத்திரங்களின் மீது ஏற்படும் வெறுப்பைக் குறைப்பதே அதன் வேலை.

மேலும் போகும்முன் நான் இங்கு அழுத்தந்திருத்த மாக ஒன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்கு வரலாற்றின் சதிக்கோட்பாடு மீது நம்பிக்கை இல்லை. நான் இங்கு இதை வலியுறுத்துவதன் நோக்கம் பல பெரிய சக்திகள் ஒரு குறிப்பிட்ட தளத்தில் ஒன்று கூடுகின்றன என்று கூறியவுடன், இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டு என் மீது வைக்கப்படுகிறது.

தற்போது உள்ள மூன்றாம் உலகக் கடன் நெருக்கடி, உள் நாட்டில் ஒரு நிலையின்மையையும், குறிக்கோளற்ற தன்மையையும் உலக நிதி அமைப்பின் முக்கிய பங்கேற்பாளர்களிடம் தோற்றுவித்துள்ளன என்று எனக்குப்படுகிறது. அங்கும் இங்கும் ஏதோ சில முரண்பாடுகள் இருக்கக் கூடும். ஆனால், பொதுவாக மூன்றாம் உலகை ஒரு வரிசையில் நிறுத்தும் வகையில், இந்த பங்கேற்பாளர்கள் கிட்ட தட்ட ஒருமித்த நிலையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். வளர்ந்து கொண்டிருந்த இந்நாடுகள் 1960களிலும் 70களிலும் செல்வச் செழிப்புமிக்க நாடுகளுக்கு இணையான இடத்தை தங்களுக்கும் தர வேண்டும் என்று கோரின கடன் என்பது காலத்தைப் பின்னுக்குத்தள்ளும் ஒரு கருவியாக பயன்படுத்தப்பட்டது.

1970இல் ஏற்பட்ட கடன் நெருக்கடி நேரடியாக காலனி ஆதிக்கத்திற்கு வழி வகுத்தது என்பதை நினைவு கூர்வது இங்கு பொருத்தமாக இருக்கும். இன்றைய கடன் நெருக்கடியும் அதே போன்ற ஒன்றை நோக்கித்தான் செல்கிறது. மேலோட்டமாக பார்க்கும்போது, அவை

மாறிவரும் காலத்திற்கு ஏற்ப இருப்பதாக தோன்றினாலும்கூட நிலைமை இதுதான். “பழைய செழிப்பான” நாட்களைப் போன்று தற்போதும் செல்வம் ஏழை நாடுகளிடமிருந்து பணக்கார நாடுகளை நோக்கி பாயத் துவங்கி விட்டது. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் மட்டும் சுமார் 130 மில்லியன் டாலர் வர்த்தீன் அமெரிக்காவில் இருந்து வடக்கத்திய வங்கிகளுக்கு கை மாறியுள்ளது. மூன்றாம் உலக நாடுகளிடம் வட்டிக்கு பதிலாக தேசிய தொழிற்சாலைகளை எடுத்துக் கொள்ள துவங்கியுள்ளன.

பெரும்பாலான கடனாளி நாடுகளும், அதில் உள்ள மேல் வர்க்கத்தினரும் ஒருவிதமான நிதிக்கூட்டு ஒன்றோடு இணைந்து செயல்படுகின்றனர். அதில், பெரும் வங்கிகள், கடன் கொடுத்த நாட்டின் அரசாங்கங்களும் அதன் மத்திய வங்கிகளும், உலக வங்கி சர்வதேச நிதி நிறுவனமும் அடங்கும். கடன்பட்ட அரசாங்கங்கள் இதுவரை ஒரு கூட்டு நடவடிக்கை எடுப்பதை தவிர்த்து வந்துள்ளன. மேலும் அவை தங்களுடைய நாடுகளில் ஒரு ஜனநாயகமான வளர்ச்சியை விரிவுபடுத்த கடனை ஒரு கருவியாகக் கருதவில்லை. இரண்டாவது வளர்ச்சி தசாப்தத்தின் போது ஐ. நா. சபை முன் வைத்த புதிய உலக பொருளாதார கொள்கைக்கான ஒரு அறைகூவலை நான் ஒரு போதும் ஆதரிக்கவில்லை. முதலாம் மற்றும் மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சேர்ந்த மேட்டுக் குடியினரை உள்ளடக்கிய ‘பிராண்ட் கமிஷன்’ முதலாம் உலகிலிருந்து மூன்றாம் உலகு நோக்கி செல்வம் பரிமாறப்பட முன் வைத்த திட்டம் உண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதாவது முதலாம் உலகின் மேட்டுக் குடியினர், உலக புதிய பொருளாதார கொள்கையின் மூலகமாக பெரும் பணத்தை மூன்றாம் உலக நாட்டு மேட்டுக் குடியினர் பெரும் வண்ணம் மாற்றினர். இத்தகைய மாற்றங்களின் ஒட்டுமொத்த விளைவிற்குப் பெயர்தான் கடன் நெருக்கடி.

ஆம், இந்தக் கடனாளி நாடுகளெல்லாம் ஏன் செயலில் இறங்காமல் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றன? ஒரு பொருளாதார வல்லுநர் இவ்வாறு விவாதிக்கிறார் :- லத்தீன் அமெரிக்காவில் செயல்படுத்தப்பட்டு வரும் பழமைவாய்ந்த திட்டங்கள் உண்மையில் அங்குள்ள ஆளும் வர்க்கத்தினரையே திருப்தி செய்கின்றன; இடையிடையே ஏதோ ஒரு சில நம்பிக்கையூட்டும் நிகழ்ச்சிகளும் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. “பெரு”வின் அதிபரான ஆலன் கார்சியா தன் நாட்டின் மொத்த ஏற்றுமதி வருவாயில் 10% வீதத்திற்கும் அதிகமாக இருந்த கடன் தொகையை திருப்பிக் கொடுக்க மறுத்து விட்டார். மூன்றாம் உலக நாட்டு அரசாங்கங்கள் ஒருங்கிணைந்து தங்களுக்கென்று ஒரு ஒருங்கிணைந்த திட்டத்தை செயல்படுத்தாதவரை, இந்த நிதிக் கூட்டில் இளைய பங்காளிகளாக மட்டுமே கருதப்பட்டு வருவர்.

பொருளாதாரக் கொள்கைகள் நடுநிலையானவை அல்ல. பொதுவாக நிலவும் கருத்துக்கு மாறாக அவை கொலை செய்யவும் கூடும். இக்கொள்கைகளின் நோக்கம் மக்களின் வாழ்வாதாரங்களை அவர்களுக்கு மறுப்பது என்ற குற்றச்சாட்டு, அதை வகுத்தவர்களிடம் கடும்கோபத்தை உண்டு பண்ணும் என்பது உறுதி.

வளமான நாடுகளில் உள்ள உலக நிதி நிறுவனம் போன்ற சக்திமிக்க, பரம்பரையாக மேட்டுக் குடியைச் சேர்ந்த நிறுவனங்கள், நேரடியாக ஏழை நாடுகளில் உள்ள பசிமிகுந்த விவசாயிகள் மற்றும் குடிசைவாசிகளோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பது வரலாற்றிலேயே நமது காலத்தில்தான் முதலில் உள்ளது. இடைத்தரகர்களுக்கு இங்கு வேலையில்லை. ஒரு அச்சு அதைச் சுற்றி ஒரு சுழற்சி அவ்வளவுதான். ஒரு போர் விமானிக்கு தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

50,000 அடிகளுக்குக் கீழே தரையில் சிதறிக் கிடக்கும் உடல்கள் ஒரு பொருட்டல்ல.

அவனது இந்த செயலுக்கு வித்திட்ட உலக நெருக்கடி மற்றும் அரசு தந்திர தோல்விகளுக்கு தான் பொறுப்பு என்று உணர்வதில்லை அவன் ஒரு கருவீ அவ்வளவுதான். அதேபோல ஒரு தேசிய அல்லது சர்வ தேசிய அரசு ஊழியன், வடக்கிலும் தெற்கிலும் கொண்டு வரப்பட்ட திட்டங்கள், அபாயகரமான கடன்கள், பொருட்களின் விலையில் ஏற்பட்ட தொய்வு, ஒட்டு மொத்தமான பொருளாதாரக் குழப்பம் போன்றவற்றிற்குப் பொறுப்பேற்பதில்லை கொடுக்கப்பட்ட அளவுகளுக்கு ஏற்ப சரியாக மருந்து கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதை நிர்வகிப்பதே அவன் வேலை. அவனது மருந்தின் விளைவாக ஏழைகள் வேலையிழந்து, அதன் காரணமாக அவனது குழந்தைகளையும், நம்பிக்கைகளையும் இழந்து, விலைவாசி உயர்வுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டால் அதற்கு சர்வதேச அரசுப் பணியாளன் பொறுப்பல்ல. நாம் அதை வேறு ஒருவரின் பொறுப்பாக மாற்றவேண்டும். எந்தக் கொள்கையானாலும் அடிக்கடி கூறப்படும் மிகச் சாதாரணமான இப்பழமொழி பொருந்தும்:- 'தினை அறுப்புவனே தினை விதைக்க வேண்டும்.'

ஆனால், நிதிக்கூட்டமைப்பின் அதிகார நிழலில் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கும் நபர்களின் நோக்கம் இதுவல்ல. நிதிக்கூட்டமைப்பின் பார்வை இப்படி இருக்கிறதென்று தெளிவாகக் குறிப்பிடலாம்.-'தினை அறுப்பவன் மேலும் தினை அறுக்க வேண்டும் தினை விதைப்பவன் மேலும் தினை விதைத்தே சாகட்டும்'. மூன்றாம் உலகிலும் முதல் உலகிலும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலர் அறுவடை செய்து கொண்டிருக்கும் போது மாபெரும் எண்ணிக்கையில் பலர் விதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்த மக்கள் சில

நடவடிக்கைகளை எடுக்க முயலலாம். அதைப் பற்றி பின்னர் விரிவாகப் பார்ப்போம். அதில் ஒரு சிலவற்றை நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

முதலில் நிதிக் கூட்டமைப்பின் நடவடிக்கைகள் தூக்கி எறியப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக கடன் கொடுத்தவர்களின் தீர்வு நடவடிக்கைகள் இடம் பெறவேண்டும் ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எளிய மக்களின் நலனுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவேண்டும் கடனாளி நாடுகள் கடன் தவணையை தொடர்ந்து திருப்பிச் செலுத்தி வந்தால் அதன் சுமையை ஏழைகளின் தோளுக்கு ஏற்றக் கூடாது அதேபோல கடன் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டால் அதிலிருந்து விடுபடும் அரசாங்கங்கள் அக்கடனுக்கு இட்டுச்சென்ற குறைவளர்ச்சி மாதிரிகளை தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வரக்கூடாது. அதாவது, கடன் நெருக்கடியை வைத்து உண்மையான வளர்ச்சியும், பாசாங்கற்ற சன்நாயகமும் உருவாக்கப்படவேண்டும்.

இத்தகைய குறிக்கோள்களை நோக்கிய ஒரு பாதையை இப்புத்தகம் தேடும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

ஒன்று

ஒரு டிரில்லியனுக்கு எத்தனை பூஜ்யங்கள்?

கடன் என்றால் என்ன?

என்ன ஒரு மடத்தனமான கேள்வி? எல்லோருக்குமே இதற்கு பதில் தெரியும். குறைந்தபட்சம் தன் சொந்த அனுபவத்தில் மக்கள் நிலம் வாங்க, வீடு வாங்க, காடு வாங்க, ஏன் குழந்தைகளின் கல்விக்காகக் கூட கடன் வாங்குகிறார்கள். பின்னர் அதைச் சிறிது காலம் கழித்து வட்டியுடன் திருப்பிச் செலுத்துகின்றனர். இதில் வட்டி என்பது நாம் பிறருடைய பணத்தை பயன்படுத்துவதற்காகக் கொடுக்கும் விலையாகும். நமது முன்னோர்களில் தூய்மைக்கோட்பாட்டை கடைப்பிடித்தவர்கள் இதை அவமானகரமான ஒன்றாகக் கருதினாலும் உண்மையில் இது (வட்டி) ஒரு மாபெரும் கண்டுபிடிப்பாகும். கிழக்கிலும் மேற்கிலும் உள்ள சில அரசியல் அமைப்புகள் உடல்நல வசதி, கல்வி மற்றும் மலிவு விலை வீட்டு வசதி போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளை மக்கள் வருமான விகிதங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அனைவருக்கும் அளித்து வந்தன. ஆனால், பல மேற்கத்திய சமுதாயங்களில் குறிப்பாக, அமெரிக்காவில் வீடு வாங்குவதோ அல்லது கல்வி கற்பதோ பெரும்பான்மை மக்களுக்கு இயலாத ஒன்று அதனால் அவர்களுக்கு கடன் தான் ஒரே வழி. கடன் இல்லாமல் போனால் நவீன

முதலாளித்துவ சக்கரம் ஒரு நொடியில் நின்றுவிடும். எப்படியும் பெரும்பான்மை மக்கள் கடன்களையும் கட்டி விட்டு ஓரளவு முன்னேறியும் விடுவர். 1980களில் அமெரிக்க விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்ட கெட்டவாய்ப்பு ஒரு விதிவிலக்கே. ஆனால் அது வேறு கதை. பல சமயங்களில் கடன் சனநாயகப்படுத்தப்படுகிறது என்பதே உண்மை.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப தளத்தைத் தாண்டினால் கடன் என்பது வேறு மாதிரியானது. பெரும்பான்மை குடும்பங்களைப் போலல்லாது பெரும் நிறுவனங்கள் எப்பொழுதுமே இத்தூண்டிலில் சிக்கியுள்ளன. அவர்கள் கடனிலிருந்து விடுபட விரும்புவதில்லை. அதே போல் அவர்களது வங்கிகளும் அவர்களை கடனில்லாமல் இருக்க விடுவதில்லை. 1986 இல் பிரெஞ்சுக் கம்பெனியான ஏரோ ஸ்பேசியஸ், லீமாண்டே பத்திரிக்கையில் “எங்களுக்கு 695 மில்லியன் டாலர்கள் கடன் உள்ளது” உலகின் அனைத்து வங்கிகளும் எங்களை நம்புகின்றன என்று ஒரு முழுப்பக்க விளம்பரம் கொடுக்குமளவிற்கு சென்றது. ஒரு நிறுவனம் ஒரு கடன் முடிந்த கையோடு அடுத்தக் கடனை வாங்கி விடுகின்றன. இது ஒரு முடிவே யில்லாத தொடர்கதை.

சுதந்திரமான நாடுகளை தங்களுடைய சொந்த சேமிப்பு ஆவணங்களையும் நிதி பங்குகளையும் வெளியிட்டாலும் அடிக்கடி தங்களுடைய நிதிக்காக வங்கிகளை சார்ந்து இருக்கின்றன. இது “மறு மலர்ச்சி” காலத்தில் இருந்து தொடர்ந்து வரும் கதை. இந்த நிறுவனங்களின் கடன்களிலோ தேசியக் கடன்களிலோ எவ்வித பிரச்சினையும் கிடையாது. நவீன உலகத்தில் அது இல்லாமல் இயங்க இயலாது; அதேபோல் இந்த உலகளாவிய பொருளாதார எந்திரத்திற்கு எண்ணெய் போடாமல் இருக்க வங்கிகளாலும் முடியாது. இங்கு பிரச்சினை

கடன் வைத்திருப்பதல்ல அந்நாட்டிற்கோ அல்லது நிறுவனத்திற்கோ மதிப்புள்ள சொத்துக்கள் இல்லையென்றோ, அதன் கையொப்பத்திற்கு விலை மதிப்புகிடையாது என்றோ அல்ல. உண்மையில் கடன் தவணையை திருப்பிக் கட்டாமல் இருப்பதே இங்கு மன்னிக்க முடியாத செயல் வெறும் கடன் அல்ல.

அப்படியானால் மூன்றாம் உலகக் கடன் குறித்து ஏன் இவ்வளவு காட்டுக் கூச்சல்கள்? இங்கு குறிப்பிடும் தொகை மிகவும் பிரம்மாண்டமானது. 1986இல் இக்கடன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு லட்சம் கோடி டாலரை எட்டியது. உண்மையில் இது மிகப்பெரும் தொகைதானா? அதை பலவிதமான வழிகளில் நாம் கணக்கிடலாம். எடுத்துக்காட்டாக மூன்றாம் உலகம் கடந்த 15 ஆண்டுகளில் பெற்றிருக்கும் கடன் தொகை OECD நாடுகளின் மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் எட்டில் ஒரு பங்குதான் இருந்தது. இப்பொழுது உள்ள தொகை எவ்வளவு தெரியுமா? 8 லட்சம் கோடி டாலர்கள். அமெரிக்காவில் மொத்தக் கடனை எடுத்துக் கொண்டால் இது ஒன்றுமேயில்லை. 1986இல் அது மூன்றாம் உலகின் அனைத்து நாடுகளின் கடன்களைப் போல இரு மடங்கு இருந்தது. அதாவது 2 லட்சம் கோடி டாலர்கள். நாம் இப்பொழுது வேறு ஒரு அளவுகோலை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். உலகிலுள்ள 200 முதன்மையான பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மொத்த விற்பனை 3 லட்சம் கோடி டாலர்கள். அது உலகளாவிய மொத்த பொருளுற்பத்தியில் 30% அதாவது மூன்றாம் உலகின் மொத்தக் கடனும் இந்த 200 பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் ஆண்டுதோர விற்பனையில் மூன்றில் ஒருபங்கு. அவ்வளவு தான். அப்படியிருக்கும்போது எதற்காக இந்த “ஆர்ப்பாட்டம்” உண்மையில் 1,00,00 கோடி டாலர் என்பது அப்படி ஒரு பெரிய தொகையாக தெரியவில்லை.

நீங்கள் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் கடன் நெருக்கடி பற்றி எண்ணற்ற கட்டுரைகள், செய்திகள், கதைகள் போன்றவை பத்திரிக்கையில் இடம் பெற்றிருப்பதை பார்த்திருப்பீர்கள். ஆனால், பிரான்சு நாட்டு கடன் பற்றி எங்காவது ஒரு துணுக்குச் செய்தியாவது இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டதுண்டா? ஏன்? அது கடனே வாங்கவில்லையா? அப்படி அல்ல. 1985 இறுதியில் பிரான்சின் கடன் 620 கோடி டாலராக இருந்தது. இது கிட்டத்தட்ட அர்ஜெண்டினாவின் கடன் அளவை ஒத்த ஒரு தொகை; அது சிலி, பெரு மற்றும் பிலிப்பைன்சு போன்ற நாடுகளின் மொத்த கடன் தொகைக்கு சமானம். அதேபோல மாபெரும் கடன்களைக் கொண்டிருக்கும் சில ஆசிய நாடுகளைப் பற்றியும் அவ்வளவாக செய்திகள் இடம் பெறுவதில்லை. ஏன்? தற்சமயம் அவை பிரச்சினையில்லாமல் கடன் தவணைகளைத் திருப்பிக் கட்டிக்கொண்டிருப்பது தான் காரணமாகும். ஒருவேளை இந்தப் பத்திரிக்கையாளர்கள் செய்திகளை மிகைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களோ? இதற்கு ஆம். இல்லை என்ற இரண்டையும் பதிலாகக் கூறலாம்.

உண்மையில் அனைத்து மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மொத்தக் கடனான, 1,00,000 கோடி டாலர்கள் பார்க்க மிகப் பெரிதாக தோன்றினாலும், அதுவல்ல பிரச்சனை. உண்மையான பிரச்சனை வட்டி கட்டப்படாமல் இருக்கும் போதுதான் தலை தூக்குகிறது.

நடைமுறையில் நிலவும் நம்பிக்கைக்கு மாறாக (வங்கி மேலாளருடனான உங்களது உறவு எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்) கடன் கொடுத்தவர்கள், கடன் வாங்கியவர்களின் நாடு கடனை திருப்பி அளிக்கக் கூடிய சக்தி பெற்றதாக விளங்குகிறது என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்

டிருக்கும் பட்சத்தில் முதலைப் பற்றி கவலைப்படுவதில்லை. வட்டி ஒழுங்காக வருகிறதா என்பதே அவர்களது கவலை. பிற வணிக அமைப்புகளைப் போலவே வங்கிகளுக்கும் லாபம் என்பதே முதன்மையான நோக்கு அவர்கள் தங்களது பணம் பயன்படுத்தும்போது, அதற்கான வட்டி ஒழுங்காக வருகிறதா. என்பதையே எப்பொழுதும் கண்ணும் கருத்துமாக பார்த்து வருகின்றனர். முதல் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வெளியில் நிற்கிறதோ, அந்தளவுக்கு லாபம் அதிகரிக்கும். இப்படி ஒழுங்காக வட்டி கட்டப்பட்டு வரும் கடன்களுக்கு “இயங்கும் கடன்கள்” என்று பெயர். இயங்கா கடன்கள் தான் எப்பொழுதுமே வங்கிகளுக்கு பெரும் தலைவலி.

சில கடன்கள் ஒருநாள் இயங்கா கடன்களாக மாறலாம் என்று இருக்கும் சாத்தியக்கூறு குறித்து வங்கிகள், நெருப்புக்கோழிகள் போல மண்ணில் தலையை புதைத்துக்கொண்டு நம்ப மறுத்து வருகின்றன. மிகத்திறமையாக கணித்துக்கொடுக்கப்பட்ட கடன்கள் “வாரா கடன்களாக” மாறிவிடாது என்பது அவர்களது ஊகம்; அதோடு நாடுகள் எப்படி திடீரென்று இல்லாமல் போய்விடும்? என்பது அவர்களது வாதம். சிட்டி வங்கியின் தலைவரான வால்டர் ரிஸ்டன் குறித்து லார்டுலீவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “நான் வால்டர் ரிஸ்டனை வங்கிகளின் பீட்டர் பான் என்றே அழைப்பேன்; ஏனெனில் அவர் இன்னும் கூட தந்திர கதைகளை நம்புகிறார்”

இன்று பல மூன்றாம் உலக நாடுகள், தாங்கள் பெறும் புதிய கடன்கள் பழைய கடன்களுக்கு வட்டி அளிக்கவே சரியாக இருக்கிறது என்பதை அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்த நிலையில் இருக்கின்றன. வேறு வழியில் வட்டியை செலுத்த முடியாத நிலையில் இருக்கும் நாடுகளின் பட்டியல் அதிகரித்து வருகிறது.

இன்றைய வங்கியாளர்களைப் பொறுத்தவரை அவர் கொடுக்கும் புதிய கடன்கள் முந்தைய கடன்களின் வட்டி என்ற வடிவத்தில் அவரிடமே மீண்டும் வந்து சேர்ந்து விடுகின்றன. இது, கடன்கள் “இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன” என்ற ஒரு தோற்றத்தை அனைவரிடமும் ஏற்படுத்துகின்றது. ஒரு பிரபல வங்கியாளர் என்னிடம் பேசும் போது, “எப்பொழுது தவணை கட்ட முடியாமல் போகும் என்பதைத் தீர்மானிப்பது கடனாளி அல்ல. கடன் கொடுத்தவரே” என்று கூறினார்..

இப்பொழுது நாம் முதலில் கேட்ட கேள்வியையே மீண்டும் கேட்போமா! கடன் என்றால் என்ன? இப்பொழுது அது அவ்வளவு அபத்தமான கேள்வியாகப் படவில்லை. கடனாளி நாடுகள் வாங்கிய கடனை திரும்ப செலுத்தவில்லை என்றால், அதற்குப் பொருள் வாங்கிய கடனை செலவழிக்கவில்லை என்பதாகும். கடனைத் திருப்பி அளிக்கும் திறனுடைய நாடுகளுக்கு கடன் கொடுத்தால் பிரச்சினையில்லை ஏனெனில், அவை வருவாயை பெருக்கும் நடவடிக்கைகளில் வாங்கிய கடனை முதலீடு செய்திருக்கும் தவறான வணிகத் தேர்வுகள் உடனடியாக சரி செய்யப்படவேண்டும். இல்லை யெனில் இது திவாலான ஒரு நிலைக்கு இட்டுச் சென்று விடும்.

கடன் என்றால் என்ன? அதில் என்னவெல்லாம் உள்ளடங்கி உள்ளன? அவை எவ்வாறு தோன்றின? போன்றவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் நாம் நாடுகளின் வளர்ச்சி மாதிரிகளையும் அவை மேற்கொண்ட பொருளாதார, சமூக தேர்வுகளையும் அலசி ஆராயவேண்டும். ஏனெனில், இத்தகைய தேர்வுகள்தான் தற்போதைய குழப்பமான சூழ்நிலைக்கு வழிவகுத்துள்ளது. இதற்கு வேறு பல காரணிகளும் தங்களது பங்களிப்பை கொடுத்திருந்தாலும், தற்போது நம்முன் உள்ள

கேள்வி இதுதான்: தேசியக் கடன் போன்ற சாதாரண பொருளாதார அம்சம் ஒன்று எவ்வாறு இப்படி ஒரு வழிகாண முடியாத பிரச்சனையாக உருவெடுத்துள்ளது? இதையே இன்னும் நறுக்கு தெரித்தாற்போல் கூறவேண்டுமானால் இப்படிக்கூறலாம். இந்தப் பணத்திற்கு என்னதான் நேர்ந்தது?

குறை வளர்ச்சி மாதிரி: பேரழிவிற்கு கால்கோள் விழா.

“இந்தப் பணத்திற்கு என்னதான் நேர்ந்தது?” என்ற கேள்விக்கான நேர்மையான பதில், இரண்டாம் உலகப் போரின் பிந்தைய வரலாற்றில் ஆழமாக பதிக்கப்பட்டுள்ளது. 1950களில் துவக்கத்தில் தோன்றிய ஒரு புதிய பொருளாதார நிபுணத்துவ வர்க்கம் “வளர்ச்சி என்று ஒரு புதிய செய்தியை கண்டுபிடித்தது. இன்று இவ்வாற்றைக்கு எந்தவித பொருளும் கிடையாது என்பதை நாம் கவனிக்காதது போல் விட்டுவிடலாம். எல்லா மக்களுக்கும் எல்லா பொருட்களும் என்ற கருத்தாக்கத்தை நியாயப்படுத்த வேண்டியானால், அதற்காக தனியாக ஒரு புத்தகம் எழுதப்படவேண்டும். நான் அப்படி ஒரு புத்தகம் எழுத விரும்பாததால், இப்படிப்பட்ட விவரங்களை தவிர்த்து விட்டு, இந்த “மாதிரி” என்ற பிரச்சனையை மட்டும் முதலில் அணுகுகிறேன்.

கடந்த பல ஆண்டுகளாகவே பலர் வளர்ந்து வரும் நாடுகளுக்கு ஒரே ஒரு குறிக்கோள்தான் உள்ளது என்றும், அதை அடைய ஒரே ஒரு வழிதான் உள்ளது என்றும் கணித்து வந்துள்ளனர். இதில் சுத்தமாக கற்பனை வறண்டு கிடப்பதை அப்படியே விட்டுவிடலாம். வடக்கிலும், புதிதாக காலனி ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட நாடுகளிலும் அதிகார பீடத்திலிருந்தவர்கள்

தெற்கு வளமான, தொழில் மயப்படுத்தப்பட்ட சக்திகளைப்போல் உருவாகவேண்டும் என்று விரும்பினர்.

இந்த 'மாதிரி' அப்படியே வேறு ஒன்றை பின்பற்றுவதாகும். அது எந்தவிதப் புரிந்து கொள்ளலுமின்றி மூலத்தை அப்படியே பின்பற்றுகிறது; எந்தவித கட்டுப்பாடுமின்றி அதை எதிரொலிக்கின்றது. உள்நூர் பண்பாடு அல்லது சுற்றுச்சூழல் இவற்றால் வேருன்ற முடியாததால் வெகு விரைவில் வாடி வதங்கி விடுகிறது. அதை உயிர்த்தெழ வைக்கக்கூடிய சக்தி — அந்நிய மூலதனம், தொழில் நுட்பம் மற்றும் கருத்துக்களுக்குத்தான் உள்ளது. இவையெல்லாம் எதற்காக? என்று கேட்டால் உடனடியாக தயக்கமின்றி 'வளர்ச்சிக்காகத்தான்' என்ற பதில் வரும். ஆனால் எவருமே எத்தகைய வளர்ச்சி யாருக்கான வளர்ச்சி என்ற கேள்விகளை கேட்பதில்லை. இதில் மையத்திலிருப்பது தொழில் மயமாக்கல் சிலசமயம் ஏற்றுமதி சார்புடைய வேளாண்மை, அதைச் சார்ந்து நிற்கும் வடக்கிலுள்ள பணக்கார நாடுகள், அநேகமாக எல்லா சமயங்களிலும் தங்களுடைய தொழிற்சாலைகளை வலுவான வேளாண்மையின் அடித்தளத்தின் மீதே நிர்மாணித்துள்ளன. ஆனால், நம் முன் வைக்கப்பட்ட மாதிரியில் இது மிகவும் வசதியாக மறக்கப்பட்டு விட்டது. அதோடு, உடனடி தொழில் மயமாக்கலுக்கு முன்னுரிமைகள் அளிக்கப்படுகிறது. இவற்றை வடிவமைத்தவர்களுக்கு சிறு விவசாயிகள் மீது அப்படி என்ன ஒரு வெறுப்போ தெரியவில்லை. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் பெரும்பாலான நாடுகளில் உள்ள மக்களின் பலருக்கு வாழ்வாதாரமாக வேளாண்மையே இருந்து வருகிறது.

இந்த 'மாதிரி' மிகவும் செலவீனம் மிக்கது. இறக்குமதி மற்றும் நாளொரு மேனியும் பொழுதுதொரு வண்ணமாக அதிகரித்து வரும் விலைவாசி ஆகியவற்றுக்கு பதிலாக

உள்ளூர் சுற்றுச்சூழல் வளங்கள், உள்ளூர் மக்களின் திறமை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்த இது தவறிவிட்டது. இது வெறும் விவசாயிகளை மட்டும் அலட்சியப்படுத்தவில்லை. 'நவீனப்படுத்தும் காலனிகள்' என்ற அடையாளம் காட்டப்படும் சமுதாயத்தின் உயர் மட்டத்திலிருக்கும் சிறு அடுக்கோடு தொடர்பு இல்லாத அனைவரையுமே ஒதுக்கித் தள்ளி விடுகிறது. இந்த உயர் அடுக்கில் உள்ளவர்களே வளர்ச்சியின் இலக்கு. அவர்களின் செல்வமும் அதன் மூலம் பெறப்படும் முதலீடுகளும் மேலும் அதிகமான வளர்ச்சியைத் தூண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஒரு சமயத்தில் அது எப்போது என்று எவருக்குமே தெரிந்திருக்கவில்லை சமுதாயத்தில் உள்ள அனைவரும் இதனால் பயன் பெறுவர் என்று நம்பப்பட்டது 'வளர்ச்சி' என்பது போலவே 'நவீனமயமாக்கல்' என்பதும் ஒரு தந்திர வார்த்தையாகவே விளங்கியது. அதன் பெயரில் எவ்விதமான அழிவுகளும் மேற்கொள்ளப்படலாம்; அதற்காக எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் செலவு செய்யலாம்; யாரும் அதைக் கேள்வி கேட்க முடியாது.

இம் 'மாதிரி' — புறநோக்கு உடையது. அது ஒரு போதும் வளர்ச்சியடையாத நாடுகள் மற்றும் அதிலுள்ள மக்களின் குறிப்பான பிரச்சினைகளை அணுகுவதில்லை அவர்கள், உலகச் சந்தை மற்றும் பன்னாட்டு மூலதனத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில் வடிவமைக்கக்கூடிய களிமண்ணாகவே நடத்தப்பட்டனர். இந்தக் களிமண் உருவங்கள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறதா என்று பார்ப்பது பன்னாட்டு அதிகார வர்க்கத்தினர் மற்றும் அவர்களின் பிம்பத்திற்கு ஏற்ப தங்களை மாற்றிக்கொண்ட தேசிய அதிகார வர்க்கத்தினரின் உவலையாகும். இவற்றின் மொத்த விளைவு 'பட்டினி' ஆகும். பன்னாட்டு உணவு அமைப்பின் ஒரு நுகர்வோராக இல்லாத அல்லது ஆக முடியாத மக்களுக்கு சாப்பிட எதுவும் கிடைப்பதில்லை. மற்றொரு

விளைவு, 'ராணுவமயமாக்கல்'. இழப்பதற்கு எதுவுமே இல்லாத, கடும் துன்பத்தில் உழலும் கூட்டம் எப்பொழுதுமே போர்க்கொடி உயர்த்தத் தயாராயிருக்கும் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் உள்ள ராணுவம் (காவல்துறை உட்பட) பெரும்பான்மை நேரங்களில் வெளியே உள்ள 'எதிரிகளுக்கு' எதிராக செயல்படுவதைவிட உள்நாட்டிலேயே அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. குறை வளர்ச்சி மாதிரியின் அடுத்த விளைவே கடன். தங்களுடைய வசதிக்காக மேட்டுக் குடியினர் தாங்கள் உருவாக்கிய கடன் நெருக்கடியிலிருந்து வெளிவர ஏழை எளியவர்களின் உதவியை இன்று எதிர்பார்க்கின்றனர்.

நிதிநுகர்வு - 'நூளை' என்பதே கிடையாது

கலிபோர்னியாவில் உள்ள ஒரு காரின் பின்புறத்தில் இப்படி ஒரு 'ஸ்டிக்கர்' ஒட்டப்பட்டிருந்தது; "தான் இறக்கும்போது அதிக பொம்மைகளை வைத்திருப்பவனே வெற்றியாளன்". வெட்கங்கெட்ட இந்த நுகர்வு மோகம் இந்த 'மாதிரி'யின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு அம்சம். மேற்கத்திய நுகர்வு பொருட்களின் 'வாங்கல்' நவீனத்துவத்தின் குறியீடு. சில சமயம் சிலியில் நடைபெற்றது போன்று வாங்கிய கடன் முழுவதும் நடைமுறை நுகர்வுக்காக செலவிடப்படுவதும் உண்டு. ஒரு தனி நபரையோ அல்லது குடும்பத்தையோ பொறுத்தவரை இப்பழக்கத்திற்கு பெயர் தகுதிக்கு மிஞ்சிய வாழ்க்கை வாழ்தல் ஆகும். எதிர்காலத்திற்காக ஒரு துளியும் முதலீடு செய்யாமல் உயர் வர்க்க மற்றும் நடுத்தர மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்ய ஆடம்பர பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய கடன்வாங்கும் ஒரு நாடு நாளை இல்லாவிட்டால் நாளை மறுநாள் துன்பத்தில் உழலும் என்பது உறுதி.

சிலி 1979லிருந்து 1982இல் பேரிடி தலையிலிறங்கும் வரை பலூன் என உப்பிய இறக்குமதியை உற்சாகம்

படுத்தி வந்தது. மக்கள் தங்களுடைய பெசோக்களை, டாலருக்கு எதிராக மிக சுதந்திரமாக மாற்ற அனுமதிக்கப் பட்டனர்; பெசோவின் மதிப்பும் உண்மைக்குப் புறம்பாய் அதிக மதிப்பு உடையதாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதாவது, மக்கள் எவ்வித தியாகமும் செய்யாமல் டாலரை தாண்டினர். அதில் படுத்து உருளவும் செய்தனர். பின்னர் அரசு விழித்துக் கொண்டவுடன் பிரச்சனையை களைய முனைந்தது. அமெரிக்காவைக் காட்டிலும் சிலியில் பணவீக்கம் கடுமையாக இருந்தது. அதனால் சிலியின் பண வீக்கத்திற்கு ஏற்ப அங்குள்ள சம்பளமும் உயர்த்தப்பட்டது. வெளிநாட்டு நாணய மாற்று விகிதம் நிலையாக இருந்ததால், வேலை வாய்ப்பு பெற்றிருந்த நல்வாய்ப்புள்ள வருக்கு முன்பைவிட அதிகமான டாலர் கிடைத்து வந்தது.

சிலியிலுள்ள மத்திய வர்க்கத்தினர், தாறுமாறாக ஆடம்பர நுகர்வுப் பொருட்களை வாங்கிக் குவித்ததில் வியப்பேதுமில்லை. மக்கள் உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்த பொருட்களை வாங்காமல் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களையே வாங்கினர். இதன் விளைவாக சிலியைச் சேர்ந்த வர்த்தக அமைப்புகள், தங்களது பொருட்களை விற்க முடியாமல் மண்ணைக் கவ்வ நேர்ந்தது. சிலியின் இறக்குமதி வாணளாவ உயர்ந்தபோது, ஏற்றுமதியில் பெரிய மாற்றம் நிகழவில்லை. அதன் விளைவாக அந்நாட்டின் வணிகப் பற்றாக்குறையும், வேலையில்லா திண்டாட்டமும் கடுமையாக அதிகரித்தது. பற்றாக்குறையை எப்படிச் சமாளிப்பது? வெகு எளிது. வாங்கு! உடனே கடன் வாங்கு! இன்று லத்தீன் அமெரிக்கா விலேயே தலைக்கு இவ்வளவு கடன் (1.450 டாலர்) என்ற விகிதத்தில் உச்சியில் இருப்பது சிலி நாடுதான். சிலியின் மொத்தக் கடனான 19 பில்லியன் டாலரில் குறைந்த பட்சம் 11 பில்லியன் டாலர் வங்கிகளிடமிருந்து கடன் பெற்றவை, கடுமையான செலவு அதிகரிப்பிற்கு ஞவை முக்கியக் காரணம்.

தொழில் மயமாக்கல் அதிகமாகக் கொடுக்க முடியும் என்றால் ஏன் குறைவாகக் கொடுக்க வேண்டும்?

எந்த ஒரு விலை கொடுத்தாவது தொழில் மயமாக்கலை அடைந்தே தீருவது என்று குறைவளர்ச்சி மாதிரி கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. கடன் சுமை அதிகரித்ததற்கு முக்கிய காரணம், மோசமாக வடிவமைக்கப்பட்ட திட்டங்களில் செய்யப்பட்ட முதலீடுதான். ஒரு வளர்ச்சி வங்கியில் பணிபுரிந்து வந்த என் நண்பர் சில சுவையான நிகழ்ச்சிகளை என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். 1974ஆம் ஆண்டு கடுமையாக அதிகரித்து வந்த சர்க்கரை சந்தை. அதிகமான சர்க்கரை ஆலைகள் மற்றும் சுத்திகரிப்பு நிலையங்கள் கட்ட பல நாடுகளை ஊக்குவித்தது. உலக சந்தை, நிர்வாகங்களை தீவிரமாக ஆராய்ந்து வரும் எவராலும் இது எவ்வளவு மடத்தனமான ஒரு செயல் என்பதை எளிதாகக் கண்டுபிடித்துவிட முடியும்.

இக்காலகட்டத்தில், பெரிய ஆசியநாடு ஒன்று புதிய சர்க்கரை ஆலையைக் கட்ட முடிவெடுத்தது. பிறவற்றைப் போலவே சர்க்கரை ஆலைகளும் இரண்டு விதங்களில் அமைந்துள்ளன. சாதாரணமானது ஒன்று; ஆடம்பரமான ஒன்று; நீங்கள் ஆடம்பரமான தொழில் நுட்பத்தை மட்டும் தனியாக வாங்கிக் கொள்ளலாம். அலங்காரங்களோடு சேர்த்தும் வாங்கிக் கொள்ளலாம். அதற்காக இன்னும் அதிகமாக செலவளிக்க வேண்டியிருக்கும். நமது கதையில் குறைந்தபட்சம் (டெண்டர் சுமார் 50 மில்லியன் டாலர்) ஒரு அமெரிக்க நிறுவனத்திடம் இருந்து வந்தது. இதில் அந்நாடு உறுதியான, பழுது பார்த்துக் கொள்ளக் கூடிய, தொடர்ந்து இயங்கும் சர்க்கரை ஆலையை வாங்கும். ஒரு பிரிட்டிஷ் நிறுவனம் 55 மில்லியன் டாலர்

என்று கோரியது. அந்நிறுவனத்தாரும் அதே விலையைக் குறிப்பிட்டிருக்க முடியும். ஆனால், தங்களது நீண்ட கால அனுபவத்திலிருந்து அவர்கள் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய கமிஷன் தொகைக்கு என்று 10% அய் கூடச் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டிருந்தது. ஒரு பிரெஞ்சு நாட்டு நிறுவனம் 75 மில்லியன் டாலர் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தது. இது மிக மிக அதிகம்.

ஒரு பெரிய அமெரிக்க நிறுவனத்தைப் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பாத அந்த ஆசிய நாட்டு அதிகாரிகள், அந்நிறுவனத்தின் அதிகாரிகளைச் சந்தித்து, இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமான தொகையைக் குறிப்பிட்டால் அது ஒரு சாதகமான முடிவை எடுக்க உதவும் என்று கூறினர். அவர்களுக்குச் சரியான வரவேற்பு அளிக்கப்படவில்லை. அண்மையில், அமெரிக்க நிறுவனங்கள் வெளிநாட்டில் வஞ்சம் கொடுத்து அமெரிக்க காங்கிரசிடம் மாட்டிக் கொண்டது இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். பிரிட்டிசார் சர்க்கரை ஆலைக்கு, இன்னும் இனிப்பு சேர்த்து விட்டனர். ஆகவே, ஒப்பந்தம் பிரான்சு நாட்டிற்குச் சென்றது. இதில் 15 முதல் 20 கோடி டாலர் வரை ஆசியநாட்டு இளைஞர்களுக்குச் சென்று விடும்.

ஊழல் இல்லாமலிருக்கும் நிகழ்வுகள்-தொழில் நுட்ப அலங்காரங்கள் ஒரு சில லட்சங்களை சாப்பிட்டு விடும். பொதுவாக மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து பொருட்களை வாங்க வருவோர், அண்மைக்கால பளபளப்பான எந்திரங்களையே நாடுகின்றனர். அதைவிட மலிவாக இன்னும் பொருத்தமான 'மாதிரிகள்' கிடைத்தாலும் அவற்றை அவர்கள் வாங்குவதில்லை.

வளரும் நாடுகளில் உள்ள கொள்கைத் தீர்மானிப்பாளர்கள் எடுக்கும் இத்தகைய தேர்வுகள் தொழில்நுட்ப விநியோகிப்பாளர்களுக்கு விநோதமான பிரச்சனைகளை தோற்றுவிக்கிறது. குறிப்பிடும் விலையில் எதையெதைச்

சேர்ப்பது, எதையெதை விடுப்பது. வணிகத்தைத் திறமையாகவும் லாபகரமாகவும் நடத்த வேண்டுமென்றால் விநியோகிப்பாளர்களுக்கு நடைமுறை லஞ்சம் பற்றி துல்லியமாக அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டுமா? கூடாதா? அல்லது லஞ்சம் வாங்குபவர்கள் எவ்வளவு தூரம் பேராசை பிடித்தவர்கள்-போன்ற கேள்விகளைக் காட்டிலும், லஞ்சம் கொடுத்தாலும் வேலை நடக்குமா என்பது முன்னணியில் நிற்கிறது. சில நாடுகளில் லஞ்சம் கொடுக்கப்பட்டவுடன் மளமளவென்று வேலை நடந்து விடும். ஆனால், வேறு சில நாடுகளிலோ (இதற்கு எல்லோரும் நைஜீரியாவைத்தான் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடுவர்) நீங்கள் லஞ்சத்தையும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால், அதன் பிறகும் வேலை நடக்குமா என்பதை உறுதியாகக் கூற இயலாது.

இம்மாதிரி ஊதிப் பெரிதாக்கப்பட்ட மூலதன விலை காரணமாக நாடுகள், விநியோகிப்பவர்களுக்கு தனியார் வங்கிகளுக்கு, மற்றும் இடைத்தரக அமைப்புகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணமும் அதிகரிக்கிறது.

இந்த சர்க்கரை ஆலை போன்ற செயற்கையாக பெரிதுபடுத்தப்பட்டு வைக்கப்பட்ட திட்டங்களுக்கு தனியார் வங்கிகளாலும், நிறுவனங்களாலும் நிதியுதவி அளிக்கப்படுவதால், ஒருவிதமான "கிரஷ்ஷம் விதி" நடைமுறையில் தலைதுக்குகிறது. "மோசமான பணம் நல்ல பணத்தை துரத்தி விடும்" என்பதை அவ்விதி குறிப்பிடுவதைப் போல இங்கு, தேவையற்ற செலவு மிக்க விநியோகிப்பாளர்கள் மலிவான விநியோகிப்பாளர்களை துரத்தி விடுகின்றனர். இந்த அதிக விலை குறிப்பிடும் விநியோகிப்பாளர்கள் சந்தையை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதால், ஒரு நாட்டின் தேசியக் கடன் அளவு கடுமையாக அதிகரிக்கிறது.

நிகரகுவாவில் சோமுசா செய்ததுபோல ஒளிவுமறைவற்ற கொள்ளையடிப்புகள் ஒருபாதும் தண்டனைக்கு உள்ளாவதில்லை; இதில் பலியானவர்களுக்கு இழப்பீடு எதுவும் வழங்கப்படுவதுமில்லை; மாறாக, இதில் பலியானவர்கள் மோசமான பொருளாதார சூழ்நிலைக்கு இடையிலும், வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கட்ட நிர்்ப்பந்திக்கப்படுவர். 1972ஆல் நிகரகுவாவின் தலைநகரான மனாகுவாவில் ஏற்பட்ட நில நடுக்க சேதத்திலிருந்து மீள்வதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட அனைத்து பன்னாட்டு கடன்களையும் சோமுசா சுருட்டிக் கொண்டான். இது 1979இல் அவனை பலவந்தமாக நாட்டை விட்டுத் துரத்தும்வரை தொடர்ந்தது. அவன் நாட்டை விட்டு ஓடும்போது, அரசாங்க கருவூலத்தில் இருந்தது வெறும் 30 கோடி டாலர்கள் மட்டும்தான். ஆனால், அப்போது இருந்த நிகரகுவாவின் மொத்த கடன் தொகையோ 400 கோடி டாலர்களாகும். இதில் 76% சோமுசாவின் ஆட்சி காலத்தில் பெறப்பட்டவை.

1986இன் துவக்கத்தில் பன்னாட்டுச் செய்தித்தாள் களில், பிலிப்பைன்சில் இமெல்டா மற்றும் பெர்டினான்ட் மார்க்கோசின் சுரண்டல்கள் பற்றி நாள்தோறும் செய்தி மேல் செய்தியாக வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பத்திரிகை இவ்வாறு செய்தி வெளியிட்டது; “இமெல்டா மார்க்கோஸ், மரியா அன்டோனெட்டே ஒரு மோசமான பெண்மணியாகப் பார்க்கும்படி செய்து விட்டார்” பிலிப்பைன்சின் மொத்தக் கடனை 2,600 கோடி டாலரில் 15% இவர்கள் சொந்த ஆடம்பர செலவுகளால் உருவாக்கப்பட்டது.

இக்கடன் இமெல்டா வாங்கிய ஆயிரக்கணக்கான காலணிகளுக்காக மட்டும் செலவீடப்படவில்லை கடனை கடுமையாக அதிகரித்த ஒரு திட்டம், 1976ஆல் ‘வெஸ்டிங் அவுசி’ டமிருந்து 210 கோடி டாலர் விலையில் வாங்கப்

பட்ட மொர்ராங் அணுசக்தித் திட்டமாகும். இந்த ஒரு திட்டத்திற்காக பிலிப்பைன்ஸ் வாங்கிய கடனுக்கு ஒரு நாளைக்குக் கொடுத்த வட்டி 3,50,000 டாலர்களாகும். இது 1989இல் 5,00,000 டாலர்களாக உயர்ந்தது. இத்திட்டம் இன்னும் செயல்படவில்லை என்பது தனிக்கதை. அது, பிரபலமான நிலநடுக்க மண்டலத்திற்குள் ஒரு எரிமலையின் அடிவாரத்தில் அமைந்திருந்தது. 1978இல் பன்னாட்டு அணுசக்தி களம் நிலநடுக்க பிராந்தியத்திற்குள் மொர்ராங் அணுசக்தி நிலையத்திற்கான இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது— அணுசக்தி வரலாற்றிலேயே தன்னிச்சையானது. அதோடு அங்கு வருங்காலத்தில் எரிமலைக் கொந்தளிப்பிற்கான அபாயமும் நிலவுகிறது என்று குறிப்பிட்டது.

'நியூயார்க் டைம்ஸ்' பத்திரிக்கையில் வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையின்படி, ஜெனரல் எலக்ட்ரிக் நிறுவனத்திற்குப் போக வேண்டிய இந்த அணுசக்தி நிலைய ஒப்பந்தத்தை "வெஸ்டிங் அவுசிற்கு" மாற்றியதற்கு மார்க்கோஸ் 8 கோடி டாலர் லஞ்சம் பெற்றார். முதலில் மார்க்கோசால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு குழு ஜெனரல் எலக்ட்ரிக் நிறுவனத்தையே தேர்ந்தெடுத்த போதிலும் 'வெஸ்டிங் அவுஸ்' விரிவான ஒப்பந்தத்தை அளிக்குமுன் அதற்கு அனுமதி அளித்துவிட்டார். பிலிப்பைன்சின் தொழில்துறை செயலாளர் மார்க்கோசிக்குக் கோபமாக இரண்டு அணுசக்தி நிலையங்கள் வாங்கும் விலையில் ஒரு நிலையத்தை வாங்கி விட்டார் என்று குற்றம்சாட்டி கடிதம் எழுதினார். இதில் தரகு வேலை பார்த்த எமினியே திட்கினி இப்பொழுது வியன்னாவிற்கு அருகில் ஒரு கோட்டையில் வசித்து வருகிறார் என்று (நியூயார்க் டைம்ஸ்) குறிப்பிடுகிறது. மார்க்கோசிக்கு லஞ்சம் கொடுத்ததாக வெஸ்டிங் அவுஸ் ஒப்புக்கொண்டாலும் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக விலையை உயர்வாகக் குறிப்பிட்டது என்பதைக் கடுமையாக மறுத்தது.

திருமதி 'அகினோவின்' அரசு சொர்னோபில் நிகழ் வினால் இத்திட்டம் செயல்படாது என்று அறிவித்துள்ளார். இது வரவேற்கப்படவேண்டியது என்றாலும் வட்டி வானளாவ உயர்ந்து வருகிறது என்பது கவலைக்குரிய செய்தி. வேறு சில நாடுகளும் இதே போன்ற பொறிக்குள் மாட்டிக்கொண்டு விழிக்கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக பிரேசிலின் கடன் பெரும்பகுதி ஒரு இயங்காத அணுசக்தி நிலையத்திற்காக வாங்கியது ஆகும்.

மூலதனத்திற்கு இறக்கை :

பணத்தை சுருட்டிக் கொண்டு ஓடிவிடு

ஆடம்பர நுகர்வு மற்றும் பயணற்றத் திட்டங்களுக்கு கடனுதவி அளிப்பதை விட்டுவிட்டு, கடன் நெருக்கடி சேற்றுக்குள் காலை ஆழமாக புதைக்க வேறு வழிகள் இருக்கின்றனவா? ஆம். கண்டிப்பாக இருக்கிறது. மிக எளிய நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு வழி மூலதனச் சுருட்டலாகும். பொதுவாக ஒரு பழமொழி உண்டு. நீங்கள் "கேக்கை" வெட்டாமல் அப்படியே வைத்துக்கொண்டு உண்ண முடியாது. ஆனால் இப்படி மொழியை பொய்யாக்கிய உரிமை வடக்கத்திய வணிக வங்கிகளையே சாரும். ஏனெனில் நிதி அமைப்பின் இரு முனைகளையும் அவர்கள் தங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழேயே வைத்திருக்கிறார்கள். முதலில் அவர்கள் கடன் கொடுக்கிறார்கள். கொடுத்த கையோடு குட்டோடு குடாக அதில் பெரும்பகுதி வைப்பு நிதியாக திரும்பி வந்து விடுகிறது, லஞ்சம் வாங்கும் அரசு அதிகாரிகள் அதை தங்கள் நாட்டிற்குள்ளேயே வைத்திருக்க விரும்பவில்லை என்பதை தனியாக சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதில்லை. கடன் வாங்கிய தேசிய நிறுவனங்கள், வாங்கிய கடனை உள்நாட்டில் முதலீடு செய்வதை விடுத்து, அவை வெளிநாடுகளில் அனந்தமாய் தூங்குவதை பாதுகாப்பாக உணர்கின்றன.

எப்போதோ நாட்டைவிட்டு போய்விட்ட மூலதனம் வங்கிகளின் புத்தகங்களில் வட்டியோடு வரவிற்றுக் கடனாக இன்னும் குறிப்பிடப்படுவது தான் கெட்ட செய்தி. வங்கிகள் தாங்கள் அளித்த ஒரே ஒரு கடனுக்காக இரு முறை பணத்தைத் திரும்ப பெற்றுக்கொள்கின்றன. முதலில் அந்நிய நாட்டினரிடமிருந்து 'வைப்பு நிதி' என்ற பெயரிலும் பின்னர் 'வட்டி' என்ற வடிவத்திலும் அவை வந்து சேர்கின்றன. ஒரு பிரபல பொருளாதார வல்லுனர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: "சிட்டி பேங்க்" போன்ற அடாவடியான வங்கிகள் ஏழை நாடுகளுக்கு தாங்கள் கொடுத்த கடன் அளவுக்கு சொத்துக்களை சேர்த்துவிட்டிருக்கவேண்டும். மூன்றாம் உலகிலுள்ள மேட்டுக்குடியினர் தங்களது நாட்டு அரசாங்கங்களிடமிருந்து கொள்ளையடித்த பணத்தை அவர்களிடமிருந்து பெற்று, பின்னர் அந்நாடுகளுக்கு கடனாக அளிப்பதே அவர்களது வேலையாகும். இதில் இரு பக்கத்திலிருந்தும் அவர்கள் சம்பாதிப்பதை பற்றி தனியாக குறிப்பிட வேண்டிய தில்லை.

சுவிட்சர்லாந்திலுள்ள தலையாய வங்கியான "பேங்க் பார் இண்டர் நேஷனல் செட்டில் மெண்ட்ஸ்" எப்பொழுதுமே மிகைப்படுத்தாத அறிக்கைகளை அளிப்பது வழக்கம் அது, தன்னுடைய 1983 ஆம் ஆண்டிற்கான ஆண்டறிக்கையில், நாட்டைவிட்டு ஓடிப்போகும் மூலதனங்கள் மிக பிரம்மாண்டமான அளவில் நடைபெறுகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. அவ்வங்கியின் கணிப்புப்படி 1977க்கும் 1983ற்கும் இடையே லத்தீன் அமெரிக்காவிலிருந்து வடக்கு நோக்கி பறந்த மூலதனத்தின் அளவு 5,000 கோடி டாலர்களாகும். அவ்வங்கி அதிகாரி இது மிகமிகக் குறைவான கணிப்பு என்று ஒப்புக் கொள்கிறார். 1983ற்கும் 1985க்கும் இடையே 10 லட்சம் லத்தீன் அமெரிக்க கடனாளி நாடுகள் தாங்கள் வாங்கிய புதுக்கடன்களில் 70%ஐ வடக்கிற்கே மீண்டும்

அளித்துவிட்டன என்று 'மோர்கள் கேரண்டி' கணித் துள்ளது. இதில் முதல் பரிசு வாங்குவது மெக்கிகோ வாகும். அது 900 கோடி டாலர் புதுக்கடன் வாங்கிய போது, அந்நாட்டிலிருந்து ஓடிப்போன மூலதனத்தின் அளவு 1,600 கோடி டாலர்களாகும்.

இதில் மெக்கிகோவை யாரும் அடித்து விடமுடியாது. 1979க்கும் 1983க்கும் இடையே மட்டும் மெக்கிகோவி லிருந்து ஓடிப்போன மூலதனத்தின் அளவு 90,000 கோடி டாலர்கள் என்று இண்டர் அமெரிக்கன் டெவலப்மெண்ட் வங்கியின் தலைவர் குறிப்பிடுகிறார். இது அச்சமயத்தில் இருந்த மெக்கிகோவின் மொத்தக் கடனைக் காட்டிலும் பல மடங்கு அதிகம். 1985 மார்ச்சில் 'மெக்கிகோசிட்டி' என்னும் பத்திரிகை வெளிநாடுகளில் குறைந்தபட்சம் 10 லட்சம் டாலர்களை போட்டு வைத்திருக்கும் 575 மெக் சிக்களின் பெயர்களை வெளியிட்டது. அதில் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு பெயர் மெக்கிகோவின் முன்னால் அதிபரான "லோபஸ் போர்ட்டிலோ" 'நியூ ரிபப்ளிக்' பத்திரிகை யில் ஜேம்ஸ் என்றி "அந்த முன்னால் அதிபர் பதவியிலி ருந்து இறங்கி ரோமிற்கு போகும் போது 100 கோடி டாலருக்கும் அதிகமார்க சுருட்டிச் சென்றார் என்று கிசுகிசுக்கப்பட்டது" என எழுதியுள்ளார்.

ஒரு முன்னாள் அமெரிக்க அரசு உள்துறை அதிகாரி யான கோரன் விஸாகஸ் "லத்தீன் அமெரிக்காவிலிருந்து வெளியாகி இருக்கும் 1,300 கோடி டாலர்களில் ஒரு சிறு பகுதியையாவது அந்நாடுகள் மீட்டுக் கொண்டு வந்தால் இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு அந்நாடுகளுக்கு கடன் தவணை பிரச்சினை இருக்காது" என்று சுட்டிக்காட்டு கிறார். இந்த கோடி, கோடி டாலர்கள் உண்மையில் பெரிய பெரிய பெட்டிகளில் வந்தவையே. இதில் பல

வற்றைத் தூக்கித்திரிந்தவர்கள் வங்கியாளர்களே ஆவர். ஒரு வங்கியாளர் வழக்கமாக பேசும்போது “1986இல் மெக்சிகோ கடுமையான மூலதனக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தபோதும் கூட அவரது வங்கி அடிக்கடி ஒரு அதிகாரியை மெக்சிகோ சிட்டிக்கு அனுப்புவது வழக்கம்” என்று தெரிவித்தார். வங்கியாளர்கள் வெறும் சுமை தூக்கிகளல்ல. தங்களது கொழுத்த வாடிக்கையாளர்களின் பணத்தை நாட்டை விட்டு அப்புறப்படுத்துவதற்கு விதவிதமான திட்டங்களை வடிவமைப்பதில் வல்லவர்கள். கரை கடந்த அறக்கட்டளைகள், போலி முதலீட்டு நிறுவனங்கள், இணையான அந்நிய செலவாணி பரிமாற்றங்கள், வைப்பு நிதிக்கு எதிரான கடன்கள் போன்றவை அதில் இடம் பெறும் ஒரு சில திட்டங்களாகும். ஆனால், அவர்களின் இந்த புதுமையான கண்டுபிடிப்புகளை நாம் பாராட்டியே ஆக வேண்டும். சிட்டி வங்கி உலகெங்கும் இந்நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்பதற்காக 1500 பேரை நியமித்துள்ளது.

இந்த பறந்தோடிய மூலதனங்கள் மீண்டும் தங்கள் நாடுகளை அடையக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளதா? “வங்கிகள் பெட்டிகளுடன் ஆட்களை அனுப்புவதைறித்தினால், தங்களது கொழுத்த வாடிக்கையாளர்களை சிறிது நெருக்கினால், இது சாத்தியம்” என்று கேரன் விசாகஸ் நம்புகிறார்.

ஆனால் இது சாத்தியமே கிடையாது. கேரன் முன் வைக்கும் இப்பரிந்துரை, இவ்விளையாட்டின் அடிப்படை விதிமுறைகளையே அலட்சியம் செய்கிறது. ஒரு முக்கிய நியூயார்க் வங்கியின் பிரதிநிதி “என் வங்கியில் இப்படி ஒரு நாட்டிற்கு கடன் கொடுத்து, அங்கிருந்து மீண்டும் ஒடிவரும் மூலதனத்தை பெறுவது குறித்து சர்ச்சை ஏதும் ஏற்படுவதில்லை. இதில் ஒழுக்கக்கேடுகள் எதுவும் கிடையாது, இதை நாங்கள் செய்யாவிட்டால் அந்க சுவில்

வங்கிக்காரன் செய்துவிடுவான்” என்று கூறியதாக கேரன் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார். தங்களது வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து அவர்களது அரசாங்கம் வாங்கிய கடனை அடைக்க உதவுவதற்காக “வைப்பு நிதி வேண்டாம் என மறுக்கும் ஒரு வங்கியாளர், இருமுறை லாபம் பெறுவது என்பது வாடிக்கையாக இருக்கும்போது, ஒரு லாபத்தோடு நிறுத்திக்கொள்ள முயல்வதால் அவரது சகாக்களிடமிருந்து “பைத்தியக்காரன்” என்ற பட்டம் சூடிக்கொள்வார். அதோடு அவர் ஒரு வங்கியாளராக வெகு காலம் தள்ளிவிட முடியாது.

சுவாரசியமாக கீழ்க்கண்டவாறு கற்பனை செய்து பார்க்கலாமா? என்று இந்த “சூட்கேஸ்” துறைகளும் அதன் வாடிக்கையாளர்களும் முழுப்பணப்பெட்டிகளுடன் மெக்சிகோ வந்து இறங்குகிறார்களோ அன்று மெக்சிகோ அரசாங்கம் அமெரிக்காவைவிட அதிகமாக வட்டி விகிதத்தை அவர்களுக்கு அளிக்கும். இது பணத்தை மீண்டும் நாட்டிற்கே கொண்டு வருவதோடு, அவை திரும்பவும் வெளியேறாமல் தடுக்கவும் செய்யும். அதோடு இதில் ஆபத்தான சில பக்க விளைவுகளும் உண்டு. பெரும்பாலான மெக்சிகர்களுக்கு உள்நாட்டில் கடன் வாங்குவது மிகவும் செலவு மிக்கதாக இருக்கும். உள்ளூர் பொருளாதாரம் மறுபடியும் வளர்ச்சியே இல்லாத ஒரு நிலைக்கு வந்து சேர்ந்துவிடும். இதில் உள்ள நீதி என்ன வென்றால், உங்களுடைய பெயர் சிட்டி பேங்க்காகவோ, மோர்கன் ஆகவோ, மெனுபேக்சரீஸ் ஹேன் ஓவர் ஆகவோ இல்லாதவரை உங்களால் வெற்றிபெற முடியாது. ஆனால், கடனாளி நாட்டு அரசாங்கங்கள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து ஒடிப்போன தங்களது நாட்டு மூலதனங்களை திரும்பப்பெற போராடினால் கதை நிச்சயமாக வேறு மாதிரியிருக்கும்.

ராணுவ மயமாக்கல் : துப்பாக்கிகள் வாழ்க! இட்லி ஒழிக!

பல நாடுகள், தங்களது ராணுவத் தளபதிகளுக்கு விளையாட பொம்மைகள் வாங்கிக் கொடுத்து பெருங் கடனாளியாய் ஆகிவிட்டன. கடன் உதவி அளித்து அதன் மூலம் ராணுவ மயமாக்கல் மிகக்கடுமையான விசிதத்தில் அதிகரித்துள்ளது. இது எந்த அளவிற்கு போய் இருக்கிறது என்றால், உலக ரீதியாக பெரிதும் மதிக்கப்படும் ஸ்டாக்ஹோம் உலக அமைதி ஆய்வு நிறுவனம் தன்னுடைய 1985ஆம் ஆண்டறிக்கையில் இதற்கென தனியாக ஒரு அத்தியாயத்தையே ஒதுக்கியுள்ளது. அந்நிறுவனம் ஆயுதங்களுக்கும், -நிதி உதவிக்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளது. இப்பொழுது அது எழுப்பும் முக்கியமான கேள்வி இதுதான். “ஆயுதங்கள் வாங்கப்படாமல் இருந்தால் வெளிநாட்டுக் கடன் எவ்வளவு தூரம் குறைந்திருக்கும்?” தேசிய பாதுகாப்பிற்காக ஒதுக்கப்படும் ராணுவச் செலவு, குறை வளர்ச்சி மாதிரியை ஓரளவு மட்டுக் கொடுத்து நிறுத்த உதவுகிறது. ஸ்டாக்ஹோம் நிறுவனத்தின் கணிப்புப்படி மூன்றாம் உலகு மற்றும் பெட்ரோலிய உற்பத்தி நாடுகளின் கடன்களில் 20% நேரடியாக ஆயுதங்கள் வாங்குவதற்காகச் செல்கிறது. கொழுத்த மத்திய கிழக்கு எண்ணெய் நாடுகள், மிக நவீனமான விலை உயர்ந்த ஆயுதங்களுக்காக பணத்தை தண்ணீராய் செலவு செய்கின்றனர். கடன் நெருக்கடியால் கொண்டுவரப்பட்ட பொருளாதார சிக்கன நடவடிக்கைகள், ராணுவச் செலவிலும் ஓரளவு வெட்டை ஏற்படுத்தி உள்ளது. ஆனால், மொத்தத்தில் ராணுவச் செலவு குறைந்துள்ளபோதிலும் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் வரவு-செலவு திட்டத்தில் ராணுவச் செலவின் விகிதம் அப்படியே இருந்துள்ளது, அல்லது அதிகரித்துள்ளது.

ஒரு நாடு வெகுவாக கடன்பட்டிருக்கும்போது, அதிலும் குறிப்பாக மக்கள் தொகையில் பெரும்பகுதியினர் பட்டினியிலும், பஞ்சத்திலும் உழலும்போது, ராணுவ செலவீட்டில் கை வைக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்போம். அவ்வாறு செய்யக்கூடிய சக்தி படைத்த மீறக்கத்திய நிறுவனங்கள், இப்படிப்பட்ட செலவு வெட்டை நிர்வகிக்கும் என்று ஒருவர் கற்பனை செய்யக்கூடும். ஆனால், கெட்ட வாய்ப்பாக உண்மை நிலை இதுவல்ல. சர்வதேச ரீதி நிறுவனம் தொடர்ந்து தன்னுடைய மாணாக்கர்கள் பொதுச் செலவுகளை கடுமையாக குறைக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வந்தாலும், ராணுவ வரவு-செலவு திட்டத்தைப் பற்றி அது மூச்சுகூட விடுவதில்லை. இந்த முரண்பாடு பற்றி அந்நிறுவனத்தின் அதிகாரிகளிடம் வினவியபோது. அதற்கு அவர்கள், "இப்படிப்பட்ட செயல்கள் ஒரு சுதந்திர நாட்டின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதாக அமையும்" என்று குரல் கம்ம, தொண்டை அடைக்க, பரிதாபமாக ஒப்பாரி வைத்தனர். (ஆனால் இதைத்தான் ரீதி நிறுவனம் தனது ஒவ்வொரு வேலை நாட்களிலும் செய்து வருகிறது.)

இதில் மிகவும் வேதனைக்குரிய செய்தி என்னவென்றால், உலகிலேயே மிகவும் வறுமையில் இருக்கும் நாடுகள் தான், குறிப்பாக, ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள நாடுகள், தேசிய பாதுகாப்பிற்காக அதிக தொகையை செலவிடுகின்றன. தனது வடக்கு பகுதியில் உள்ள மாகாணங்களின் (எரீட்டியா மற்றும் டைகிரே) விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு எதிரான போரில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருக்கும் எத்தியோப்பியாதான் ஆப்பிரிக்க வறுமைப்பிப்பாயின் அடிமட்டத்தில் உள்ளது உலக வங்கியின் புள்ளி விவரங்களின்படி, எத்தியோப்பியாவின் மொத்த தேசிய உற்பத்தி 430 கோடி டாலர்களாகும். அதாவது எத்தியோப்பியர்களின் தனிநபர் தேசிய உற்பத்தி

தலைக்கு 110 டாலர்களாகும். இதுதான் உலகிலேயே மிக மிகக் குறைவான மொத்த தேசிய உற்பத்தியாகும். ஆனால், இதற்காக எத்தியோப்பியா தலைக்கு 13 டாலர் ராணுவச் செலவு செய்ய அஞ்சவில்லை. அதேசமயம், மக்களின் உடல் நலத்திற்கும், கல்விக்கும் சேர்த்து அது செய்யும் செலவு தலைக்கு 7 டாலர்களாகும். ராணுவத்திற்காக சூடான் தலைக்கு 15 டாலரும், தான்சானியா 16 டாலரும், கென்யா 17 டாலரும், சோமாலியா 20 டாலரும், (முச்சைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்) ஜிம்பாவே தலைக்கு 55 டாலரும் செலவு செய்கின்றன. இந்நாடுகளின் கடன் சுமை 150 கோடி டாலரிலிருந்து 450 கோடி டாலர்கள் வரை உள்ளது. சூடானின் கடன் 1,100 கோடி டாலர்களாகும்.

அர்ஜென்டினாவில் மொத்த கடனான 5,400 கோடி டாலரில் 1000 கோடி டாலர்கள் ராணுவத் தளபதிகளின் ஆட்சியின்போது, ராணுவத்திற்காக செய்யப்பட்ட செலவால் உண்டானது. பெருவில், ஆலன்கார்சியா அதிபராக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு முன்புவரை அந்நாடு வருடத்திற்கு குறைந்தபட்சம் 30 கோடியிலிருந்து 40 கோடி டாலர்கள்வரை ஆயுதங்களுக்காக செலவு செய்து வந்தது. 26 பிரெஞ்சு மிராஜ் விமானம் வாங்க செலவிடப்பட்ட 70 கோடி டாலர் தொகை இக்கணக்கில் வராது. பெரு நாட்டின் வரவு-செலவு திட்டத்தில் பாதித் தொகை ராணுவச் செலவிற்கும், கடன் தவணைகளுக்கும் மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டது. இன்று கடுமையான கடன் நெருக்கடியில் சிக்கித்தவிக்கும் நாடுகள், நேற்று ஏராளமாக ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்தவை என்பது தற்செயலாக நிகழ்ந்த ஒன்றல்ல.

இதில் இன்னொரு வேடிக்கையான செய்தி என்ன வென்றால், ராணுவச் செலவு காரணமாக கடன் பொறிக்குள் சிக்கிக்கொண்ட பிரேசில், எகிப்து போன்ற

பயங்கர கடனாளி நாடுகள், இன்று தங்களது கடனுக் கான வட்டியை ஆயுத ஏற்றுமதி மூலம் செலுத்துகின்றன என்பதுதான். “எவ்வித கேள்விகளும் அற்ற” ஆயுத ஏற்றுமதிக் கொள்கை பிரேசிலுக்கு 1984 இல் 350 கோடி டாலர் வருமானத்தை சம்பாதித்துக் கொடுத்துள்ளது. இன்று எகிப்து, உலகிலேயே அதிகமாக ஆயுதங்கள் விற்பனை செய்யும் முதல் 10 நாடுகளில் ஒன்றாக திகழ்கிறது. அது குறிப்பாக, மத்திய கிழக்கு சந்தை மீது தன் கவனத்தை செலுத்தி வருகிறது ஈராக் போன்ற நாடுகளுக்கு அது, முடிவேயில்லாத வளைகுடா போரின் போது தொடர்ந்து ஆயுதங்களை விநியோகம் செய்து வந்தது தற்சமயம், மூன்றாம் உலக ஆயுத ஏற்றுமதி யாளர்கள், உலக மொத்த விற்பனையில் 3%த்தை மட்டுமே தங்கள் வசம் வைத்துள்ளனர் ஆனால், வட்டியை செலுத்த நிர்பந்தம் அதிகரிக்கும்போது, அவைகள் இத்துறையில் இன்னும் அதிகமான பங்கை கபளீகரம் செய்யக்கூடும்.

வல்லரசுகள் சிலசமயம் தங்களுடைய மூன்றாம் உலக நாட்டு வாடிக்கையாளர்களுக்கு ஆயுதங்களை கொடுப்பதுண்டு. ஆனால், அவர்களின் கொள்கைகள் எப்பொழுதும் ஒரே நிலையானதாக இருப்பதில்லை. நடைமுறையில் அவர்களது வாடிக்கையாளர்கள், ஒன்றுமே கொடுக்காமல் எதையும் பெற்றுவிடுவதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, 1972இல் வியட்நாம்போர் கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தபோது, ‘சாம் மாமா’ ஒரு பணக்கார மாமா போலவே நடந்து கொண்டார். அந்த ஆண்டு, அந்நாடுகள் பெற்ற ஆயுதங்களில் 40%ஐ அமெரிக்கா அளித்தது. சோவியத் யூனியன் மேலும் 8%ஐ இந்நாடுகளுக்கு அளித்தது. 1972இல் மட்டும் இந்த ஏழை நாடுகள், காசே கொடுக்காமல் 600 கோடி டாலர் மதிப்பிற்கு ஆயுதங்களை பெற்றுக் கொண்டன.

ஆனால் 10 ஆண்டுகள் கழித்து ஆயுத நன்கொடைகள் வெறும் 2 சதவீதத்திற்கு சரிந்தது. அதே சமயம் சேர்வியத் யூனியன் தனது நன்கொடையை 12% ஆக உயர்த்தியது. இவ்விரு வல்லரசுகளின் காரணமாக, அந்நாடுகள் தங்களது மொத்த ராணுவ வரவு செலவு திட்டத்தில் 14% ஐ நன்கொடையாக பெற்று வந்தன. ஆனால், அது மீதியுள்ள ஆயுதங்களுக்கு செலவு செய்ய நேர்ந்தது. 1982இல், அது எவ்வளவு தெரியுமா? 1200 கோடி டாலராகும். உணவு உதவியிலும், ராணுவ ஆயுத உதவியிலும், அமெரிக்க அரசின் மனோபாவம் ஒரே மாதிரியாக இருந்து வந்ததை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

முதலில் இலவசமாக அல்லது அடிமாட்டு விலைக்கு அளிக்கப்பட்டு, ரூசி கண்டவுடன் இலவசம் நிறுத்தப்படும்; காசு கொடுத்து வாங்கும் நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்படுவர்.

ஸ்டாக்ஹோம் நிறுவன ஆய்வின்படி, 1972க்கும், 1982க்குமிடையே எண்ணெய் உற்பத்திசெய்யா நாடுகள், ஆயுதங்களுக்கு செலவிட்ட தொகை இரு மடங்காக அதிகரித்தது. இதே காலகட்டத்தின் போதுதான் கடன் பளுவும் கடுமையாக அதிகரித்தது என்பது குறித்து வியப்படையத் தேவையில்லை மூன்றாம் உலக நாடுகள், ஆயுதங்களில் செலவிடாமல் இருந்தால், ஆண்டுக்கு 20% குறைவாக கடன் வாங்கியிருக்கும் என்பது அந்நிறுவனத்தின் கருத்து. ஆயுதங்களுக்காக எவ்வளவு செலவு செய்தாலும், அதனால் ஒரு பயனும் கிடையாது என்ற வெளிப்படையான உண்மை வசதியாக மறக்கப்பட்டு விடுகிறது. உள்ளூரில் ஆயுதங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படாமல் இருக்கும்போது வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதுமில்லை, அவை எந்த சொத்தையும் உருவாக்குவதுமில்லை, உள்ளூர் பொருளாதாரத்திற்கு நிதி ஊக்குவிப்பு எதையும்.

செய்வதில்லை, ராணுவ செலவீட்டில் வெறும் நுகாவைத்தவிர வேறு எதுவும் இல்லை, ஆயுதங்களை கடனில் வாங்கும் நாடுகள், அசலோடு வட்டியையும் சேர்த்து திரும்பக் கட்டவேண்டியிருக்கும் ஆனால் இவற்றிலிருந்து எந்தவிதமான வருமானமும் வருவது இல்லை

ராணுவம் பயிரிடுவதற்கோ, பாலங்கள் கட்டுவதற்கோ, உதவி செய்யாத வரை அவற்றால் எவ்வித பயனும் கிடையாது. ஆனால், அவை போர்க்காலங்களிலும், சமாதான காலங்களிலும் அரசிற்குக் கடுமையான செல்வை ஏற்படுத்துகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக அமெரிக்காவில் ராணுவத்தினருக்கு ஊதியமாக 9,000 கோடி டாலர் செலவிடப்படுகிறது. இது மொத்த ராணுவச் செலவீட்டில் 35% ஆகும். ஏழை நாடுகளைப் பொறுத்தவரை ராணுவத்தினருக்கு அளிக்கப்படும் ஊதியம் அவ்வளவு அதிகமாக இல்லாவிட்டாலும், அங்கு வேறு ஒரு விதி புகுந்து விளையாடுகிறது. அதிகமான ராணுவ மய்யங்களை ஏற்படுத்தும்போது, அவை அதிக சக்தி படைத்ததாக மாறுகின்றன; அவை அப்படி மாறும் போது, பிற ஜனநாயக அரசுகளை மிரட்டி அதிக ஆயுதங்கள் வாங்க வைக்கின்றன; இந்த நச்சுச் சக்கரம், ராணுவத் தளபதிகள் நாட்டை முழுவதுமாகத் தங்கள் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு தங்களது விருப்பத்திற்கு ஆடும்வரை, இது தொடர்கிறது.

அதேசமயம், ராணுவ இறக்குமதி அதிகரிக்கவும் இது காரணமாகிறது. 1972க்கும், 1982க்கும் இடையே லத்தீன் அமெரிக்காவின் ஆயுத இறக்குமதி ஆண்டுக்கு 13% உயர்ந்தது. ஆப்பிரிக்கா ஆண்டுக்கு 18.5%க்கும் அதிகமான ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்தது. கருப்பு ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் 60%க்கும் மேலானவை ராணுவ ஆட்சியின் கீழ்தான் உள்ளது. இக்கண்டத்தில் அதிகரித்து

வந்த ராணுவ மயமாக்கலுக்கு வெளியிலிருந்து நிதி உதவி அளிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்தப் பயனற்ற செலவுகள், மாபெரும் ஆப்பிரிக்க பஞ்சம் தோன்ற அடிகோலியது.

ஜனநாயகம் நோக்கிய லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் பரிணாம வளர்ச்சி, எந்நேரமும் நொறுங்கி விடக் கூடிய அபாயத்திலேயே உள்ளது. சில நாடுகளில் சிக்கன நடவடிக்கைகளைத் தாங்க முடியாமல் ராணுவ ஆட்சி, திவாலான அரசாங்கங்களை பொதுமக்களிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றுள்ளன. அண்மையில் பெறப்பட்ட ஜனநாயக வெற்றிகள், கடன் நெருக்கடி பளுவால் எந்நேரமும் மறைந்து விடலாம். மக்களின் ரத்தத்தை சுண்ட வைக்கக்கூடிய ஆற்றல்—வலுவான ராணுவ ஆட்சிக்குத்தான் உண்டு.

ரெபண்டகன் ரெடர்பு :

**அமெரிக்க ராணுவமயப்படுத்தலும்
மூன்றாம் உலகின் கடனும்**

மூன்றாம் உலக நாடுகள், தாங்கள் பயன்படுத்த வாங்கும் ஆயுதங்களால் மட்டும், அவற்றின் கடன் பளு அதிகரிப்பதில்லை. விநோதமான அமெரிக்காவின் ராணுவ வரவு—செலவுத் திட்டம் பிற நாடுகளின் கடன் சுமையை அதிகப்படுத்துகிறது. வடஅமெரிக்க ராணுவ மிருகத்திற்கும், தெற்கத்திய கடன் நெருக்கடிக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு குறித்து சற்று விவரமாக பார்க்கலாம்; அமெரிக்காவின் ராணுவச் செலவு உலகை ஒரு பயங்கரமான விளையாட்டில் வலுக்கட்டாயமாக ஈடுபடுத்துகிறது. இதில் நிச்சயமான ஒன்று, அனைவரும் தோல்வியடையப் போகின்றனர் என்பது மட்டும் தான். 1,800களின் துவக்கத்தில் விளையாட்டு இவ்வாறு துவங்கியது. இதில் மற்ற ஆட்டக்காரர்களைவிட அமெரிக்கா

விடம் அதிக பணம் இருந்தது. (1981இல் அமெரிக்கா விடம் 14,000 கோடி டாலர் அந்நியச் சொத்து இருந்தது) அதனால், அந்நாடு பணத்தை வாரியிறைக்க முடிவு செய்து ஆயுதங்களில் புகுந்து விளையாடியது. மொத்த மத்திய வரவு செலவு திட்டத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ராணுவத்திற்காகச் செலவிடப்பட்டது. பின்னர் தேசிய அளவில் பெரும் துண்டு விழ இது காரணமாகியது.

1986வாக்கில் அமெரிக்கா தன்னிடம் இருந்த 14,000 கோடி டாலர் சொத்தை அழித்ததோடு, அந்நியர்களிடமிருந்து 25,000 கோடி டாலர் கடனும் வாங்கியது. அது உருவாக்கிக் குவித்த கடனின் முன்னால், லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் சித்திரக் குள்ளர்களாகக் காட்சியளித்தன. இந்த 25,000 கோடி டாலர் கடன் வெறும் அந்நியக் கடன் மாத்திரமே; அவ்வாண்டு அமெரிக்க அரசு அரசாங்க பத்திரங்கள் மூலமாக தன் குடிமக்களிடம் 1,75,000 கோடி டாலர்கள் கடன்பட்டிருந்தது. ஆக அமெரிக்காவின் மொத்த பொதுக்கடன் உண்மையில் 2,00,000 கோடி டாலர்களாகும். பல வல்லுனர்கள் அமெரிக்கா தொடர்ந்து கடன் வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்றும், அதன் அந்நியக் கடன் மட்டும் 1990இன் துவக்கத்தில் 1,00,000 கோடி டாலர்களை அடைந்து விடும் என்று நம்புகின்றனர். அச்சமயம், அமெரிக்க அரசு வெளிநாடுகளில் இருந்து கடன் கொடுத்தோருக்கு ஆண்டுக்கு 21,500 கோடி டாலர்களை வட்டியாக அளிக்க வேண்டியிருக்கும். இதைத்தான் லார்ட் கிங்ஸ் “கூட்டு வட்டியின் அற்புதம்” என்று வர்ணித்தாரோ? எல்லாம் நல்லபடியாக போகும் பட்சத்தில் கதை இப்படிப் போகும்.

ஆனால், எல்லாம் நல்லபடியாகப் போகாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்று அமெரிக்க நிதி மற்றும் வரவு செலவுத் திட்டக் குழுவின் செனட்டர் டேனியல் பார்ட்ரிக் மோயிகான் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்: “40 ஆண்டு

களுக்கு முன்பு நியூயார்க்கின் மேற்கு கரையோரம் நீங்கள் இருக்கும்போது, ஒரு திங்கட்கிழமை காலை உங்களிடம் சுத்தமாகப் பணமே இல்லாமல் போய் விட்டால், அதனால் ஒன்றும் குடி மூழ்கிப் போய்விடாது; உங்களுக்கு உடனடியாக 20 டாலர் கடன் கிடைக்கும். அதை நீங்கள் சம்பள நாளான வெள்ளியன்று 30 டாலர் செலுத்தி அடைத்துவிட முடியும். அப்படியே உங்களால் வெள்ளிக் கிழமையன்று 30 டாலர் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் பிரச்சினையில்லை. நீங்கள் புதனன்று 40 டாலர் செலுத்தி அதை அடைத்துவிட முடியும், இந்த அதிகப்படியான 10 டாலர் பின்னர் 20 டாலர் ஆகியவற்றிற்கு கந்துவட்டி என்று பெயர். அது உயர்ந்து கொண்டே இருக்கும். உடனடியாகவோ, சிறிது காலம் கழித்தோ ஒரு உச்ச கட்டரசாபாசமான நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு உங்களது குடும்பம் உங்களை கட்ட வேண்டிய பணத்தைக் கட்டி மீட்டு விடும். அல்லது நீங்கள் புனித கிளாரா மருத்துவமனையின் வார்டில் போய் தஞ்சமடைய வேண்டியிருக்கும். இதுதான் அமெரிக்க மத்திய வரவு செலவு பற்றாக்குறை பற்றிய கதை. இங்கு முக்கியம் செலவழிப்பதல்ல, வட்டி தான்.”

வாசிங்டனின் மேற்குப் பகுதியில், நீங்கள் அதிகமாக கடன் வாங்க, வாங்க வட்டி பீரிட்டுக் கிளம்பும் இது பற்றாக்குறை தானாக உருவாகும்வரை தொடரும். உலகின் பிற ஆட்டக்காரர்களை பொறுத்தவரை, அமெரிக்காவிற்கு வரலாற்றிலேயே இதுவரை இல்லாத அளவுக்கு நீதி ரத்தப் பரிமாற்றம் செய்வதுதான் விளையாட்டாக உள்ளது. ஆனாலும், பொருளாதாரம் இன்னும் இரத்தசோகை பிடித்தே உள்ளது. ஒரு சாதாரண நாட்டிற்கு, அதாவது உலக நாணயத்தை அச்சடிக்கும் வாய்ப்பு இல்லாத நாட்டிற்கு அபராதம் விதிக்கப்படும். ஆட்டக்காரர்கள் இவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுவர். “நான் ஒட்டுமொத்த

மாக வீழ்ச்சியடையப் போகிறேன்; நான், ஒன்று செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் அல்லது வரியை உயர்த்த வேண்டும், அல்லது வெளிநாட்டில் இன்னும் அதிகமான பொருட்களை விற்க வேண்டும். மூன்றுமே செய்தால் மிக்க நன்று" இல்லையெனில் நான் என் சட்டையைக் கழட்டிக் கொடுத்துவிட்டு விலகிவிட வேண்டும்.

ஆனால், அமெரிக்கா இந்த மூன்று செயல்களில் எதையுமே செய்வதில்லை. அது செலவை அதிகரிக்கிறது. (பெரும்பாலும் ராணுவச் செலவு என்று கூறத் தேவையில்லை) வரிகளைக் குறைக்கிறது. வெளிநாட்டில் இன்னும் குறைவான பொருட்களையே விற்பனை செய்கிறது. அதே சமயம் இறக்குமதியைக் கூட்டுகிறது. ஒரு காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய அமெரிக்காவின் வேளாண்மை வணிகம் இன்று அதலபாதாளத்தில் உள்ளது. அதனால், 1984 இல் அமெரிக்கா ஒரு மாபெரும் வரவு செலவுப் பற்றாக்குறையையும். (22,000 கோடி டாலர்), பயங்கரமான வர்த்தகப் பற்றாக்குறையையும் (14,000 கோடி டாலர்) கொண்டிருந்தது. இவை இரண்டையும் சமாளிக்கத் தொடர்ந்து கடன் வாங்க வேண்டியிருந்தது. வட்டி மிக அதிகளவு உயர்ந்தது இதன் விளைவாக, மாநில வரவு செலவுத் திட்டங்கள் சட்டக் கட்டுப்பாடுகளை மீற வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. வெறும் வட்டி உயர்வு மட்டும் வரப்போகும் வரவுசெலவு திட்டப் பற்றாக்குறையை அதிகரித்து, எங்கோ கொண்டு சென்றுள்ளதால், சாதாரண அமெரிக்க குடிமகன் ஏதாவது ஒரு குளத் தோரம் போய் உட்கார்ந்து மீன் பிடிக்க வேண்டியது தான்.

வரிகளை உயர்த்துவது, குறிப்பாக ஆடம்பரப் பொருட்கள் மற்றும் சக்தி பயன்பாடு போன்றவற்றில்

உயர்த்துவது, அறிவார்ந்த செயலாக இருக்கும் ஆனால் அமெரிக்க நவபழமைவாதிகளுக்கிடையே வரி குறைப்பு என்பது ஒரு நம்பிக்கையின் சின்னமாகவே மாறிவிட்டது. வெளிநாடுகளில் இன்னும் அதிகமான டாலர்களை சம்பாதிப்பதும் ஒரு நல்ல திறமையாக இருக்கலாம். ஆனால், அமெரிக்கா தலைகீழாக நின்றாலும் அதனுடைய வணிகம் பற்றாக்குறையை அவ்வளவு விரைவாக மாற்றி விடமுடியாது. எனவே மீதமிருக்கும் ஒரே வழி செலவை வேகமாகக் குறைப்பதுதான், வட்டிப் பணம் மிகக்கடுமையாக அதிகரித்து வரும் இச்சூழலில் அமெரிக்க தலைமைச் செயலகத்தின் செலவுகளை வெட்டிக் குறைப்பதுதான் சிறந்த வழி. அமெரிக்காவின் சர்வதேச இல்லாமை நிலைமை, உலக நிதி அமைப்பின் வீழ்ச்சி மற்றும் இதன் காரணமாக அனைவரின் சேமிப்பும் அடித்துச் செல்லப்படுதல், போன்ற விபரீதங்கள் உங்களது மாற்றுவழியாக இல்லாமல் இருந்தால் மேலே கூறியதுதான் ஒரேவழி.

இல்லையென்றால், அமெரிக்க டாலர் நோட்டுக்களாக அடித்துத் தள்ள வேண்டும். டாலர் ஒரு உலக நாணயமாக விளங்குவதால் அது தான் பெற்றிருக்கும் கடனை, பிரெஞ்சு நாட்டினர் அழைப்பது போல "குரங்கு பணத்தின்" மூலம் எப்போது வேண்டுமானாலும் அடைத்துவிட முடியும். ஆனால், டாலரின் மதிப்பு கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத அளவிற்குக் கீழே இறங்கி விடும். உலகிலேயே இப்படி செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு பெற்ற ஒரே நாடு அமெரிக்காதான். ஆனால், அதற்கு இது ஒரு கடுமையான விலையை அளிக்க வேண்டியிருக்கும். அதனால் உலகளாவிய விதத்தில் பண வீக்கம் கடுமையாக வெடித்துக் கிளம்பும்,

அமெரிக்காவின் இந்த வசதி வாய்ப்பு, உலக நிதி நிறுவனத்தின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்துள்ளது

நடுநடுங்கிப் போன நிதி நிறுவனம் உலகின் நாலாமூலைக் கும் தனது பொருளாதார வல்லுணர் பட்டாளங்களை ஏவி விட்டுள்ளது. ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறை இருக்கும் நாடுகளுக்கு நிதி உதவி அளிப்பதுதான் நிதி நிறுவனத்தின் வேலை. அதாவது இதை வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், தன் முன் மண்டியிட்டுத் "தாண்டொ ராமா" என்று சொல்லி முடிக்கும் முன் குதிக்கத் துவங்கும் நாடுகளுக்கு அது கடன் வழங்கும்.

அமெரிக்காவைவிட மோசமான ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறை பிரச்சினை உலகில் வேறு எந்த நாட்டிடமும் கிடையாது. எனவே நிதி நிறுவனம் அமெரிக்கா விற்கு ஏற்ற ஒரு சிக்கன நடவடிக்கைத் திட்டத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது—அதில் ராணுவ செலவுக் குறைப்பு முக்கிய இலக்காக உள்ளது மன்னிக்கவும், நான் சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டேன். சர்வதேச நிதி நிறுவனம் அமெரிக்காவின் தலைமையில் இயங்கும் மேற்கத்திய ஜி-5 குழுவின் ஒரு கருவி என்பதும் மறந்து விட்டது. அதனால் உலகின் மாபெரும் கடனாளி நாட்டின் மீது எவ்விதக் கட்டுப்பாடுகளும் திணிக்கப்பட மாட்டாது.

யார் எக்கேடு கெட்டுப்போனால் என்ன? என்ற அகங்கார மனோபாவத்தோடு, அமெரிக்கா தன் ராணுவத்தை பெருக்கிவருகிறது. இது பிற நாடுகள் தாங்கள் வாங்கிய கடனுக்காக செலுத்தும் வட்டி விகிதங்களையும் பழகிக்கிறது. அமெரிக்காவின் ராணுவ வரவு செலவு திட்டம் 'உலகிலுள்ள ஏழை நாடுகள் மீதும், அவற்றின் மக்கள் மீதும், எவ்விதத்திலும் நியாயப்படுத்த முடியாத ஒரு உயர்வான வட்டியை விதித்துள்ளது, எப்படி? அமெரிக்க அரசாங்கம் அதனுடைய பற்றாக்குறைக்கு நிதியை கவர்ந்து இழுக்க செலவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. இந்த பற்றாக்குறை ராணுவ செலவு மூலம் உருவானது என்பதை முன்பே பார்த்தோம். திடீரென்று அமெரிக்கா

விற்கு கடன் கொடுத்த அந்நியர்கள் தங்களுடைய கடன்களை திரும்பப்பெற முயன்றால் அது மூலதனத்தின் மூளை வெடிப்பில் கொண்டு போய் நிறுத்தும். அவர்களை மகிழ்ச்சியுடனும், அவர்களது பணத்தை தன் கையாலும் வைத்திருக்க அமெரிக்கா மிக அதிகமான வட்டியை அளிக்க வேண்டியிருக்கும். அமெரிக்காவின் வட்டி விகிதம் பெரும்பாலான நடைமுறை செயல்களைப் பொறுத்த வரை ஒரு உலக வட்டி விகிதம்தான். மூன்றாம் உலக நாடுகள் தங்களுடைய கடனுக்கு ஒரு கடுமையான விலையை அளிக்க வேண்டியிருக்கும்.

வட்டியும் எண்ணியும் சக்திக்கு மீறிய வாய்ப்புகள்

உண்மையில் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் கடன்கள் நீடித்து நிற்பதற்குக் காரணம் வட்டி விகிதங்களே. ராணுவச் செலவு, பயனற்ற அபாயகரமான அல்லது விலை ஊதி உயர்த்தப்பட்ட திட்டங்கள், ஆடம்பர நுகர்வு மற்றும் சுரண்டல் ஓடி ஒளியும் மூலதனங்கள் ஆகியவற்றால் மட்டும் கடன் உருவாவதில்லை. அதையும் மீறிய தவிர்க்க முடியாத பல காரணங்கள் இதற்குக் காரணமாக இருந்தன நல்லொழுக்கம்மிக்க, கடவுளை ஒத்த அறிவாற்றல் உடைய அதி உத்தமர்களால் மூன்றாம் உலக நாடுகள் சூழப்பட்டாலும் கூட அவை கடுமீ பற்றாக்குறை சகதிக்குள் புரளவே வேண்டியிருக்கும் இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழலுக்கு இட்டுச் செல்லும் தவிர்க்க முடியாத காரணிகளில் வட்டி விகிதமும், எண்ணெய் விலையும் முன்னணியில் நிற்கின்றன.

மூன்றாம் உலக கடனாளி நாடுகளில் எண்ணெய் விலையைப் பொறுத்தவரை எண்ணெய் உற்பத்தி மற்றும் ஏற்றுமதி நாடுகளின் தீர்மானங்களாலும், வட்டி விகிதங்களையும்

பொறுத்தவரை கடன்கொடுத்த நாடுகளில் உள்ள வங்கிகளின் கீர்மானங்களாலும், அலைக்கழிக்கப்படுகின்றன. 1970களில் கடன்கள் வழங்கப்பட்டபோது, வட்டி விகிதங்கள், சந்தை விகிதத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. அதாவது வட்டி அவ்வப்போது மாறும். ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டி விகிதத்திற்கு கணக்குபோட்டு வைத்திருக்கும் கடனாளி நாடுகள் வேறு உயர்வட்டி விகிதத்தில் கடனை அடைக்க நிர்்பந்திக்கும்போது அவற்றின் விழி பிதுங்கின.

மேலும், வட்டி விகிதத்தில் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு ஒன்று சாதாரணமானது. மற்றொன்று உண்மையானது. சாதாரண வட்டி விகிதம் ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஒன்று. உண்மையான வட்டி விகிதம் என்பது அது குறிப்பிடும் வட்டி விகிதத்திலிருந்து பணவீக்கத்தை கழித்தால் வருவது. எடுத்துக்காட்டாக, சாதாரண வட்டி விகிதம் 10 சதவிகிதமாகவும், பணவீக்கம் 12 சதவிகிதமாகவும் இருந்தால் உண்மையான வட்டி விகிதம்... 2 சதவிகிதம்தான். பொதுவாக வட்டி விகிதங்கள் பணவீக்கத்தால் நேரடியாக பாதிக்கப்படும். அவை சேர்ந்தே ஏறும். சேர்ந்தே இறங்கும். சில சமயங்களில் அப்படி நடக்காமல் இருப்பதும் உண்டு. 1970களின் இடையில் வட்டி விகிதம் பணவீக்கத்திற்கு ஏற்ப உயரவில்லை. அதனால் உண்மையான வட்டி விகிதம் எதிர்மறையாக இருந்தது. அந்த 10 ஆண்டுகளில் நிலவிய சராசரி உண்மை வட்டி விகிதம் -0.8 சதவிகிதமாக இருந்தது. ஒரு சில ஆண்டுகளில் அது -3, -4 சதவிகிதம்வரை சென்றது.

ஆனால் 1980களில் வட்டி விகிதம் பணவீக்கம் குறைந்த அளவு குறையவில்லை. இது கடன் வாங்கியோர்களை பெரும் அவதிக்குள்ளாக்கியது. உண்மை

வட்டி விகிதம் ஒரே ஒரு சதவீதம் கூடினாலும் அது அதிகப்படியான பல கோடி டாலர் வட்டியில் கொண்டு போய்விடும். அதனால் பழைய கடன்களை அடைக்க, புதிய கடன்கள் தரப்பட்டன. இது ஆப்பில் மாட்டிய குரங்கின் கதைதான். 1985இல் சாதாரண வட்டி விகிதம் குறையத் துவங்கினாலும்கூட உண்மை வட்டி விகிதம் மேலேயே இருந்து கடன் நெருக்கடி தீயிற்கு எண்ணெய் வார்த்தது.

கடனாளி நாடுகளுக்கு வேறு ஒரு புறத்திலிருந்தும் ஒரு பேரிடி வந்துவிழுந்தது. அதுதான் 1979ஆம் ஆண்டின் இரண்டாவது எண்ணெய் விலை நெருக்கடியாகும். வாசிங்டனில் உள்ள பன்னாட்டு பொருளாதார நிறுவனத் தைச் சேர்ந்த வில்லியம் கிளைம், “எண்ணெய் வளமற்ற நாடுகளின் கடன் பளு அதிகரித்ததற்கு முக்கிய காரணமாக விளங்கியது முதலில் 1973 - 74லும் பின்னர் 1979-80லிலும், கடுமையாக ஏறிய எண்ணெய் விலையாகும் என்று குறிப்பிடுகிறார்” 1974க்கும் 1982க்கும் இடையே இந்நாடுகள் 34,500 கோடி டாலர்கள் மதிப்புள்ள எண்ணெயை இறக்குமதி செய்துள்ளன.

எண்ணெய் விலையும், பிற பொருட்களைப்போல பணவீக்கத்திற்கு ஏற்ப மட்டுமே உயர்ந்திருக்குமானால் இந்நாடுகள், எண்ணெய் இறக்குமதிக்காக வெறும் 8,500 கோடி டாலர்களை மட்டுமே செலவழித்திருக்கும். இந்நாடுகள் அதிகப்படியாக எவ்வளவு கோடி டாலர்களை இழந்திருக்கும் என்பதை கணக்குப்போட, ஆர்வாடில் கணிதவியல் பட்டம் வாங்கியிருக்கத் தேவையில்லை. இந்த கணக்கில்கூட சில இறக்குமதி எண்ணெய்க்கான கூட்டு வட்டி சேர்க்கப்படாததால் இழப்பு இவ்வளவு குறைவாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கிளைம் குறிப்பிடுகிறார். அதனால், மூன்றாம் உலகின்

கடன் அதிகரிப்பிற்கு கடுமையாக உயர்ந்த எண்ணெய் விலையின் பங்கு இன்னும் பல மடங்கு இருக்கும்.

நாம் கிளைமின் புள்ளி விவரங்களை ஏற்றுக் கொண்டோமானால் (ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்க எவ்வித காரணமும் இல்லை) மூன்றாம் உலக நாடுகள் அனைத்தின் மொத்தக் கடனில் நான்கில் ஒரு பகுதிக்கு இந்த எண்ணெய் விலை உயர்வு காரணமாய் உள்ளது புரியவரும். குறிப்பாக, இந்த விலை உயர்வின் தாக்கம், எண்ணெய் உற்பத்தி செய்யாத நாடுகளின் மீது அதிகம் இருந்தது. எண்ணெய் உற்பத்தியாளர்கள் வட்டத்திற்கு வெளியே இருந்தவர்களால். இதில் ஒன்றுமே செய்ய இயலவில்லை. ஒன்று அவர்கள் கடன் வாங்குவதை அதிகரிக்க வேண்டும் அல்லது அவர்களது பொருளாதாரம் கிரீச்சிட்டு நிற்கும் கெட்டவாய்ப்பான ஒரு நிலை ஏற்பட அனுமதிக்கப்படவேண்டும். தங்களுடைய ஏற்றுமதியை தந்திரமாக திடீரென்று அதிகரித்து, எண்ணெய் விலை உயர்வை சரிக்கட்டும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு கிட்டவேயில்லை.

அப்படியானால் பெரும் கடனாளி நாடுகளாக விளங்கிய, அதேசமயம் எண்ணெய் ஏற்றுமதியும் செய்து வந்த மெக்சிகோ, வெனிசுலா, நைஜீரியா போன்ற நாடுகள் இதனால் லாபமடையவில்லையா? அப்படி இல்லாமல் இருந்திருந்தால், எண்ணெய்விலை உயர்வால் அதிகரித்த மூன்றாம் உலகின் கடன் சுமை இன்னும் அல்லவா கூடியிருக்கும்.

இல்லை இல்லவே இல்லை. இதில் மெக்சிகோ போன்ற நாடுகள், எண்ணெய்த் தொழிலை முன்னேற்றவே பெருமளவில் கடன் வாங்கியிருந்தன. 1982இல் மட்டும் மெக்சிகோவின் மொத்த கடனில் $\frac{1}{4}$ பகுதியை, அதாவது, 2000 கோடி டாலரை மெக்சிகோ அரசின் எண்ணெய் நிறுவனமான பீமெக்ஸ் மட்டும்

வாங்கியிருந்தது. இரண்டாவதாக ஒரு நாட்டில் அதிகமான எண்ணெய் கிடைக்கும்போது, அதிகமான வங்கிகள் அங்கு பணத்தை கொட்டத் துடித்தன. ஏனெனில், பணம் எப்படியும் திரும்பி வந்துவிடும் என்ற தைரியம்தான். நைஜீரியாவில் எண்ணெய் கிடைக்காமல் இருந்ததால் ஆபத்தை யாரும் விலைகொடுத்து வாங்க முன்வரவில்லை.

நான் ஒரு மூன்றாம் உலக நாட்டு தலைவராக இருந்து, நாட்டை இப்படி ஒரு கடன் பொறிக்குள் சிக்க வைத்துவிட்டாயே என்று என்னை குற்றம் சாட்டினால், அதற்கு நான், என் செயலை நியாயப்படுத்த, "1970களில் பணம் மிக மலிவாக கிடைத்தது. அதைச் சரியாக பயன்படுத்தி அறுவடை செய்யத் தெரியாதவன் மடையன்" என்று கூறுவேன். சேக்ஸ்பியரின் "ஆம்லெட்" நாடகத்தில் வரும், எரிச்சலூட்டும் அந்த வயதான மனிதனான பொலோனியஸ் தன் மகனிடம் இவ்வாறு கூறுவான், "கடன் வாங்கவும் செய்யாதே, கடன் கொடுக்கவும் செய்யாதே" என்ன செய்வது அவனுக்கு தான் என்ன கூறுகிறோம் என்று சரியாக தெரிந்திருக்கவில்லை. (அல்லது குறைந்தபட்சம் ஏம்பா 10 ரூபா இருந்தா கொடு! சம்பளம் வந்ததும் கொடுத்து விடுகிறேன் என்ற தளத்திற்கப்பாற்பட்டு) அவனது மகன் தந்தையின் அறிவுரையை தவறாது பின்பற்றி இருந்திருப்பானே யானால், ஒரு பிச்சைக்காரனாக செத்துப்போயிருப்பான். பொலோனியஸ் இன்னும் தடைமுறைக்கு ஏற்ற சிறிது கற்பனை குறைந்த ஒரு தந்தையாக இருந்திருப்பானே யானால் தன் மகனிடம், பணவீக்க காலத்தில் கடன் வாங்குவதும், பணவாட்ட காலத்தில் கடன் கொடுப்பதும் புத்திசாலித்தனம் என்று அறுவுரை கூறியிருப்பான்.

நான் ஒரு கடனாளி நாட்டின் தலைவர் என்ற முறையில், முதலாளித்துவ வல்லரசு நாட்டின் ராணுவச்

செலவீனத்தால், கடுமையான ஏறுமுகத்தில் இருந்த வட்டி விகிதத்தை எட்டிப்பார்க்க தவறிவிட்டேன். என்னை விசாரிக்கும் நீதிபதியிடம் நான் இவ்வாறு கூறுவேன். “எங்கள் நாட்டிற்கு வருகை புரிந்த ஒவ்வொரு மேற்கத்திய வல்லுனரும், குறிப்பாக, வளர்ந்த வங்கிகளில் இருந்து வந்தவர்கள், மேலும் வளர்ச்சிபெற வேண்டுமானால் நாட்டை தொழில்மயப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறிச் சென்றார்கள். எங்களது நாடு, எப்பொழுதுமே வடக்கிற்கு கச்சாப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்து கொண்டேயிருந்து, அவர்கள் அதிலிருந்து பொருட்கள் செய்வதை பார்த்துக்கொண்டே காலம் தள்ளிவிட வேண்டியதுதானே?

சக்திக்கும், தொழில்மயப்படுத்தலுக்கும் தேவையான மூல்தனத்தை நாங்கள் எப்படிப் பெறுவது? கடன் வாங்கித்தான். இப்படித்தான் அந்த ஒரு டிரில்லியன் டாலருக்கு ஒவ்வொரு சைபராக முளைத்தது.

இரண்டு

பணப் பிசாசுகள்

“இது ஒரு வினோதமான வணிகம் தெருத்தெருவாக, வீடுவீடாக, படியேறி, இறங்கி கூவிக்கூவி விற்கவேண்டியிருக்கிறது. விற்கவேண்டிய பொருள் பணம்” இவ்வாறு கூறுகிறார் ஒரு திருந்திய வங்கியாளர், அப்பாடா தப்பித்து வந்துவிட்டோம் என்ற பெருமூச்சுடன். கடன் வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த அவரது வீர சாகசங்கள், இதுவரை கேள்விப்பட்ட சூலேயே மிகவும் நகைச்சுவையான ஒன்றாகும். அது குறுத்தெலும்பை உறைய வைக்கக்கூடிய ஒன்றும் கூட.

26 கோடைகளையும், 18 மாத வங்கி அனுபவங்களையும் சந்தித்து உள்ள இந்த மேற்கத்திய இளைஞன் 500 கோடி டாலர் சொத்துடைய ஒரு வங்கிக்காக, வேலை நிமித்தம் 28 நாடுகளில் பயணம் செய்துள்ளான். அவன் ஒன்றும் நிதி நிபுணப்பிலி அல்ல ஆனால், மூர்க்கத்தனமான ஓரள்வு பிரகாசமான ஆனால் அனுபவ அறிவு சிறிதும்ற்ற 20களின் மத்தியில் இருக்கும் எண்ணற்ற உலக வங்கி பணியாளர்களில் ஒருவனாக அவன் இருந்தான். அவர்கள் உலகில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக அலைந்து திரிந்து, கடன் வரம்புகளை வேகமாக எட்டி, நிதிக்கூச்சலிட்டு, பண மந்தைகளில் புரண்டனர். இந்த அறியாப் பாலகர்களின் மேலதிகாரிகளோ சுத்தமாக அனுபவ முதிர்ச்சியற்றவர்கள். அவர்களின் வயதோ 29. மேலதிகாரிகள் வேண்டுமானால் கொஞ்சம் வயதானவர்களாக இருக்கலாம். ஒருவேளை அவர்களுக்கு

அமெரிக்க உள்நாட்டு வங்கி விவரங்களைப்பற்றி அக்கு வேறு ஆணி வேறாக தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால், உலக வங்கி நடைமுறைகள் குறித்து அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு அளிக்கப்படும் கடன்களில் பெரும் பகுதி, பெரிய வங்கிகளில் இருந்து வந்தாலும் 1970களில் எல்லோரும் அதையே செய்து வந்ததால் நூற்றுக்கணக்கான இரண்டாம் தர அமெரிக்க வங்கிகளும் களத்தில் குதித்தன. மூன்றாம் உலகில் இருந்த அமெரிக்க வங்கிகளின் மொத்த பணப் புழக்கம், 1978இல் 11,000 கோடி டாலராக இருந்தது. அது 1982இல் அதாவது நான்கு ஆண்டுகளில் 300% அதிகரித்தது.

தலைதெறிக்க புறப்பட்ட இந்த வளர்ச்சி குறித்து ஏன் யாருமே கவலைப்படாமல் இருந்தனர்? குறிப்பாக அதைத் தூக்கி நிறுத்தியவர்களுக்கு ஏன் அக்கறையே இல்லாமல் போனது? முன்பு குறிப்பிட்ட நம் முன்னாள் வங்கி கதாநாயகன் இதை ஓரளவு தெளிவாகவே விளக்கி கிறார்:

ஒரு கடன் கொடுக்கும் வங்கி அதிகாரி என்ற முறையில், உங்களுடைய முதல் வேலை கடன்களை கொடுப்பதுதான், நீங்கள் இதைச் செய்வதன் மூலம் உலகப் பொருளாதாரத்தின் ஆணிவேர் ஆட்டம் கண்டுள்ளதா? என்று பார்ப்பதெல்லாம் உன் வேலையின் அல்கம் இல்லை. இந்தக் கண்ணோட்டத்தில், ஒரு இளம் வங்கி அதிகாரி, படையின் முன்னணியில் இருக்கும் ஒரு ராணுவ வீரனைப் போலத்தான் — அவன், கீழ் படிதல் உள்ளவனாக, மூர்க்கத்தனம் மிக்கவனாக, ஒழுக்கம் இல்லாதவனாக இருக்க வேண்டும். மற்றொரு கண்ணோட்டத்தில் அவன் ஒரு ராணுவ வீரனுக்கு நேர்

எதிர்மாறானவன். அல்லது, ஆடம்பர உணவகங்களில் தங்க அனுமதிக்கப்படும், படகு கார்களில் பவனி வரும், ஷாம்பெயின் போன்ற உயர்தர மதுக்களில் மிதக்கும், சில சமயம் பெண்களுடன் மகிழ்ந்திருக்கும் ஒரு ராணுவ வீரனை நீங்கள் குறிப்பிடாமல் இருந்தால்” சாதாரணமாக ஒரு பன்னாட்டு வங்கியாளான் உள்ளூர் மக்களின் பிரச்சினையில் அக்கறை காட்டாமல் தன்னை தனிமைப்படுத்திக் கொள்வான் குறிப்பாக, பெரும்பான்மை மக்களின் வறுமை குறித்தெல்லாம் அவன் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. பொதுவாக உங்களது வேலைத்திறமை, நீங்கள் எவ்வளவு கடன் கொடுக்கிறீர்கள் என்பதை வைத்துத் தீர்மானிக்கப்படுவதால், நீங்கள் உங்கள் மேலதிகாரிகளிடம், ஒரு நாடு இப்பொழுது வீழ்ச்சியடைந்துவிடும் என்று ஒருபோதும் தெரிவிப்பதில்லை. ஏனெனில் வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பதுதான் உங்களுக்கு நல்லது.

நமது சாகசக்கார இளைஞர், ஒரு சமயம் பிலிப்பைன்சில் உள்ள கட்டுமான வளர்ச்சி கழகத்திற்கு ஒரு கடன் அளிப்பது குறித்த வேலையில் இருந்தார். அந்நிறுவனத்திற்குக் கடன்கொடுக்கும்படி தன்னுடைய சொந்த நாட்டிலிருந்து பல்வேறு நிர்ப்பந்தம் செய்யப்பட்டு வந்தது. குறிப்பாக, வங்கியின் சிறந்த உள்ளூர் வாடிக்கையாளர் ஒருவர் அந்த பிலிப்பைன்ஸ் கழகத்திற்கு மண் அகற்றும் எந்திரங்களை விற்க ஆர்வமாக இருந்தார். பல வங்கிகளுக்கு உலக அனுபவம், இப்படி உலகளாவிய வகையில் பணியாற்றும் வாடிக்கையாளர்களின் நிழல்களை அடியொற்றி செல்வதின் மூலம்தான் ஏற்படுகிறது. இப்படித்தான் 1960களின் இறுதியில் கதை துவங்கியது.

எந்தவிதமான அனுபவமும் அற்ற 25 வயதே நிரம்பிய ஒரு சாதாரண வங்கியாளராலேயே கண்டுபிடிக்கக்கூடிய விதத்தில் அந்த பிலிப்பைன்ஸ் நிறுவனத்திடம் பல குறை

பாடுகள் இருந்தன. அக்கழகத்தின் ஆட்டம் கண்டிருந்த நீதி கட்டமைப்பு குறித்து வங்கி அவ்வளவாக கவலைப்படவில்லை. உள்ளூரில் ஒரு நிறுவனத்திற்கு கடன் கொடுக்கும்போது, அதை ஈடுசெய்ய, அதனிடம் அதற்கு ஏற்றாற்போல் சொத்துக்கள் உள்ளனவா என்று பார்ப்பது வழக்கம். ஆனால் பன்னாட்டுத் தளத்திலோ இதைப் பற்றி கவலைப்படவேண்டாம் என்று கூறப்படுகிறது. இங்குள்ள தந்திரம் என்னவென்றால், நீங்கள் ஒரு நிறுவனத்திற்கு கடன் கொடுக்க வேறு வழிகளில் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதால் அந்நிறுவனத்தால் கடனை திருப்பிச் செலுத்த இயலுமா என்றெல்லாம் பார்பதில்லை. அதற்கு பதிலாக பொறுப்பை ஒரு மூன்றாம் நபருக்கு, உறுதி அளிப்பதன் மூலமாகவோ, அரசு அல்லது மய்ய வங்கியின் உறுதிபெற்ற கடிதம் மூலமாகவோ, மாற்றிலிடும் செயல் நடைபெறுகிறது. பிலிப்பைன்சைப் பொறுத்தவரை இதில் பிரச்சினையே கிடையாது. ஏனெனில், அக்கழகத்தின் தலைவரும், மாபெரும் வங்கியின் தலைவரும், மார்க்கோசின் நெருங்கிய, வணிக உள் வட்டத்தில் கோலேச்சியவர்கள்.

அந்த பிலிப்பைன்ஸ் கழகத்திற்கு நம் இளம் அதிகாரி அளித்த பணம் ஏதோ ஒரு சந்தேகத்திற்கு இடமான அய்ரோப்பிய சந்தையிலிருந்து (பொதுவாக அதுதான் வழக்கம்) வரவில்லை. ஓசியோ மாநிலத்திலுள்ள அமெரிக்கர்களின் சேமிப்புக் கணக்குகளில் இருந்துவந்தது. பொதுவாக இதுபோன்ற நேரங்களில் கடன் வாங்கியவர், வாங்கிய கடனை திரும்பச் செலுத்தாமல் இருக்கும் போது, அதற்கு கடனளித்த அனைத்து வங்கி அதிகாரிகளும் வேறு ஒரு வங்கிக்கு போயிருப்பார். பெரும் சர்வ தேசக் கடன்கள், வாராக் கடன்களாக மாறும்போது, அதைக் கொடுத்தவர்கள் அவ்வங்கியில் இருப்பதில்லை.

வேலியை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்த மற்றொரு இளம் அதிகாரி-ரிச்சர்ட் டபுள்யூ லம்பார்டி

அவர் “பர்ஸ்ட் நேசனல் பாங்க் ஆப் சிகாகோவில் ஆப்பிரிக்க சகாரா பகுதியில் கடன்களை விநியோகிக்கும் பொறுப்பில் இருந்த உதவித்தலைவர். அவர் 1985 இல் கடன் பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுதி இருந்தார். ஆனால், அதற்கு வெகு காலம் முன்பே 1981லேயே பிற விஷயங்களில் நன்றாகவேயிருக்கும் வளரும் நாடுகளில், சில தீர்க்க முடியாத கடன் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளும் என்றும், அதன் விளைவாக, சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் உருவாகும் என்றும் கணித்திருந்தார்.

வளர்ச்சி :

இது எங்களுடைய வேலை அல்ல!

வங்கிகளால் வளர்ச்சிக்கு எவ்விதத்திலும் உதவ முடியாது என்று லம்பார்டி கூறுகிறார். ஏனெனில் அவர்கள் நியூயார்க்கிலோ, சிகாகோவிலோ, அமர்ந்து கொண்டு, ஒரு நாட்டிற்கான உயர்ந்தபட்ச அளவை நிர்ணயித்துக் கொண்டு, பின்னர் அக்கடன் குறியீட்டை எட்ட சந்தை அதிகாரிகளை நியமிக்கின்றனர். அந்த அதிகாரி, அவர்களது சொந்த கடன் வழங்கும் விதிமுறைகளை, அங்கு நிலவும் எதார்த்த சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப பார்ப்பார். ஆனால், அந்நாட்டு மக்களின் சக்திக்கு மீறியவைகளை அவர் தொடுவதில்லை. வங்கிகள் பணத்தை கடன் வாங்குவோர்களின் கண்ணேட்டத்தில் இருந்து பார்க்க வேண்டும். அதாவது, கையிலிருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட வளத்தை அவர்கள் கையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆடம்பர பொருட்களுக்கு, நிதி உதவி அளிக்கும் கரை கடந்த கடன் திட்டங்கள், இந்தக் குறுகியகால வளங்களின் பயன்பாட்டை செம்மையாக பிரதிநிதி படுத்துவதில்லை.

லம்பார்டி சாட்சியாக இருந்த சில கரை கடந்த நிதி உதவித்திட்டங்கள், ஒருவிதமான சோகம் இழையோடும்

நகைச்சுவை திட்டங்களாக விளங்கின. எடுத்துக்காட்டிற்கு டோகோ நாட்டை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

டோகோ நாட்டின் தலைநகரான லோமேயில், ஒரு முக்கிய இரும்பு வளாகம் கட்ட, மேற்கு ஜெர்மனி நிதியுதவி செய்தது. திட்டம் முடிவடைந்தவுடன், அதைத்துவக்க இரும்புத் தாதுவோ, கழிவு உலோகங்களோ இருக்கவில்லை என்பதை டோகோ அரசாங்கம் கண்டு பிடித்தது. டோகோ அரசு அதிபரின் நற்பெயரே பெரும் அபாயத்திற்கு உள்ளாகியிருந்தது. ஜெர்மன் தொழில் நுட்பவாதிகள், விரைவாக துறைமுகத்திலிருந்து ஒரு இரும்பு தளத்தை பிரித்தெடுத்து கொண்டு வந்தனர். இதில் வேடிக்கையான செய்தி என்னவென்றால், அந்த தளத்தை, முதல் உலகப் போருக்கு முன்பு கட்டிக் கொடுத்ததும் அதே ஜெர்மனிதான். அதுவும் இந்நாள்வரை மிக சிறப்பாக இயங்கிக் கொண்டுதான் இருந்தது. துறைமுகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தேனிரும்பு, தீர்ந்து போனவுடன் அந்த இரும்பாலை, இழுத்து மூடப்பட்டது.

ஜாரே நாடு, வங்கியாளர்களை கவர்ந்திழுத்ததற்கு முக்கியக்காரணம்-அந்நாட்டிலிருந்து செம்பு, கோபால்ட் வைரம் மற்றும் பிற அரிதான சில உலோகங்கள் அங்கு கிடைத்து வந்ததாகும். ஜாரே மிகவும் ஊதாரித்தனமாக செலவிடும் ஒரு நாடு. கொடுத்த கடனை திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் செலவழித்துவிட்டு, விழி பிதுங்க நிற்பது அந்நாட்டின் வழக்கம். 1975லேயே உலக நிதி நிறுவனத்தை அடிக்கடி அணுகும் ஒரு நோயாளி நாடாக இருந்தது ஜாரே. வங்கிகள் என்ன நினைத்து கடன் கொடுத்தனவோ தெரியவில்லை, ஆனால் 1975க்கும் 78க்கும் இடையே செம்பு மற்றும் கோபால்ட்டின் உற்பத்தியில் 25% வெட்டு விழுந்தது. ஜாரேக்கு கிடைத்த தெல்லாம், இன்ஷாஷா நகரில் ஒரு உலக வணிகமய்யம், ஒரு சுரங்க வாகன நிறுத்துமிடம், ஒரு சில ஜெட்

விமானங்கள், அதிபரின் சொந்த ஊருக்கு அருகே ஒரு பிரம்மாண்டமான விமானதளம், தேவைக்கு அதிகமான உணவு மற்றும் வாகனங்களின் இறக்குமதி ஆகியவைதான். ஏராளமான ஆயுதங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன என்று தனியாக கூற வேண்டியதில்லை.

வங்கிகள் திட்டங்களை சரியாக அலசி ஆராய்ந்து, தவிர்க்க முடியாத அபாயங்கள் இருக்குமானால், அதை முன்கூட்டியே சரிபார்த்து, பின்னர் நிதி உதவி அளிக்க வேண்டும் என்று லம்பார்டி கூறுகிறார். வங்கிகள் கடன் கொடுக்க முனையும்போது நன்னெறி கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அதை கொடுக்க வேண்டாம் என்று கேட்பது கொஞ்சம் அதிகப்படிதான். அதுவும் இது ஒரு வங்கியாளரின் வாயிலிருந்து வருவது சற்று சுவாரசியமானது. அதோடு லம்பார்டியின் வாதம், வங்கிகள் பொதுவாக எதிர்கொள்ளும் போட்டியாளர்களைப் பற்றிய சஞ்சலத்தை எதிர்கொள்ளக்கூடும், நான் இதைச் செய்யாவிட்டால், கும்பகோணம் சிட்டியூனியன் வங்கி அல்லது அமெரிக்க சிட்டி பேங்க் செய்துவிடும். இந்த சஞ்சலத்திற்கு 1981இல் அவர் அளித்த பதிலான “உன் அண்டை வீட்டுக்காரன் பிச்சைக்காரன்” என்ற நியாயப் படுத்துதல் இன்று ஓரளவு நியாயமாக தோன்றினாலும், மூன்றாம் உலக சுதந்திர நாடுகள், அவ்வங்கிகளை போன்று அமைப்பு ரீதியான நிலையான தன்மையை பெற்றிருக்கவில்லை என்பதே உண்மை.

வங்கிகளின் மூன்றாம் உலக அனுபவத்தை நாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால், அவற்றின் இந்த நிலையான தன்மைகூட கேள்விக்குரியதாகவே விளங்குகிறது. நீங்கள் வங்கிகளின் கடன்களை அவற்றின் மூலதனத்தோடு ஒப்பிட்டால், 1984இல் மட்டும், அமெரிக்காவின் மிகப் பெரிய 9 வங்கிக்ளும், அவர்களது பங்குதாரர்களின் மூலதன தொகைக்கு அதிகமான தொகையை,

மெக்சிகோ, பிரேசில், அர்ஜெண்டினா மற்றும் வெனிசுலா போன்ற நாடுகளுக்கு மட்டும் கடனாக கொடுத்துள்ள பிரிட்டனின் லாயிட்ஸ் வங்கி இந்த நான்கு நாடுகளுக்கு தனது மூலதனத்தைப்போல் 165% கடனாக கொடுத்துள்ளது. மிட்லண்ட் வங்கியோ 205./ கடன் கொடுத்து முன்னணியில் நிற்கிறது. மிகுந்த அனுபவம் பெற்ற அமெரிக்க வங்கியான ஹான் ஒவர் (நெருக்கமானவர்களுக்கு செல்லமாக மேனி ஹானி) வெறும் 173./ தான் கடனாக வழங்கியுள்ளது.

இந்த அபாயகரமான அனுபவங்களால் பிறவங்கிகள், லம்பார்டியின் புத்திசாலித்தனமான கண்ணோட்டத்தை பகிர்ந்து கொள்ள முன் வந்துள்ளன. பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத அக்குழுவைச் சார்ந்த ஒருவர் வளரும் நாடுகளுக்காக 5000 கோடி டாலர் கடனை தன் கைபட விநியோகித்ததாக கூறுகிறார். அவர் நேரடியாக அரசாங்கங்களையும் வங்கிகளையும் குற்றம் சாட்டுகிறார். அரசாங்கங்களை குற்றம்சாட்டக் காரணம், அவை பணத்தை, முட்டாள்தனமாக, ஊதாரித்தனமாக ஏராளமான ஊழல்களுடன் செலவு செய்கிறது என்பது தான். வங்கிகளை குற்றம் சாட்டக் காரணம். (அதாவது தன்னையும், தன் நண்பர்களையும்) “நாங்கள் சூலபமாக லாபம் எங்கே கிடைக்குமென்று வாயைப் பிளந்துகொண்டு. ஒரு வானவில்லின் பின்னால் கண்மூடித் தனமாக அலைந்ததால்தான்.” பழைய கடன்களை சூறையாடி காலிசெய்த அரசாங்கங்கள், இப்பொழுது கொடுக்கும் புதிய கடன்களை வளர்ச்சிக்காக பயன்படுத்துவதோடு, அதை திருப்பியும் செலுத்தும் என்பதை வங்கிகள் நம்பவேண்டும் என்று, எதிர்பார்ப்பது வேடிக்கைதான். அந்த பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத அன்பர் “இது சுத்தமான முட்டாள்தனம்” என்று கருதுகிறார். இந்த வங்கிகள் அண்டவெளிகளில் நிலவும் கருங்குழிகளைப்போல “வந்த பணம்” “வராத பணம்”

“புதுப்பணம்” “பழைய பணம்” எல்லாவற்றையும் வாயில் போட்டு விழுங்கி விட்டு, ஒரு சிறிய ஏப்பமும் விட்டு வசதியாக மாமரத்தடியில், காலை ஆட்டி இளைப்பாறிக் கொண்டு இருக்கும். பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக நிதிஉதவி செய்வதில் உள்ள அபாயங்களை, எடைபோடும் திறமை, இந்த தனியார் வங்கிகளுக்கு அறவே கிடையாது என்பதை எங்களுடைய கடந்தகால கசப்பான அனுபவங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

என்ன சொன்னோம்? “கசப்பான அனுபவங்களிலிருந்துதானே? இது பெரும்பான்மை பெரிய வங்கிகளுக்கு பொருந்தாது. அவைகளின் லாபங்கள் உச்சத்தில் எங்கோ தலைவிரித்தாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்படியானால் எதிர்காலத்தில் என்ன நிகழக்கூடும்? பொதுமற்றும் பரந்துபட்ட நிதி அமைப்புகள் மட்டும் தான் சுதந்திர நாடுகளுக்கு கடன் வழங்க வேண்டும். ஏனெனில், வாங்கிய கடனை திருப்பியளிக்கவும், அதை பயனுள்ள முறையில் செலவளிக்கவும், தேவையான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க இவற்றால் மட்டும் தான் முடியும். பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக, தனியார் வங்கிகள் நிதி உதவி அளித்து அதனால் விளைந்த பெருநாசம். இது வங்கிகளுக்கான விளையாட்டுக்களம் அல்ல என்பதை நிரூபிக்கின்றன.

தனிப்பட்ட முறையில், நான் இந்தத் தொலை நோக்குடைய நபர், ஒரு இட்லிக்கடையை வெற்றிகரமாக நடத்தமுடியும் என்பதையே நம்பத் தயாராகவில்லை அப்படி இருக்கும்போது, ஆயிரக்கணக்கானவர்களின் சேமிப்புத்தொகை நிர்வாகம் பற்றி பேசத் தேவையில்லை, முன்றாம் உலக கடன்பற்றிய அவரது கண்ணோட்டமும் அவரது இனத்திற்கே உரித்தான ஒன்று. இந்த வங்கியாளர்கள் எவ்வித மாற்றமும் அடையவேயில்லை, ஒரு சிலர் ‘கொளுத்தப் பட்டிருக்கலாம்’. வேறு சிலர்,

தங்களுக்கும் அப்படி ஒரு கதி ஏற்படும் என்று பயந்து போய் இருக்கக்கூடும். அவர்கள் உலக நிதி நிறுவனத்தாலும், அரசாங்கங்களில் இடம் பெற்றிருந்த நிதி நிறுவனத்தின் நண்பர்களாலும், வலுக்கட்டாயக் கடன் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வற்புறுத்தப்பட்டனர். இப்பொழுது குறைந்த பட்சம் அவர்கள், எது லாபகரமானதாக இல்லையோ அல்லது எது அபாயகரமானதோ, அதை பொது மற்றும் பரந்துபட்ட நிதி நிறுவனங்களின் கைகளுக்கு மாற்ற முன் வந்துள்ளனர். இதுதான் “தனியார் மயமாக்கல்” பற்றிய வங்கிகளின் கண்ணோட்டம். அதாவது லாபம் வந்தால் நான் வைத்துக் கொள்வேன். இழப்பு என்றால் அதை, அரசாங்கங்களின் தலையிலோ, உலக அமைப்புகளின் தலைகளிலோ, கட்டிவிட வேண்டியது. இல்லையென்றால், இருக்கவே இருக்கிறார்கள் வரி கொடுக்கும் ஏமாந்த சோணகிரிகள்.

நாணய மையங்கள் :

தலைவர்களா? பெருச்சாளிகளா?

வங்கியாளர்கள் உண்மையில் பெருச்சாளிகள் போல் செயல்படுகிறார்களா? ஒரு விதத்தில் அப்படித்தான். முன்னால் போன் பெருச்சாளியின் பாதையின் பின்னால் ஒரு படையே திரண்டு போகும். இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குவது “நாணய மைய வங்கிகள்” ஆகும். இந்த வங்கிகள் அண்மையில் தோன்றிய ஓர் இனமாகும். இவை உலகிலேயே மிகவும் தனிப்பட்ட முறையில் இயங்கும் ஒரு “கிளப்” ஆக செயல்படுகிறது. இதில் பிரபலமான 9 அமெரிக்க நிறுவனங்கள் உறுப்பினராக உள்ளன என்று நம்பப்படுகிறது. அந்த 9ம் இவைதான் : (1) பேஸ்கர்ஸ் டிரஸ்ட், (2) பேங்க் ஆப் அமெரிக்கா, (3) சேஸ் மன்ஹாட்டன், (4) கெமிக்கல், (5) சிட்டிகார்ப், (6)

காண்டிலெண்டல் இல்லினாய்ஸ், (7) பர்ஸ்ட் சிகாகோ, (8) மானுபாக்சர்ஸ் டர்னோவர், (9) மார்கன் கேரண்டி. 1985இல் இவை சேகரித்த மொத்த வருவாய் 340 கோடி டாலர்களாகும்.

இந்த நாணய மைய வங்கிகளை கண்டுபிடித்த பெருமை அந்த ஒன்பதில் பெரிதான சிட்டி கார்ப் வங்கியையே சாரும். அது இதை 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே கண்டுபிடித்துவிட்டது. பாரம்பரிய வங்கிகளைப் போல், இவ்வங்கிகள் தங்களது வாடிக்கையாளர்களின் ‘வைப்பு நிதியின்’ அடிப்படையிலோ, பங்குதாரரின் மூலதனத்தின் அடிப்படையிலோ, கடன் கொடுப்பது கிடையாது. மாறாக அது ஐரோப்பிய சந்தையிலிருந்தோ, பிற வங்கிகளிடமிருந்தோ பணத்தை விலைகொடுத்து வாங்குகிறது. அதனால், வழமையான கண்ணோட்டத்தில் இது ஒரு வங்கியாக செயல்படாமல் ஒரு நிதி தரகர்போல் செயல்படுகிறது. இது தன்னுடைய நிதிக்காக இனியும் வாடிக்கையாளர்களை சார்ந்திருப்பதில்லை.

டேவிட் ராக்பெல்லர், சேஸ்மன்ஹாட்டன் வங்கியை “ஒரு பன்னாட்டு நிதிச்சேவை நிறுவனம்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இதில் வங்கி என்ற வார்த்தை எங்குமே இடம் பெறவில்லை என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மூன்றாம் உலகில் வங்கியாளர்கள் பணத்தை கடனாக அளிக்காமல், பணத்தரகு வேலை செய்கிறார்கள் என்று மிகவும் வருத்தத்துடன் குறிப்பிடுகிறார் லம்பார்டி. பல வங்கியாளர்களுக்கு முதலீடு போன்ற வார்த்தைகள் இப்பொழுதெல்லாம் இனிப்பதில்லை. அவர்களின் தற்போதைய தாரக மத்திரமெல்லாம் பணப்பரிமாற்றம் மட்டும்தான். ‘சிட்டிகார்டின் அப்போதைய தலைவராக விளங்கிய ‘வால்டர் ரிசீட்டன்’ தனது வங்கியின் நிலைப்பாட்டை இவ்வாறு எழுத்து மூலம் தெரிவிக்கிறார். “எங்களுடைய திட்டமெல்லாம் கடன் கொடுப்பதல்ல பணம் பெருக்குவதுதான்.”

பணம் சம்பாதிக்கும் நோக்கத்துடன் அந்த ஒன்பது அமெரிக்க நாணய மைய வங்கிகளும், 1985ன் இறுதியில் சுமார் 5000 கோடி டாலர்களை, ஆறு லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுக்கு (அர்ஜெண்டினா, பிரேசில், சிலி, கொலம்பியா, மெக்சிக்கோ மற்றும் வெனிசுவா) கடனாக அளித்துள்ளன. பிரிட்டனின் நான்கு பெரும் நிறுவனங்கள் 1600 கோடி பவுண்டுகளை இந்நாடுகளுக்கு கடனாக அளித்துள்ளன. அமெரிக்கர்களையும், பிரிட்டிஷாரையும் பொறுத்தவரை இது மிகப்பெரிய தொகையாகும். வங்கிகளில் கடன்கள் பொதுவாக, அவை தங்கள் பெட்டகங்களில் வைத்திருக்கும் தொகையைவிட அதிகமாக கடன் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், அமெரிக்காவிலுள்ள வங்கி கட்டுப்பாட்டாளர்கள், எவ்வளவு கடன், வைப்பு நிதியை விட அதிகமாக கொடுக்கவேண்டும். என்பதை கூறிவிடுகின்றனர், ஒரே ஒரு வாடிக்கையாளருக்கு கொடுக்க வேண்டிய கடன் உச்சவரம்பை, மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் நிர்ணயம் செய்துவிடுகின்றன. ஆனால், மூன்றாம் உலகக் கடன்களை பொறுத்தவரை, அதை கண்டிக்க ஆட்களும் இல்லை, தட்டிக்கேட்க விதிமுறைகளும் இல்லை.

உண்மையில் இவ்வங்கிகள் இத்தகைய கடன்களை அளிக்க ஆர்வமாய் இருப்பதன் காரணம் அவை தான் தோன்றித்தனமாகச் செயல்படலாம் என்று இருப்பதுதான், நிதித்துறையில் புதுமையான செயல்பாடுகள் கற்பனைக்கும் எட்டாத தொலைவில் விதிமுறைகளிலிருந்து எங்கோ விலகி இடம் பெற்றுள்ளன.

கடன் கொடுக்க இரண்டாவது கொடுக்கி

அமெரிக்கா முழுவதிலும் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான வட்டார மற்றும் உள்ளூர் வங்கிகளில் பெரும்பலான

வற்றிற்கு அந்நியக் கடன் பற்றி அனா, ஆவன்னா கூட தெரியாது. ஆனால், அவை மூன்றாம் உலக கடனிற்குள் குதித்து, தங்கள் பங்கிற்கு அந்நெருக்கடியை இருமுறை ஆட்டி விட்டுள்ளன. மெக்சிகோ அல்லது பிரேசில் போன்ற ஒரு மூன்றாம் உலக நாட்டிற்கு வழங்கப்படும். பெருங்கடனில், பல ஆயிரக்கணக்கான வங்கிகள் இடம் பெறும் என்பதை மக்கள் அடிக்கடி மறந்து விடுகின்றனர்.

தங்களை அந்நியக் கடனிலிருந்து, முழுவதுமாக கட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்று வெகு ஆர்வமாக இருக்கும் சில வட்டார வங்கிகள், மெக்சிகோ நெருக்கடிக்கு முந்தைய கால கட்டத்தில், கள்ளங்கபடமற்ற கன்னிப்பெண்களைப் போல் செயல்பட்டன. எடுத்துக் காட்டாக 1979இல் பூஜ்யமாக இருந்த பேங்க் ஓசியோவின் அந்நியக்கடன் விநியோகம் 1983இல் 100 கோடிடாலராக உயர்ந்துவிட்டது. இதற்கு பொறுப்பாக இருந்த அந்த மனிதன், கடன் கொடுக்க பாதுகாப்பான இடங்கள் அரிதாகிக் கொண்டு வருகின்றன என்று இப்பொழுது கூறுகிறான். அவன் தன்னை இதிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள விரும்பினாலும் இதை "தரத்திற்கான மாற்றம்" என்று அழைத்துக் கொள்கிறான். அதே கால கட்டத்திற்கு இடையே ஒரு இந்தியானாபொலிஸ் வங்கி தனது அந்நியக்கடன்களை 15 மடங்கு உயர்த்தியது.

பல வங்கிகள், மூன்றாம் உலகுக்கு கடன் கொடுக்க முன் வந்ததற்குக் காரணம், அவை தங்களது அமெரிக்க வாடிக்கையாளரின் அந்நிய நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியதவி அளிக்கவே ஆகும். கடன் வாங்கிய நாட்டில் நிலவும் பொருளாதார சூழ்நிலைகளிலிருந்து, இவற்றை பிரிக்கவே முடியாது என்பதை உணர்ந்தபின்தான் அவர்களுக்கு ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டது. நாணய மைய வங்கிகள் மட்டும் கோணிப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து

பணத்தை அள்ளிக்கொண்டு செல்ல அனுமதிக்க முடியாது. அவைகள், வட்டார வங்கிகளுக்கும் சிறிது விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். எவ்வளவு என்று அளவிட முயல்வது கடினம். ஆனால், நிதிபற்றி செய்திகள் வெளியிடும் பத்திரிக்கையான “யூரோமணி” அரசு புள்ளி விவரங்களிலிருந்து இதைத் தெரிவிக்கிறது. வட்டார வங்கிகளின் பங்கு; அர்ஜெண்டினாவின் கடனில் 36 சதவிகிதமாகவும், பிரேசிலில் 39 சதவிகிதமாகவும், மெக்சிகோவில் 44 சதவிகிதமாகவும், பிலிப்பைன்சில் 32 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது என்று கணிக்கப்பட்டிருந்தது நாணய மைய வங்கிகள் திடீரென்று விழித்தெழுந்து இக்கடன்களுக்கு மறு நிதியுதவி அளிக்கும் முழுப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

கச்சேரியிலிருந்து சிறிய வங்கிகள் ஒழுகி விடாமல் தக்கவைத்துக்கொள்ள ஒரே வழி அவை தவறான தகவல்கள் மற்றும் வதந்திகளைக்கண்டு பயப்படாமல் பார்த்துக் கொள்வதுதான். நாணய மைய வங்கிகளும், அப்படி ஒன்றும் நல்லவர்கள் அல்ல. இந்தியானா பொலிசில் உள்ள ஒரு வங்கியின் தலைவர் “சில பெரும் வங்கிகள் இக்கூட்டுக் கடன்களை அரைகுறையான வழிகளில் அமைக்கின்றன” என்றும் குற்றம் சாட்டுகிறார்.

அறிவை பெருக்கிக்கொள்ளும் நோக்கத்துடனும் வட்டார வங்கிகளின் நரம்பு புடைப்பைத் தணியவைக்கும் நோக்கத்துடனும், உலகிலேயே தலைசிறந்த 31 வங்கியாளர்கள், 1982 அக்டோபரில் நியூயார்க்கில் கூடினார்கள். மெக்சிகோ, அந்நியக் கடன்களைத் தான் தள்ளுபடி செய்துவிட்டதாக ஒரு குண்டை தூக்கிப் போட்ட இரண்டு மாதங்கள் கழித்து இக்கூட்டம் நடைபெற்றது. மீதியிருக்கும் இளைய பங்காளிகளை தங்கள் வசம் வைத்திருக்க வங்கிகள் விரைவான நடவடிக்கைகளில் இறங்க வேண்டியிருந்தது. இக்கூட்டத்தில் பங்கு பெற்றவர்கள்

கடன் பெற்ற நாடுகளின் பொருளாதார நிதி குறித்த தகவல்களின் தரத்தை மேம்படுத்த ஒரு உலக நிறுவனத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தனர்.

இப்படியாக பன்னாட்டு நிதிக்கழகம் உருவாகியது. 1987 வாக்கில் செயல்படத் துவங்கிய இது ஒரே ஆண்டில் 37 நாடுகளிலிருந்து 187 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக மாறியது. இதில், சிலர் பெருங்கடனாளி நாடுகளான அர்ஜெண்டினா, பிரேசில், மெக்சிகோ, வெனிசுலா போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள், 49 உறுப்பினர்கள் (கால் பங்குக்கும் மேல்) அமெரிக்க வங்கிகளைச் சேர்ந்தவர்கள், ஜப்பான் 15 உறுப்பினர்களையும், பிரான்சும், பிரிட்டனும் தலா பதினான்கு உறுப்பினர்களையும் கொண்டிருந்தன.

இந்நிதிக் கழகம் தங்களது உறுப்பினர்கள் மூன்றாம் உலகில் கொண்டிருந்த வணிகத்திற்கு ஏற்ப, சந்தாத் தொகையை நிர்ணயித்தது. 1000 கோடி டாலருக்கு மேல் பாக்கி வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 85,000 டாலர்கள், 200 கோடி டாலருக்கும் 100 கோடி டாலருக்கும் இடைப்பட்ட தொகைக்கு 27,000 டாலர்கள், அதற்கும் குறைவான தொகைக்கு 5,000 டாலர்கள். நாணய மைய வங்கிகளும் இதில் உறுப்பினர்களாக இருந்தன. அவை ஆண்டுக்கு 85,000 டாலரைக் கட்டின. பெரிய வங்கிகளுக்கு இந்நிதி கழகத்தின் தகவல்கள் பயனுள்ளதாக இருந்தன. அப்படிப்பட்ட பெரிய வங்கிகள், பொருளாதார அரசியல் வல்லுனர்கள் அடங்கிய பெரும் படையையே கொண்டிருந்ததால், அவற்றிற்கு அண்மைய தகவல்கள் தேவைப்பட்டன. சிறு உறுப்பினர்களுக்கு குறைவாக சந்தா நிர்ணயிக்கப்பட்டது குறித்து, ஒரு வங்கியாளர், "இது உண்மையில் வட்டார வங்கிகளுக்காகவே உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் வெளிப்படையாக அதை அப்படிக்க காட்ட நாங்கள் விரும்பவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்.

பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த அந்ரே டி லாட்ரேயின் தலைமையின் கீழ் இக்கழகம், கணினி மூலம் தகவல் களும், அறிக்கைகளும் அளிப்பதோடு நிறுத்திக்கொள்ள வில்லை. வங்கிகளுக்கிடையே கொள்கை திட்ட வடிவமைப்பு மற்றும் ஒத்த கருத்து உருவாதல் போன்றவற்றில் தலையிட்டது. அதாவது வங்கிகள். சர்வதேச நிதி நிறுவனத்திடமோ, உலக வங்கியிடமோ அல்லது உலக வணிக மாநாட்டிலோ எதையாவது சொல்லவேண்டும் என்றால் அதை டி. லாட்ரே கூறுவார்

இரண்டு குதிரைகளில் சவாரி : லாபமும் அபாயமும்

முதலாளித்துவம் என்றால் அல்லது சுதந்திர வணிக அமைப்பு என்றால், அபாயங்களை உரக்கக் கூவி அழைப்பது என்று இன்னும் நம்பிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். அதாவது வங்கிகள் உட்பட வியாபாரிகள் அனைவரும் லாபத்தை வாரி அள்ளி, கோணிப்பைகளில் சுருட்டிக்கட்டிக்கொள்ளும் அதேசமயம், தங்களது தவறுகளுக்கு பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது இதற்கு பொருள்.

வங்கிகள் சந்தையில் உள்ள அபாயங்கள் பற்றி தவறான கணிப்புகளை மேற்கொண்டால் விளைவு மோசமாக இருக்கும். 'அப்படியே அசத்திவிடலாம்', அடுத்த வாய்ப்பு வர இன்னும் ஒரு மாமாங்கம் ஆகும் என்று உசுப்பேற்றி, பிறருடைய பணத்தை கோடிக்கணக்கில் இம்மாதிரி அபாயகரமான திட்டங்களில் தூக்கி எறிந்து, பின்னர் கையைக் காலை உதறிக்கொண்டு திரியும் வங்கி மேலாளர்கள், இத்தொழிலை விட்டு துடைப்பம் விற்கப்போகலாம். சாதாரணமான முதலாளித்துவ அமைப்பின் இயங்கும் விதம் குறித்த, நமது தாத்தாவின் தாத்தா காலத்தைச் சேர்ந்த ஆடம்ஸ்மித்தின்

துருப்பிடித்த கண்ணோட்டத்தை அப்படியே நம்பிகளததில் . இறங்குபவர்களை, சம காலத்திய பொருளாதார புதுக்கொள்கை வெள்ளங்கள் அடித்துக் கொண்டு போய்விடும்.

கதவை அகல திறந்துவைத்த ரீகனின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பெரிய வங்கிகளுக்கு இடையூறு ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொண்டன. 1987இல் அமெரிக்க காங்கிரசின் கூட்டு பொருளாதாரக் குழு, ஊழியர்கள் பற்றி ஒரு ஆய்வு நடத்தியது. அதன் முடிவுகள் இவ்வாறு இருந்தன.

கடன் நெருக்கடியை தீர்க்க. கண்ணுக்கு புலப்படாத அந்தக் கரத்தை நம்புவதை விடுத்து, ரீகன் நிர்வாகம் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தையும், கருவூல வளத்தையும் பயன்படுத்தி, அமெரிக்க வங்கி அமைப்பின் கடனை திருப்பி அளிக்கும் திறனைப் பாதுகாக்கவும், தங்களது தவறான தீர்மானங்களால் இசகுபிசகாக மாட்டிக் கொண்ட தனியார் வங்கிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கவும் முனைந்தது.... உண்மையில் அப்பெரும் வங்கிகள் திவாலாகாமல் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளுக்கு மேலாக பலவற்றை ரீகன் அரசாங்கம் புரிந்துள்ளது என்பது இப்போது தெளிவாகிறது, அவர்களின் பாதுகாப்பையும், உறுதியையும் காக்க, நடவடிக்கைகள் எடுத்ததோடு, அவற்றின் லாபம் உயர்வதையும் உறுதி செய்து கொண்டது. முதலில் இந்த கடன் நெருக்கடிகளுக்கு பெருமளவில் வித்திட்ட அந்நிறுவனங்களுக்கு ரீகன் நிர்வாகம் வெகுமதி அளித்துள்ளது.

'வெள்ளை மாளிகை' உடனடியாக தன்னை தயார் செய்து கொண்டு, இது வெறும் காங்கிரசின் புலம்பல் என்று மறுத்தது. ஆனால், உறுப்பினர்கள் கூட்டுக் குழுவின் பக்கம் இருந்தனர். கடன் நெருக்கடி குறித்து ஏராள

மான அறிகுறிகள் முன்பே அங்கும் இங்கும் தென்படா
லும், 1982இல் மெக்சிகோ கிட்டத்தட்ட கடனுக்கு தலை
முழுக துணிந்து விட்ட நிலையிலிருந்து தீவிரமானது.
1982க்கும் 85க்கும் இடையே அமெரிக்க வங்கிகளின் லாபம்
கணிசமாக உயர்ந்தது. பேங்க்ஸ் டிரஸ்டின் லாபம் 66
சதவிகிதமும், சேஸ்மன் ஹாட்டனுடையது 84 சதவிகித
மும், கெமிக்கலுடையது 61 சதவிகிதமும், மோர்கள் காரண்
டியுடையது 79 சதவிகிதமும் அதிகரித்தது.

அதே காலகட்டத்தில் அந்த பெரிய ஒன்பது வங்கிகள்
லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் பால் அளவுக்கதிகமான
காதல் கொண்டிருந்ததாலும் முன்பிருந்ததைவிட 33
சதவிகிதத்துக்கும் மேலான பங்கு லாபத்தை அறிவித்
தது. இவ்வங்கிகளின் பங்குகளை வைத்திருந்தவர்கள்
பங்கு லாபத்தால் மட்டுமின்றி பங்குகள் விலை உயர்ந்த
தாலும் வெகுவாக பயனடைந்தனர். 1982க்கும் 86க்கு
மிடையே சேஸ் வங்கியின் பங்கு 86 சதவிகிதமும், கெமிக்
களின் பங்கு 97 சதவிகிதமும், சிட்டி கார்ப்பி— பங்கு 83
சதவிகிதமும், மோர்கனின் பங்கு 142 சதவிகிதமும், பேங்
க்ஸ் டிரஸ்ட்டின் பங்கு 154 சதவிகிதமும் உயர்ந்தன.
இதுதான் நெருக்கடியா?

ஆனால், அதே சமயம் அமெரிக்க அரசு சிறிய வங்கி
களுக்கு அவ்வளவு கருணை காட்டவில்லை. 1982க்கும்
86க்குமிடையே அமெரிக்காவில் 428 சிறிய வங்கிகள்
மூடப்பட்டன. அது தவிர வட்டார வங்கிகளின் மூடல்
களும் வெகுவாக அதிகரித்தது. அதே காலகட்டத்தில் ஒரு
பெரிய வங்கி திவாலாகும் ஒரு சிறு அறிகுறி தென்
பட்டால் கூட நாடே அல்லோகலப்பட்டுவிடும்.
இதைத் தான் 1982ஆம் ஆண்டின் மெக்சிகோ 'கலக்கல்'
நிகழ்ச்சி நிரூபித்தது. ஏற்படவிருந்த நெருக்கடி கடைசி
நிமிடத்தில் தவிர்க்கப்பட்டு விட்டாலும் கூட பெரும் சல
சலப்பு ஏற்பட்டது உண்மைதான். ஒரு வழியாக வங்கிகள்
அதிலிருந்து மீண்டு வெற்றிகரமாக வெளியே வந்தன.

இதுதான் மெக்சிகோ பாதை :-

மாபெரும் மெக்சிகோ மீட்பு கதை பற்றி ஜோசப் கிராப்ட் என்னிடம் புளகாங்கிதம் அடைந்து கூறியது என்னை ஓரளவு ஈர்த்தது அதற்குக் காரணம் உலக நிதிச்சூரியனின் கீழ் ஒரு புதிய கிளை முளைவிட்டிருந்தது என்பதாகும். இது பல சிரமங்களுக்கிடையில் தேவை நிமித்தம் பிறந்தது என்பதை மெக்சிகோ சம்பலம் தெளி வாக்குகிறது. இதை நான் “கூட்டிணைப்பு” என்று அழைக்கிறேன் இதற்கு அகராதி கூறும் பொருள் பல அரசுகள் நிறுவனங்கள் போன்றவற்றின் கூட்டு என்பதாகும். ஆனால், என்னுடைய கூட்டமைப்பு அரசாங்கங்கள், நிறுவனங்கள் (தற்போதைய சூழலில் வங்கிகள்) ஆகியவற்றோடு உலக அமைப்புகள் ஆகியவைகளோடது ஆகும். இந்தக் கூட்டமைப்பில் கடன் கொடுக்கும் நாடுகள், வங்கிகள், உலக அமைப்புகள் ஆகியவை உறுப்பினர்கள், அவற்றின் நலன்கள் ஒன்றாக அவைகள் ஒன்றை ஒன்று காலை வாரி விடுவதில்லை. ஒன்றுக்கொன்று ஆலோசனை கூறிக்கொள்கின்றன. மேல் மட்டத்திலும், மத்திய தளத்தின் உச்சியிலும் உள்ள உறுப்பினர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாக அறிவர். இதன் விளைவாக அவர்கள் ஒருமித்தக்கருத்தோடு இயங்குகின்றனர்.

மெக்சிகோ மீட்பில் ஈடுபட்டிருந்த 12 உறுப்பினர்களை பேட்டி கண்ட கிராப்ட், அவர்கள் கூறிய கதைகளை மிகத்திறமையாகவும், சுவையாகவும் தொகுத்தார். அவர் கொடுத்த கடன் பற்றிய ஆவணங்கள் ஒரு வித பயமுறுத்தலுடன் இருந்தாலும், வாசிக்க வேடிக்கையாக இருந்தது. மிக உயர்மட்டத்தில் எவ்வாறு ஒரு நெருக்கடி சமாளிக்கப்பட்டது என்பதை அது விவரிக்கிறது. அதை அவர்கள் கடைசி நிமிடத்தில் வெற்றி

கண்டுவிட்டாலும், அது மயிரிழையில் தப்பிய ஒன்றுதான். அச்செயல்பாடுகளின் ஊடாகத்தான் கூட்டமைப்பிற்கான அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது.

மெக்சிகோ நிகழ்ச்சி 1982 ஆகஸ்ட் 12 வெள்ளிக் கிழமையன்று ஒரு கரிநாளில் துவங்கியது இதை எப்படியும் தீர்க்கவேண்டும் என்று இராப்பகலாக பாடுபட்டவர்களில் அமெரிக்க மத்திய அரசு கருவூலம் வள்ளளை மாளிகை பிற அரசுத்துறைகள் மற்றும் வங்கிகளின் உயர் அதிகாரிகள் அவர்களின் வழக்கறிஞர்கள் ஆகியோர் இடம் பெற்றிருந்தனர். மெக்சிகோ குழுவை தலைமை ஏற்று நடத்தியது அப்போதைய நிதி அமைச்சரான ஜீசஸ்கில்வாபெர்சா (அவரை கிட்டத்தட்ட எல்லோரும் 'சக்கோ' என்று அழைத்தனர். ஏனெனில் அவரது நண்பர் ஒருவர் குறிப்பிட்டது போல அவரை ஜீசஸ் என்று அழைக்க முடியாது) இதில், சர்வதேச நிதி நிறுவனம் ஒரு சமயம் நடுவராகவும், ஒரு சமயம் 'கானாங்கோழி மேய்ப்பவராகவும் செயல்பட்டு வந்தது.

இதில் அங்கம்வகித்த முக்கிய நாடுகள், பின்னர் இதை வரலாறு காணாத சாதனை, அப்படியாக்கும், இப்படியாக்கும்; வானவில்லை வளைத்து மேல் துண்டாக போட்டோமாக்கும் என்று கூறித்திரிந்தனர். சில்வா செர்சாக், "உலகம் அதற்குப் பின்னால் வேறு மாதிரியாக இருந்தது இதற்கு முன்பு இந்த மாதிரி நொக்கடிகளை சமாளிக்க திட்டம் ஏதும் இல்லாமல் இருந்தது. நாங்கள் அதை ஒவ்வொரு கோடு கோடாகப் போட்டு வரைந்து உருவாக்க வேண்டியிருந்தது" என்று சுட்டிக்காட்டினார். அப்போது எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை நிலவியது? மெக்சிகோ குழுவின் உறுப்பினர் ஒருவர் அதை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

நாங்கள், திரைக்கு பின்னாலேயே முடித்துவிடக் கூடிய சில சிறிய மாறுதல்கள் வேண்டி உலக நிதிச் சமுதாயத்தின் கால்களில் சரணடையவில்லை... எங்களுக்கு ஒரு மாபெரும் பிரச்சினை ஏற்பட்டுள்ளது. (பிரச்சினை என்பதை ஆழமாக, அடிக்கோடிட்டு) என்று மட்டும் கூறினோம். அது குறிப்பிட்ட ஒரு கடனால் விளைந்த பிரச்சினை என்று கூறவில்லை. மாறாக அது ஒட்டு மொத்த உலக நிதி அமைப்பின் பிரச்சினை என்று மட்டும் கூறினோம். இது நம் ஒவ்வொருவரின் பிரச்சினை என்பதையும் அழுத்தம் திருத்தமாக கூறினோம்.

ஆம், அது உண்மைதான். அச்சமயத்தில் மெக்சிகோவின் கடன் 8,000 கோடி டாலராக இருந்தது. அதில் அமெரிக்க வங்கிகளின் பங்குமிக அதிகம். அந்த பெரிய ஒன்பது வங்கிகள், தங்களது மூலதனத்தில் 44 சதவிகிதத்தை இங்கு கடனாக அளித்திருந்தன. மெக்சிகோவட்டி கொடுப்பதை நிறுத்தி இருந்தால், இவ்வங்கிகள் இக்கடனை செயல்படக் கடன் என்று சட்டரீதியாக அழைத்து, அதற்கு ஏற்ப நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டியிருந்திருக்கும். அவ்வங்கிகளின் பங்குதாரர்கள், துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம் என்று ஓடியிருப்பார்கள். அவற்றின் பங்குகளில் விலை அகல பாதாளத்தில் அமைதியாக தூங்கிக்கொண்டிருக்கும். இது உலகளாவிய விதத்தில் நீதித்துறையில் ஒரு பயங்கரமான பீதியை தோற்றுவித்திருக்கும் எந்நேரமும் அறுந்து விழக் கூடிய விதத்தில் கழுத்துக்கு மேலாக கத்தி தொங்கிக் கொண்டு இருந்ததால் சர்வதேச நிதி நிறுவமும், பல அரசாங்கங்களும் களத்தில் குறித்து மெக்சிகோவை கரை சேர்த்தன.

ஆடு களத்திற்கு சென்ற அமெரிக்க ஆட்டக்காரர்கள், ஒரு செம்மையான குழுவாக இயங்கவில்லை. உள்ளூக்குள்ளேயே குமைச்சல், புகைச்சல், கருவூலச் செயலாளரான டொனால்ட் ரீகனுக்கு பால்வாக்கரைக் கண்டாலே

விடிக்காது, சிட்டி கார்ப்பின் தலைவர் வால்டர்ரிஸ்டனோ வாக்கரை சட்டை செய்வதே கிடையாது. உலக நிதி நிறுவனத்திற்கு புதிய வளங்களை அளிப்பதை வெள்ளை மாளிகை எதிர்த்து வந்தது. அதனால் அது இந்நெருக்கடியை தன்னுடைய சொந்த நலனுக்காக பயன்படுத்திக் கொண்டது. கட்டுமானங்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்ததால், மற்றவர்களோடு போய் முதலிலேயே களத்தில் குதிக் காமல், மற்றவர்கள் வா! வா! என்று வெற்றிலை பாக்கு வைத்து அழைக்கும் வரை காத்திருந்து தனது செயலை சாதித்துக்கொள்ள அமெரிக்க அரசு விரும்பியது. அதாவது. மெக்சிகோ அரசும், சர்வதேச நிதிநிறுவனமும் மண்ணை பிராண்டிக்கொண்டு திரியட்டும் என்ற பரந்த எண்ணத்தோடு அமெரிக்க அரசு செயல்பட்டது. பெரிய வங்கிகள், சிறிய பங்காளிகளை சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்தன. சிறியவைகளோ ஓரங்கட்டப்பட்டுவிட்டதால், பெரியவைகள் மேல் ஆத்திரத்துடன் கையை மடக்கிக் கொண்டு திரிந்தன.

உட்பூசலால் கலங்கிப் போயிருந்த இந்த கோமாளிக் குழுவினருந்து பின்னர் ஓர் அய்க்கியமான, தகராறு செய்யாத நிதி எந்திரம் ஒன்று உருவானது. வெகு வேகமாக குழுக்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன; தகவல் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன; ஒரு மாதிரியாக குழு ஒன்று உருவாகியது. ஒரு கட்டத்தில், இதையெல்லாம் தூக்கி சாப்பிடும் விதத்தில் உட்கட்சிப் பூசலை தொழிலாகவே கொண்டு இயங்கிய மெக்சிகோ நாட்டு அரசின் முட்டாள் தனத்தால், கிட்டத்தட்ட 800 கோடி டாலர் புதிய திட்டம் ஒன்று நாசமாக்கப்பட இருந்தது.

ஆகஸ்ட் 31ம் தேதி இரவு மெக்சிகோவின் ஆளும் கட்சியிலுள்ள முற்போக்கு சக்திகளால் தூண்டிவிடப்பட்ட அதிபர் லோபஸ் போர்டிலோ, நாட்டின் வங்கிகளை தேசியமயமாக்கினார். பல அந்நிய செலாவணி கட்டுப்பாடுகளை அவ்வங்கிகள் விதித்தது.

இவையிரண்டுமே சர்வதேச நிதி நிறுவனத்திற்கு சிம்ம சொப்பனம். ஏனெனில், நிதி நிறுவனத்தின் சிக்கன நடவடிக்கைதான் திட்டமிட்ட ஒரு மீட்பு செயல்பாட்டின் கடையாணியாக விளங்கியது. செப்டம்பர் 1 அன்று மெக்சிகன் அதிபர், தேசத்திற்கு தீப்பொறி பறக்க அளித்த சொற்பொழிவில் 'சர்வதேச' நிதி நிறுவனத்தின் மீதான கண்டன குற்றச்சாட்டுகளே அதிகம் இடம் பெற்றிருந்தது. அதில் 'எலிகள்' பற்றி அவர் குறிப்பிட்டிருந்தது மிகவும் ரசிக்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

நிதிக்கொள்ளை நோய் உலகெங்கும் கடுமையான சீரழிவுகளை செய்து கொண்டு இருக்கிறது. வரலாற்றின் மத்திய காலகட்டத்தின் போது நிகழ்ந்தது போன்று அது ஒவ்வொரு நாடாக கபளீகரம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. அது எலிகளால் பரப்பப்பட்டது. அதன் விளைவாக வறுமையும், வேலையில்லா திண்டாட்டமும் தலைவிரித்தாடின. தொழிற்சாலைகள் இழுத்து மூடப்பட்டன. சூதாட்டம் ருத்ர தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. நோயாளிகளை சோறு, தண்ணீர் இல்லாமல் காயப்போடுவதுதான் சூனியக்காரிகளின் தீர்ப்பு. இதை எதிர்ப்போர்கள் "புனிதப்படுத்தப்" பட வேண்டும். அந்த பழமைவாத மருத்துவர்களின் சிகிச்சையிலிருந்தும், வறட்டுக் கொள்கையின் பிடியிலிருந்தும், கண்மூடித்தனமான ஆதிக்கத்தின் முனைப்பிலிருந்தும், தப்பித்து தப்பிப்பிழைத்தவர்கள் தங்களது நல்லொழுக்கத்தின் சாட்சிகளாக விளங்குவர்.

அடுத்தநாளே, மெக்சிகோ நகரின் மையச் சதுக்கத்தில் 5,00,000 விவசாயிகளையும் தொழிலாளர்களையும் பேருந்து மூலம் கொண்டு வந்து இறக்கியது ஆளும் கட்சி. சர்வதேச நிதி நிறுவனம் பரிந்துரை செய்த அனைத்து திட்டங்களையும் தூக்கி எறிந்த இத்திட்டம், உலகவங்கி மற்றும் சர்வதேச நிதி நிறுவனம் டொரண்டோவில் ஆண்டுதோறும் நடக்கும் கூட்டத்தில் கடும் கண்டனத்

திற்கு உள்ளாகியது. அங்கு 150க்கும் அதிகமான நிதி அமைச்சர்கள், 50க்கும் அதிகமான மத்திய வங்கியாளர்கள், 1000 பத்திரிகையாளர்கள், 1000 வணிக வங்கியாளர்கள் ஒன்றுகூடி பல பீப்பாய் மதுவை காலி செய்து “உலகமே ஒரு முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று ஒப்பாரி முழக்கம் வைத்தனர் என்று வால்டர் ரிஸ்டன் கூறுகிறார்.

ஆனால், வானம் ஒன்றும் இடிந்து விழுந்துவிடவில்லை. உடனடியாக காப்பு நடவடிக்கை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. முதலில் நியூயார்க்கில் தடைபட்டுகிடக்கும். மெக்சிகோ வங்கிகள், பணத்தை மீட்க வேண்டும். 1930ல், அமெரிக்க குடிமக்கள், தாங்கள் வங்கியில் போட்டு வைத்திருந்த பணத்தை எடுக்க வங்கி நோக்கி ஓடியதைப்போன்று, இப்பொழுது சக வங்கியாளர்கள், தங்களது கடன்களை திருப்பி அளிக்கவும். வைப்பு நிதிகளை உடனடியாக தரவும் மெக்சிகோ வங்கிகளை நிர்பந்தித்தனர். இந்த மெக்சிகோ வங்கிகளிடம் கைவசம் 600 கோடி டாலர்கள் இருந்த போதிலும், எங்கே தங்கள் பணம் போய்விடுமோ என்று அரக்க பரக்க விழுந்தடித்து ஓடி பணம் வாங்க வாடிக்கையாளர்கள் பலரும் ஒரே சமயத்தில் வந்ததால், அவ்வங்கிகளால் அவர்களுக்கு உடனடியாக பணம் கொடுக்க முடியவில்லை.

நியூயார்க் நகரின் காசோலை மாற்றுமிடத்தில், மெக்சிகோ வங்கிகளுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பை அமெரிக்க அரசு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இது தொடர்ந்திருக்குமானால் அமெரிக்க அரசாலும், சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தாலும் பிற உலக நிதி அமைப்புகளாலும் தருவதாக வாக்களிக்கப்பட்டிருந்த கடன் தொகை முழுவதும் காலியாகி இருந்திருக்கும். இக்கட்டத்தில், வால்கர், பிற மத்திய வங்கிகளின் ஆதரவோடு மெக்சிகோ

அதிகாரிகளை நெருக்கினார். மெக்சிகோ அதிகாரிகள் பிற வங்கியாளர்களை நெருக்கினர். அவைகள், வைப்பு நிதியை திரும்ப கேட்டு வரும் காசோலைகளுக்கு பணம் அளிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன.

இதற்கிடையே லோப்பஸ் போர்ட்டிலோ தனது அதிபர் பதவியை நிகல்டிலா மேட்ரிக்கிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியிருந்தது. நாட்டிலோ பணமே இல்லை. ஏனவே கடன் தவணைக்கு முழுக்குப் போட்டுவிடுவோம் என்று மிரட்டி நிதி நிறுவனத்திடமிருந்து அதிக சலுகைகளைப் பெற மெக்சிகோ முனைந்தது. ஆனால், நிதி நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குநரான ஜக்கூஸ் டி லோரோசியர் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. ஒரு சில வாரங்களுக்குள் லோப்பஸ் “எலி” சொற்பொழிவு ஆற்றுவதற்கு முன்பு ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட திட்டத்தைப் போன்ற ஒன்றில் மெக்சிகோ கையெழுத்திட வேண்டியிருந்தது.

ஆனால், லோரோசியரின் மனதில் ஒரு நாட்டுடன் ஒப்பந்தம் என்பதைவிட அதிகமான தகவல்கள் இருந்தது அவர் சில பெரும் நாடுகள், அவற்றின் மத்திய மற்றும் தனியார் வங்கிகளின் உதவிகொண்டு மெக்சிகோ வையும், பிற கடனாளி நாடுகளையும் “உயிரோடு” வைத்திருக்க விரும்பினார். அப்படி அவர் செய்யும் அதே நேரத்தில், உலக நிதி அமைப்பையும் அவரால் காப்பாற்ற முடியும்.

லோரோசியர் களத்தில் இறங்கும் முன்பு கவனமாக தனது கால்களை நன்றாக ஊன்றிக் கொண்டார். அவருக்கு அமெரிக்க மத்திய அரசு, பேங்க் ஆப் இங்கிலாந்து, அமெரிக்க கருவூலகம் ஆகியவற்றின் ஆதரவு இருந்தது. அவர் நவம்பர் 16 அன்று முக்கிய வங்கிகளின் பிரதிநிதிகளை வைத்து ஒரு கூட்டம் போட்டார். அதில் அவர் மெக்சிகோவிற்கு 830 கோடி

டாலர்கள் தேவைப்படுவதாக அறிவித்தார். சர்வதேச நிதி நிறுவனம் 130 கோடி டாலரையும், அரசாங்கங்கள் இன்னும் 200 கோடி டாலரையும் அளிக்கும். மீதமுள்ள 500 கோடி டாலரை வங்கிகள் அளிக்குமென அவர் எதிர்பார்த்தார். அதுவும் ஒரு மாதத்திற்குள் நடக்க வேண்டுமென்பது அவரது ஆசையாக இருந்தது:

வங்கியாளர்கள் வாயடைத்துப் போயினர். ஒரு வங்கியாளர் கிராப்டிடம், லோரோசியருக்கு “பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா” என்று வினவினார். பிற வங்கியாளர்கள், “கடவுளே, இவன் தன்னை யாரென நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று வெளியே தெரியுமளவிற்கு உரக்கச் சிந்தித்தனர். ஆனால் மொத்தத்தில் நிதி நிறுவன நிர்வாக இயக்குநரின் முடிவு வரலாற்றிலேயே ஒரு மைல்கல்லாகும்.

நிதி நிறுவனம் குச்சியை தூக்கிப்பிடித்தது. ஒரு அழகான கேரட் வால்கர் பேசும்போது மேசையின் மீது வைக்கப்பட்டது. இந்த நிதி நிலையாமை அபாயத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டுமெனில் அனைவரும், அரசாங்கமும், குடிமக்களும், கடன் வாங்கியவர்களும், கடன் கொடுத்தவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து இயங்க வேண்டுமென அவர் முழங்கினார்.

அதற்குப்பின்னர் செய்ய வேண்டியிருந்ததெல்லாம், நுண்ணிய விவரங்களை வடிவமைப்பது மட்டுமே. மெக்சிகோ பேச்சுவார்த்தைகளின் போது அவர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய வங்கி ஆலோசனைக் குழு, முந்தைய கடன்களில் பங்கேற்ற வங்கிகள் முன்பு கொடுத்ததில் 7 சதவிகிதத்தை இப்பொழுது கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தது. இதை எதிர்த்தவர்கள் பெரும்பாலும் சிறிய வங்கிகள், அவர்கள் திடீரென்று மத்திய அரசால் பல முனைகளில் நெருக்கப்பட்டதை உணர்ந்தனர். எனவே எல்லோரும் அடிபணிய நேர்ந்தது.

வங்கிகளும் அதிகமான வட்டி விகிதம், இன்னும் வாயில் நுழையாத பல பெயர்களில், அந்தக் கட்டணம், இந்தக் கட்டணம் என்று எதையெதையோ போட்டு ஏராளமான பணத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டன. அதோடு, முன்பு இயங்கா நிலையிலிருந்த கடன்களுக்கு உயிரூட்டவும் செய்தனர். வெளிநாடுகளில் அனைத்து விதமான அதிகார பூர்வமான, அதிகாரபூர்வமற்ற நெருக்கடிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன அமெரிக்க கருவூலம் ஜப்பான், பிரான்சு, சுவீட்சர்லாந்து நாட்டு அரசாங்கங்களை இதிலுள்ள நியாயத்தைப் பார்க்க வற்புறுத்தியது. லாயிட்ஸ் வங்கியைச் சேர்ந்த சர்.ஜெம்மி மோர்ஸ், பிரிட்டிஷ் வங்கிகளிடமிருந்து ஏராளமான பணத்தை பெற்றுக்கொடுத்தார். அதை நேரில் கண்ட சிலர், கிறித்துவ தேவாலயத்திற்கு உண்டி குலுக்கிய நிகழ்ச்சி போல இது அமைந்தது என்று குறிப்பிட்டனர். லோரோசியர் தேவையான சமயங்களில் தனிப்பட்ட முறையில் தலையிட்டார். விரும்பியோ விரும்பாமலோ வங்கிகள் பணத்தை அள்ளிக் கொடுத்தன ஒரு வழியாக கெடு வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ளப்பட்டது.

இந்த மெக்சிகோ மீட்பு, பிற லத்தீன் அமெரிக்க கடனாளி நாடுகளை கையாள ஒரு 'மாதிரி'யாக விளங்கியது. மெக்சிக்கர்கள், தாங்களே அதை மாதிரியாக எடுத்துக்கொண்டு, அதை வைத்து வெனிசுலா, பிரேசில், மற்றும் அர்ஜெண்டினா நாடுகளுடன் உறவாடினர். இப்படியாக கூட்டமைப்பு வடக்கிலும், தெற்கிலும் பிரச்சினையில்லாமல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஏன் வங்கிகள்?

எண்ணெய் உற்பத்தி நாடுகளுக்கு

என்ன கேடு?

ஒரு கடனை இறுதியாக தங்களது வேர்வையிலும், ரத்தத்திலும் நனைந்த சாதாரண மக்களின் பால்,

இந்த வங்கியாளர்களுக்கு ஏதாவது கரிசனம் உள்ளதா என்று நீங்கள் ஆராயத் தலைப்பட்டால், அது வீண் வேலைதான் என்பதை இறுதியில் புரிந்து கொள்வீர்கள். வங்கிகள் அரசாங்கங்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்கின்றன. அவர்களுடைய கவலையெல்லாம், லாப நஷ்ட கணக்கு அறிக்கைகள் மீது தான். அந்த அரசாங்கங்களை அண்டி வாழும் எண்ணற்ற மக்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு சிந்திக்கக்கூட நேரம் கிடையாது. வங்கிகள் அப்படியே தவறுகள் இழைத்து விட்டாலும், அவை வெகு எளிதாக மன்னிக்கப்பட்டு விடும். அதோடு, அவ்வங்கிகளின் அரசாங்கங்கள் அவற்றிற்கு உதவிட ஓடோடி வந்து நிற்கும். தவறிழைத்த வங்கியாளருக்கு தண்டனை வழங்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, அதிக சம்பளம் கொடுத்து கவுரவிக்கப்படுவர்.

இதற்கிடையே, கண்மூடித்தனமான கடனுக்கு பலியானவர்கள் விளைவுகளை சந்தித்தே தீர வேண்டும். கடன்வாங்கிய அரசாங்கங்கள், உள்ளூரில் செலவுகளைக் குறைத்து, ஆயிரக்கணக்கானவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பி, தங்களது சொந்தக் குடிமக்களின் கல்வி, உடல் நலம் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளை அலட்சியம் செய்து, வாயைக்கட்டி, வயிற்றைக்கட்டி, வாங்கிய கடனுக்கு வட்டிகட்ட முயலும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு நிதியுதவி அளிக்க, வங்கிகளுக்கு அருகதையே கிடையாது என்று கூறுவதுகூட ஒரு மென்மையான கூற்று தான். அவர்கள் பல ஆண்டுகளாக இந்தப் பாதையிலேயே பயணித்து விட்டார்கள். இவர்களின் இந்த தேர்ந்தெடுப்பு களால் பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களின் வாழ்வு ஏற்கனவே சிதைக்கப்பட்டுவிட்டது. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரின் தவறுகளினால், இவ்வளவு அதிகமானவர்கள் மீது கடுமையான தாக்கம் இதற்கு முன்னால் ஏற்பட்டதேயில்லை. ஆனால், இதை ஒப்புக் கொள்ள வங்கிகள் கண்டிப்பாக துணியாது.

சிறிது காலம் முன்புவரை வேண்டுமானால் அவர்களின் நடத்தை நியாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். உலக வணிக வண்டியின் சக்கரங்களுக்கு எண்ணெய் இடவங்கிகள் தேவைப்படுகின்றன என்பது உண்மைதான். உலகப் போருக்கு பிந்தைய காலகட்டம் முழுவதும், வடக்கில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் விலை, எப்பொழுதுமே தெற்கிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட கச்சாப் பொருட்களின் விலையைவிடப் பலமடங்கு அதிகமாகத்தான் இருந்து வந்துள்ளது. வணிக விதிமுறைகள் எப்பொழுதுமே தெற்கிற்கு எதிராக இருந்து வந்துள்ளதால், மூன்றாம் உலக நாடுகள் தொடர்ந்து தொழில்வள நாடுகளிடமிருந்து எந்திரப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய வேண்டுமானால், ஏதாவது உடனடியாக செய்யப்பட வேண்டும் என்ற அவசியம் இருந்தது, அந்த ஏதாவது ஒன்றுதான் வங்கிக் கடன்.

பல சமயங்களில் வங்கிகள், மூன்றாம் உலகில் தங்களது பொருட்களை விற்க விரும்பிய அமெரிக்கா, ஐரோப்பியா போன்ற நிறுவனங்களுக்கு நிதியுதவி அளித்து வந்தன. அதனால் கடன் வாங்கும் ஒரு நாட்டின் உள்ளே என்ன நிகழ்கிறது என்பதுபற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவது தேவையற்றதாக இருந்தது. அவர்கள் பிலிப்பைன்சுக்கோ பிரேசிலுக்கோ கடன் கொடுக்கவில்லை—ஒரு கோயிஸ் நிறுவனத்திற்கும், வெஸ்டிங் அவுஸ் நிறுவனத்திற்கும் தான் கடன் கொடுத்திருந்தனர். அதுவும் அங்குள்ள ஏற்றுமதி இறக்குமதி வங்கிகளின் கூட்டோடு தான் நடைபெற்றது. இதற்கு மாற்றாக மேற்கத்திய அரசாங்கங்கள், கடுமையான விதிமுறைகள் அடங்கிய, இழப்பை ஈடு செய்யும் காப்பீடுகளை வழங்கினர்.

கடன்கள் பிராவகமாக - குமிளியிட்டு கிளம்பியது 1973இல் துவங்கிய முதல் எண்ணெய் விலை உயர்விற்குப்

பிறகுதான். அது 1979இல் துவங்கிய இரண்டாவது எண்ணெய் விலை உயர்விற்குபின் முடுக்கி விடப்பட்டது. எண்ணெய்ப் பணத்தை மறு சுழற்சி செய்யும் பொறுப்பு வங்கிகளுக்கு கை மாறியவுடன், இது ஒரு இயல்பான செய்தியாக மாறிவிட்டது. இங்கு ஒரு விநோதமான வட்டம் நிலவியது, எண்ணெய் உற்பத்தி மற்றும் ஏற்றுமதி நாடுகளிடம் பணம் இருந்தது. எண்ணெய் வளமற்ற நாடுகளுக்கு பணம் தேவைப்பட்டது? ஏன்? வேறு எதற்கு எண்ணெய் வாங்கத்தான். இதில் வங்கிகள் வெற்றிகரமான இடைத் தரகர்களாக செயல்படத் துவங்கினர். இந்த எண்ணெய்வள நாடுகள், வங்கிகளிடம் இப்பொறுப்பை ஒப்படைக்காமல், தாங்களே மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு கடன் கொடுத்திருந்தால், அவை இன்னும் செழிப்பாக இருந்திருக்குமல்லவா என்று பலர் விவாதிப்பதுண்டு (என்னையும் சேர்த்துதான்).

உண்மையில் எண்ணெய் வள நாடுகள் இப்படி செயல்பட்டிருந்திருக்குமேயானால், தெற்கின் கரத்தை நன்றாக பலப்படுத்தி இருக்கலாம். அதோடு அவர்கள் அரசியல் சார்பையும் திணித்திருக்கலாம். இசுலாமிய சட்டம், அதிக வட்டி வாங்குவதை எதிர்ப்பதால் குறைவான வட்டி விகிதங்களில் அதைப் பெற்றிருக்கலாம். அதைவிட முக்கியமானது, சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தை கூப்பிட்டிருக்க வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால், கடைசியில் எண்ணெய்வள நாடுகளும் கடனாளி நாடுகளாக மாறிவிட்டிருந்தன. (1984இல் அவற்றின் கடன் 1000 கோடி டாலர்கள்).

எண்ணெய்ப் பணத்தை தாங்களே மறு சுழற்சி செய்திருக்கலாம் என்று அவர்களுக்கு தோன்றியே இருக்காது. அவர்கள் ஒரு நல்ல முதலாளித்துவவாதிகளைப்போல நியூயார்க்கிலும், லண்டனிலும் உள்ள நிதி நிறுவனர்களின் கையில் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு.

அதிச வட்டி வரும் என்று ஆகாயக்கோட்டை கட்டி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு செய்ததின் மூலம் அவர்கள் ஒரு வரலாற்று பூர்வமான அரிய வாய்ப்பை இழந்துவிட்டனர். அதோடு ஏற்கெனவே செல்வத்தால் கொழுத்துப் போயிருந்த பணக்கார நாடுகளுக்கு, முன் எப்பொழுதும் இல்லாத அளவில் பகல் கொள்ளையடிக்க வாய்ப்பளித்து விட்டனர். மேற்கத்திய அரசாங்கங்களாலும், வங்கிகளாலும், சர்வதேச நிதி நிறுவனம் போன்ற அவர்களின் ஏவலாட்களாலும் நிர்வகிக்கப்பட்ட கடன் தெற்கை, (எண்ணெய் வள நாடுகளையும் சேர்த்து) மேலும் பலகீனமாக்கியது, இது கிட்டத்தட்ட ஒரு மறு காலனித்துவத்திற்கு ராஜ பாட்டையை அமைத்துக் கொடுத்துவிட்டது.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும், 1970களின் இறுதியில் வங்கிகள் கோடிக்கணக்கில் பணத்தைக் குவித்து விட்டன. இன்று வங்கியாளர்கள் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு கொடுக்கும் கடன்கள் அரசாங்கங்களால் ஊக்குவிக்கப்படுகின்றன என்று குறிப்பிடுகின்றனர். எண்ணெய்ப் பணத்தை பொது நலனுக்காக முறையான விதத்தில் பயன்படுத்துமாறு மேற்கத்திய அரசாங்கங்கள் கூறியதாக இவ் வங்கிகள் தெரிவிக்கின்றன. அமெரிக்க வங்கிகள் கழகத்தின் பிரதிநிதி ஒருவர், 1983இல் அமெரிக்க அரசு வங்கிக்குழு முன்னால், "வங்கிகள் பணத்தை எவ்வாறு மறு கழற்சி செய்ய வேண்டும் என்று ஆணையிடவில்லை. ஆனால், அப்படியிருக்குமென எதிர் பார்க்கப்பட்டது" என்று கூறினார்.

வங்கிகள் அரசாங்கங்களை இப்படி உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு விட முயல்வதைத்தான் இப்படிப்பட்ட அறிவிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. பன்னாட்டு பொருளாதார நடைமுறைகள் குறித்து பயிற்றுவித்துவரும் பேராசிரியர் ஒருவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் :

“இந்த பெருமையான நிறுவனங்கள் அரசு அதிகாரிகளின் சொல்லுக்கு அவ்வளவு எளிதாக கட்டுப்பட்டு விடும் என்பதை நாம் நம்ப வேண்டுமா? அப்படியே இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் அதில் ஏதாவது உள்நோக்கம் இருந்திருக்கும் அல்லவா? அவர்கள் எண்ணெய்ப்பணத்தை மறுசுழற்சி செய்ய தயாராய் இருந்ததற்குக் காரணம் அதிலிருந்து ஏராளமான பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்று நம்பியதுதான் ஆகும். அவர்களை ஒரு முழு வேகத்துடன் இயங்க வைத்தது லாபம்தான். லாபம் மட்டும்தான். பொது நலன் என்பதெல்லாம் வெற்றுப் பேச்சு.

லாபத்தைப் பொறுத்தவரை ஏராளமாகவே இருந்தது. கடன் நெருக்கடி உண்மையில் ஒரு பணம் கர்யுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக, பிரேசில் போன்ற ஒரு நாடு 1979க்கும் 1985க்கும் இடையே மட்டும் 6,900 கோடி டாலர்களை வட்டியாகக் கொடுத்துள்ளது. அதற்காக அது பெற்ற வெகுமதி என்ன தெரியுமா? கடன் சேற்றில் காலை இன்னும் அதிகமாக புதைத்ததுதான் மெக்சிகோ மீட்பு மற்றும் அதைத் தொடர்ந்த பல நடவடிக்கைகளினால், கடன் கொடுத்தவர்களுக்கிடையே இன்னும் நெருக்கமான உறவும் ஒத்துழைப்பும் ஏற்பட்டன. வங்கிகள், குறைந்தபட்சம் பெரிய வங்கிகள், பிரச்சினை வந்தால் தாங்கள் எப்படி தப்பித்துக் கொள்வது என்பதை ஒரு கலையாகவே வளர்த்துக் கொண்டனர். கடன்கள் ஒவ்வொன்றாக, தனித்தனியாக கையாளப்படவேண்டும் என்பதில் நிதிக்கூட்டமைப்பு மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்தது. கடனாளிகளை வரிசையில் நிற்கவைக்க பயன்பட்ட ஒரு முதன்மையாகக் கருவியை நாம் அடுத்து விரிவாக்கப் பார்க்கலாம்.

முன்று

**சர்வதேச நீதிநிறுவனம்:
சீறப்பு வரம்பெல்லை உரிமையை
அவர்களே சாப்பிட்டுக் கொள்ளட்டும்**

கடன் நெருக்கடி குறித்து நான், முதலில் ஆய்வைத் துவங்கிய போது ஒரு உலகளாவிய நரமாமிச விலங்காக சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தைக் கருதி இருந்தேன். இன்று நிதி நிறுவனத்தின் செயல்முறைகளைப் பற்றி கரைத்துக் குடித்து உள்ளதால் இப்படி பெயர் சூட்டி அழைப்பது தவறானது அல்லது அநேகமாக பொருத்தமற்றது என்றே நான் நம்புகிறேன். நிதி நிறுவனத்தில் நடவடிக்கைகள் அரக்கத்தனமாக இருந்தால் கூட, அதன் பங்கு மிகவும் முக்கியமானது. கடன் நெருக்கடியை முழுவதுமாகவும் அதில் பங்கு பெற்ற ஆட்டக்காரர்கள் பற்றித் தெளிவாகவும் புரிந்து கொள்ளாமல் நிதி நிறுவனத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது.

குறைந்த வருவாயுள்ள குழுக்களுக்கு மிகக் கடுமையான பிரச்சினைகளை உருவாக்கும் மறு சீரமைப்புத் திட்டங்களை நிதி நிறுவனம் வடிவமைப்பதால், அதன் நடவடிக்கைகள் பரவலாக வெளியே தெரிகிறது. ஆனால், பெருங் கடனாளி நாடுகளைத் தன்னுடைய வாசலுக்கு இழுத்து வரக் காரணமாக இருந்த வாய்ப்புகளால் நிதி, நிறுவனத்தை நாம் குற்றஞ்சாட்ட முடியாது. அதேபோல,

உலக நிதியமைப்பில் அதற்கு அளவுக்கதிகமான அதிகாரம் உள்ளது என்று கூறப்படுவதும் பொருத்தமற்றது ஏனெனில் அதனிடம் அவ்வளவு பெரிய தொகை எதுவும் இல்லை. மேலும், கடன்களை அது வெளியில் இருந்தே பெறுகிறது. நிதி நிறுவனத்தின் பாத்திரத்தை நாம் இன்னும் துல்லியமாக வர்ணிக்க வேண்டுமெனில், அதை ஒரு தூதுவனாக, காவல் நாயாக, சர்வதேச போலியாக நிதியதிகாரத்தை கையில் வைத்திருப்போர்களின் ஏவலாட்களாக வர்ணிக்கலாம், நாம் முன்பே பார்த்தது போல உலக நிதியமைப்பின் அடித்தூணாக விளங்குபவை தனியார் வங்கிகளே. அவ்வங்கிகளுக்கு அரசும் அதன் மத்திய வங்கிகளும், கருவூலங்களும் உறுதி அளிப்போர்களாக இயங்குகின்றன. நிதி நிறுவனம் அவர்களின் சார்பாக இயங்குகின்றது.

ஒரு காவல் நாய் அல்லது தூதுவன் என்ற பாத்திரத்தில் நிதி நிறுவனம் அதிகமாகக் கடன் கொடுத்த வங்கிகள். அவற்றைத் திரும்பப் பெற உதவுகின்றன. அதோடு, மெக்கிகோ போன்ற பெருங்கடனாளி நாடுகள் அமைப்பை ஆட்டங்காணச் செய்ய முடியும்போது தடுக்கவும் செய்கின்றது. சர்வதேச போலி என்ற முறையில் முக்கியத் தொழில் வள நாடுகளும் அவற்றின் வங்கிகளும் தங்களுடையக் கிட்டப் பார்வை கொள்கைகளிலும் நிதிச் சூறையாடுகளினாலும் ஏற்படும் பின் விளைவுகளை தங்களது தோளுக்கு மாற்றிக்கொள்கின்றது. தொழில் வள நாடுகள் ஏழை நாடுகள் மீதான தங்களது அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் உதவுகிறது. அதே சமயம் இத்தகைய ஒத்துழைப்புகளுக்கும் பிரதிபலனாக இந்நாடுகளில் உள்ள மேட்டுக் குடியினர் தங்களது ஆடம்பர வாழ்க்கை முறையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கத் தன்னால் இயன்றதைச் செய்கிறது. நிதி நிறுவனத்திக்கு ஒரு விதமான கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவன் தகுதி உள்ளதால் அது முன்வைக்கும் திட்டங்களை நாடுகளால் மறுக்க முடிவதில்லை.

கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பிலிப்பைன்ஸ் ஜமைக்கா, கென்யா ஜாரே போன்ற நாடுகளின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக விளங்கி வந்தாலும் உலக அரங்கில் அது ஒரு “சூப்பர் ஸ்டாராக” உயர்ந்தது மிக அண்மையில் தான். 1970கள், முடிவே இல்லாத கலபமானபணம் என்ற கவர்ச்சிக்கு இரையான அரசாங்கங்கள் ஏராளமாக கடன் வாங்கிக் கொண்டிருந்ததால், வங்கிகள் சும்மாள மிட்டு கொண்டிருந்த காலமாகும், அச்சமயத்தில் எவருமே நிதி நிறுவனத்தை அருகே சேர்க்கவில்லை. தங்களது எண்ணெய்ப் பணத்தை வெற்றிகரமாக மறு சுழற்சி செய்து கொண்டதற்கு தங்களது முதுகில் தாங்களே தட்டிக் கொண்டிருந்ததால் கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு நிதி நிறுவனத்தின் தயவு தேவையில்லாமல் இருந்தது. கடன் வாங்கியவர்களோ, நிதி நிறுவனம் போட்ட கராரான நிபந்தனைகளுக்கு வளைந்து கொடுக்க விரும்பவில்லை அதனால் 1980களின் துவக்கம் வரை மூன்றாம் உலகில் நிதி நிறுவனம் பற்றிய கிசகிசுக்கள் மிகக் குறைவாகவே வலம் வந்தன.

1974க்கும் 79க்கும் இடையே வளரும் நாடுகளின் மொத்த நிதித் தேவையில் 5 சதவீதத்திற்கும் குறைவாகவே நிதி நிறுவனம் கொடுத்து வந்தது. அதனால் நாடுகளின் மேல் அதற்கு அவ்வளவு பிடிப்பில்லாமல் இருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, 1978ல் எண்ணெய் உற்பத்தி செய்யாத ஒரு ஏழை நாடு நிதி நிறுவனத்திடம் வாங்கிய கடனுக்கு மேலாக 70 கோடி டாலர்களை திருப்பிக் கொடுத்தது. 1979ல் நிதி நிறுவனம் இதுபோன்ற நாடுகளுக்கு அளித்த கடன் அவை திருப்பி அளித்ததைக் காட்டிலும் வெறும் 20 கோடி டாலர்களாக மட்டுமே இருந்தது. இரண்டாவது எண்ணெய் விலை உயர்வு, மிக வளர்ச்சி குறைந்த நாடுகளில் வணிகப் பற்றாக்குறையை இரு மடங்காக்கியது. இச்சமயத்தில் வேட்டியை வரிந்து கட்டிக் கொண்டு கோதாவில்

இறங்க நிதி நிறுவனம் முன் வந்த அரசாங்கம் மேலும் அதிகமான நிதி அள்தால் முடியாமற் போனது இதன் விவவங்கிகள் மீண்டும் ஒரு அறுவடையை நகழுகளின் துவக்கத்தில் மிகக் குறைந்த வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளின் மொத்தக் கடனில் 55 முதல் 60 சதவீதம் வரை வங்கிகளே அளித்து வந்தன

வங்கிகளும் நிதிநிறுவனமும்— வசதிக்கான கவப்பு மணம்

திடீரென்று உலகளாவிய பொருளாதார வீழ்ச்சியின் போது இவ்வங்கிகளின் அடாவடித்தமை கடன் கொள்கைகள் அனைவருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகியது. தங்களது குறுகிய கால கடன்கள் சந்தையால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற மாறும் வட்டி விநிதத்தைக் கொண்டுள்ளது என்பதையும், அது அபாயகரமாக ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும், திடீரென்று தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்த நாடுகள் கண்டு கொண்டன. ஜிவ்வட்டி விகிதம் ஒவ்வொரு முறை ஏறிய போதும் கடன் தவணைத் தொகை பலகோடி உயர்ந்தது.

மூன்றாம் உலகக் கடன்கள் மிகவும் லாபகரமாகவே விளங்கி வந்தாலும்கூட, வங்கிகள் முன்பு தாங்கள் கொண்டிருந்த கவலையற்ற தன்மையை உதறிவிட்டு எப்போது வேண்டுமானாலும் கடும் தவணைப்பிரச்சினை வரலாம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டன ஏற்கனவே இவ்வங்கிகள் அளவுக்கதிகமான கடன்களை கொடுத்துள்ள போதிலும் வட்டியைப் பெறவும், தொடர்ந்து அக்கடன்கள் ஜியங்கிக் கொண்டிருக்கவும், மேலும் அதிகமான கடன்களை அளித்து வரவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தன. வங்கிகள் சுயக்கட்டுப்பாட்டுடன் செயல்படும்

ன்று நம்பிய பழமைவாதிகளின் புதுநலக் கனவு நனவாகாமலே போய்விட்டது.

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் திருப்பி அளிக்கும் திறன் குறைந்தவுடன், இவ்வங்கிகள் தனியாகவோ, பிறவற்றுடன் கூட்டு சேர்ந்தோ கடன் தவணைகளைக் கட்டுவது கடனாளி நாடுகளின் தலையாய கடமை என்று இனியும் வற்புறுத்த முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டன. அதனால், கடன் தவணைகளை வற்புறுத்தி வாங்கக் கூடிய திறமையும் அதிகாரமும் படைத்த அதே சமயம், அதற்கு வேண்டிய நிதி வளங்களை உருவாக்கித் தரக் கூடிய சக்தியும் கொண்ட ஒரு நடு நிலைமையான அமைப்பிற்கான தேவை எழுந்தது.

தேவைப்பட்ட வளங்களை வங்கிகள் தங்கள் கைகளிலிருந்து கொடுக்க விரும்பவில்லை. நிதி நிறுவனம் போன்ற ஒரு உலக அமைப்பு தன்னுடைய சொந்தப் பணத்தை இப்படிப் பயன்படுத்த முடியும். மேலும் உறுப்பு நாடுகள் இதிலுள்ள நியாயங்களைப் பார்க்குமாறு செய்து, பொதுப் பாணைக்குள் அதிக நிதியைப் போடுமாறு அதனால் வற்புறுத்த முடியும், மெக்சிகோ மீட்பு நிதி இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அதற்கு நிதி நிறுவனம் 130 கோடி டாலர்களை அளித்தது. அரசு 200 கோடி டாலர்களை அளித்தது. வங்கிகள் 500 கோடி டாலர்களை அளித்தன.

மெக்சிகோ மீட்புக் கதையைப் பொறுத்தவரை அதில் 40 சதவீதம் பொதுமக்களின் பணத்திலிருந்து வந்தது. மீதி 60 சதவிகிதத்தைத்தான் வங்கிகள் கொடுத்தன. ஆனால் மெக்சிகோ நாட்டின் கடனில் 75 முதல் 80 சதவீதம் வரை தனியார் வங்கிகளே கொடுத்திருந்தன. அதற்காக அவை சேகரித்த வட்டி பிரமாண்டமானது. இப்படியாக நிதி நிறுவனம் பொதுமக்களின் பணத்தை

தனியார் வங்கிகளுக்கு மாற்றும் ஒரு வாய்க்காலாக விளங்கியது.

நிதி நிறுவனத்துடன் இணைந்து வேலை செய்வதால் மற்றுமொரு ஊக்கத்தொகை கிடைக்கிறது. அதுதான் நிதி நிறுவனத்தின் நிர்மாண மறு சீரமைப்புத் திட்டம் அளிக்கும் உறுதியாகும். இந்த மறுசீரமைப்புத் திட்டங்கள் ஏற்றுமதி வருவாய் நேரடியாக வங்கிகளின் வயிற்றுக்குள்போய் விழுந்து விடுகிறது. மெக்சிகோ மீட்பு கதையிலும் நிதி நிறுவனத்தின் திட்டம் மையமாக இல்லாமல் இருந்திருந்தால் தனியார் வங்கிகள் அதற்கு ஒத்துழைப்பு செய்திருக்காது. நிர்ப்பந்தமாக கடனளிப்பது தனியார் வங்கிகளுக்கு அறவே பிடிக்காது. ஆனால் நிதி நிறுவனமும் தனியார் வங்கிகளும் இப்பிரச்சினையில் கரம் கோர்த்து உலாவித் திரிகின்றன.

கோட்பாடு நடைமுறையும் :

சீகரத்திலிருந்து சிக்கனம் நோக்கி...

இங்கு நாம், 1944 சூலை மாதத்தில் 'பிரட்டன் ஷட்'சின் லாட்கின்சாலும் 'கேரி டக்ஸ்டர் ஒயிட்டா' லும் உலக வங்கியோடு சேர்ந்து துவக்கப்பட்ட சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தின் தோற்றத்தையும் கட்டமைப்பையும் பற்றி விரிவாகப் பார்க்கப் போவதில்லை. இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில், உலகிலேயே வலுவான பொருளாதார சக்தியாக விளங்கிய அமெரிக்காவிற்கு அதனுடைய வணிகத்தை மேம்படுத்தி நிலைப்படுத்த ஒரு நிறுவனத்தின் உதவி இன்றியமையாததாக இருந்தது என்பதை மட்டும் நினைவில் கொள்வோம்.

பொதுலாக, சர்வதேச நிதி நிறுவனம் வெறும் ஒரு நிதியமைப்பாக, ஒரு விதமான உச்சகட்ட வங்கியாக கட்டையில் போகுமுன் கடன் கொடுக்கும் அமைப்பாக

ஓவ்வொருவருடைய கண்ணோட்டத்திற்கு ஏற்ப நோக்கப்படுகிறது. இவையெல்லாமே உண்மைதான். ஆனால் நிதி நிறுவனத்தின் தத்துவத்தையும் நடைமுறையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நாம் முதலில் ஏன் அது கடன் கொடுக்கிறது? என்ன முடிவிற்காக கொடுக்கிறது? என்ற கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும்.

இக்கேள்விக்கான பதில், நிதி நிறுவனத்தின் சாசனத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அதன் முதல் விதி, குறிக்கோள்களை முன் வைக்கிறது. அவற்றில், ஒரு நிலையான பன்னாட்டளவிலான வணிக வளர்ச்சி செய்வதும், அதன் மூலமாக உற்பத்தித் திறனையும் உயர்ந்த அளவு வேலை வாய்ப்பிற்கும் உண்மையான வருவாய் பெருக்கத்திற்கும் பங்களிப்பை அளிப்பது. உலக வணிக வளர்ச்சிக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும் அந்நியசெலாவணிக் கட்டுப்பாடுகளை நீக்குவது ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

முதல் விதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இக்குறிக்கோள்கள் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது வெறும் நிதித் தொடர்பு கொண்டவையாக மட்டுமே காட்சியளித்தாலும், அவற்றின் உண்மையான நோக்கம் உலக வணிகத்தின் வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாடு ஆகும்.

தங்களது ஏற்றுமதியைவிட அதிகமாக இறக்குமதி செய்யும் நாடுகளுக்கு நிதி உதவி தேவைப்படும். இல்லையெனில் ஒரு கட்டத்தில் அவை வணிகத்திலிருந்து விலகிவிடக் கூடும். கடன்கள் இல்லாவிட்டால் எதுவும் வாங்கப்படுவதும் இல்லை. நிதி நிறுவனத்தின் தலையீடு, உலக சந்தையில் ஒரு பங்காளராகத் தொடர்ந்து அவர்களை இருக்கச் செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல், மறுசீரமைப்புத் திட்டங்கள் மூலம் அவை பொது மக்களின்

நலனுக்கு எதிராக இருந்தாலும், அதை உயர்த்த வற்புறுத்தவும் செய்கின்றது.

நிதி நிறுவனம் தொடர்ந்து தான் ஒரு வளர்ச்சி நிறுவனமாக இருக்க என்றுமே விரும்பியதில்லை என்று கூறி வந்துள்ளது. 'வளர்ச்சி' என்பது அதனுடைய சகோதர அமைப்பான உலகவங்கியின் விளையாட்டுப் பொருள். நிதி நிறுவனம் உலகப் பொருளாதாரத்தின் மீது தனது பழைமைவாதக் கருத்துக்களை திணிக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்று. சுதந்திர வணிகம், அதனால் ஏற்படும் பலன்கள் போன்ற பல செய்திகள் இப்பழைமை வாதக் கருத்தின் அடிப்படையாகும், நிதி நிறுவனத்தின் ரத்தினச் சுருக்கமாகப் பார்க்க வேண்டுமானால் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிரபல பொருளாதார வல்லுநரான டேவிட் ரிகார்டோவின் மூலக் கோட்பாட்டின் ஒரு வரியைக் கூட மாற்ற வேண்டியதில்லை.

“மனித குலத்தின் மகிழ்ச்சிக்காக நமது சொந்த அனுபவத்தில் உழைப்பின் பரந்துபட்ட விநியோகத்தின் மூலம் உயர்த்தப்பட வேண்டியது மிக அவசியம். இதற்காக ஒவ்வொரு நாடும் தன்னுடைய சூழல், தட்ப வெட்ப நிலை, அதனுடைய இயற்கை மற்றும் செயற்கை சாதகங்களுக்கு ஏற்ப பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதோடு பிற நாட்டுப் பொருட்களோடு அவற்றைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் வேண்டும்...”

இக்கொள்கைகள் ஒரு விதமான சடங்கு தன்மையுடன் நிதி நிறுவனத்தின் குணாதிசயத்தோடு பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. சுதந்திர வணிகம் என்ற கொள்கைகளுக்கு பொருள். நிதி நிறுவனத்தின் உறுப்பினர்கள் வணிகக் கட்டுப்பாடுகளை ஒழிக்கவும், குறிப்பாக அந்நியச் செலவாணிக் கட்டுப்பாடுகளைத் தூக்கி எறியவும் உறுதி பூண்டு கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும்.

வணிகத்திற்கு சுங்க வரிகளைக் காட்டிலும் கட்டுப்பாடுகளை உடைய நாணயம் பெரும் தடைக்கல்லாக இருக்கும் பிற தடைக்கற்களான ஒதுக்கீட்டு முறை அந்நிதி முதலீட்டுக்குத் தடை போன்றவற்றை நிதி நிறுவனம் முழுமூச்சுடன் எதிர்க்கிறது.

நிதி நிறுவனம் தன்னுடைய கோட்பாட்டுத் தத்துவங்களை நடைமுறைப்படுத்த எவ்வளவு சாத்தியக்கூறு உள்ளது? ஒரு நாட்டின் ஏற்றுமதி மற்றும் அதனுடைய அந்நியச் செலாவணி ஈட்டும் சக்தி ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடும்போதும் அதன் கடன் ஒரு அபாயகரமான நிலையை எட்டும்போது உலகவணிக வங்கி சமுதாயம் ஒரு நாட்டை கொடுத்த கடன் திரும்பி வருமா என்று சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும்போதும் இவை நடைபெறுகின்றன, அப்பொழுதுதான் நாடுகள் கடன்கேட்டு நிதி நிறுவனத்தின் முன்னால் வருகின்றன. உறுப்பினர் ஆகும் பொழுது அது செலுத்திய ஒதுக்கீட்டுத் தொகையைப் பொறுத்து கடன் அளவு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. கடன்கள் துண்டுதுண்டாக வழங்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு துண்டும் பழையதைவிட அதிகக் கட்டுப்பாடுகளுடன் இருக்கும்.

சிறுகடன்களுக்குக் கூட நிதி நிறுவனம் ஏராளமான கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பது, பரவலாகப் புகார்களைத் தோற்றுவித்துள்ளது. ஆனால் கடன் வாங்கும் நாடுகள் நிதி நிறுவனத்தின் ஒப்புதல் முத்திரை இன்றி வேறு வழிகளில் கடனைப் பெற முடியாது.

இந்த முத்திரை, அந்நாடு 'ஆரோக்கியமான' பொருளாதாரக் கொள்கையைக் கொண்டுள்ளது, என்ற உறுதியை அளிக்கிறது. நிதி நிறுவனத்தின் வாடிக்கையாளர்கள் கசப்பான பொருளாதார மாத்திரைகளை விழுங்கி விடுவது எல்லோருக்குமே நல்லது. நிதி

நிறுவனத்தில் நீண்ட நாட்களாகப் பணியாற்றிய ஒருவர் "நிதிநிறுவனத்தின் விதி முறைகள் தளர்த்தப்பட்டால் அது வெளியே திரிந்து அதனால் பிற கடன் கொடுக்கும் அமைப்புகளின் மீதான அதன் பிடி தளர்ந்துவிடும்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தற்போதெல்லாம் பல நாடுகள் தங்களுடைய சொந்த ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் அமைந்த கடனைப் பிற நிதி நிறுவனத்தை வேண்டிக் கொள்கின்றன. அவை பின்னர், நிதி நிறுவனத்திடம் உறுப்பினர்களுக்காக உள்ள பிற வாய்ப்புகளுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றன. நிதி நிறுவனம் பொதுவாக (SDR) சிறப்பு வரம்பு எல்லை என்ற புதிய கூட்டு வளையத்தில்தான் கடன்களை அளிக்கின்றது.

நிதி நிறுவனத்தின் விதிமுறைகள் அதனுடைய உறுப்பு நாடுகளின் ஏற்றுமதி இறக்குமதிப்பற்றாக்குறைப் பிரச்சினைகளை சமாளிக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகளை வடிவமைக்க அனுமதிக்கின்றன. இது அதனுடைய வளங்களை குறுகிய காலத்தில் எவ்விதக் கவலையுமின்றி பயன்படுத்திக் கொள்ள அனுமதிக்கிறது. இவ்விதிமுறைகள் கடன் வழங்கும் நாடுகளின் பொருளாதாரத்தை தன் விடுப்பத்திற்கு வளைக்க நிதி நிறுவனத்திற்கு வானளவிய அதிகாரத்தை வழங்குகிறது. இவற்றை மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டால், அது வலியுறுத்தும் வலுவான கொள்கைத் திட்டங்கள் ஏற்கனவே இருக்கும் மறு சீரமைப்புத் திட்டத்தோடு சேர்ந்து கொள்கின்றன. உறுப்பு நாடுகள் கடைசி நிமிடத்தில் பிரச்சினை கட்டுக் கடங்காமல் போகும் வரை காத்திருந்து, நிதி நிறுவனம் குற்றம் சாட்டுகிறது. இந்தத் தாமதங்கள்தான் கடுமையான சட்டதிட்டங்கள் அடங்கிய சிக்கன நடவடிக்கைகளுக்குக் காரணமாகிறது என்று நிதிநிறுவனம் கூறுகிறது.

மறுசீரமைப்பின் அடிப்படை நோக்கம் மிகவும் எளிதான ஒன்று. வருவாயை அதிகரிப்பது செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்துவது பெரும் கடனில் மாட்டிக்கொண்டு முழிக்கும் மூன்றாம் உலக நாடுகளிடம் அடிப்படைத் தேவைகளை வாங்ககூடப் போதுமான அந்நிய செலாவணி இருப்பதில்லை. அதனால் சிறிது காலம் கழித்து, அவற்றிற்கு கடன் மறுக்கப்படுகிறது. இதைத் தீர்க்க வேண்டுமானால் கடனாளி நாடுகள் நடைமுறையில் உள்ளூர் நுகர்வைக் குறைத்து ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க வேண்டும்.

மறுசீரமைப்புத் திட்டத்தில் அடிக்கடி விதிக்கப்படும் ஒரு கட்டுப்பாடு, நாணய மதிப்பைக் குறைப்பதாகும். அரசு செலவுகளை கடுமையாக வெட்டுவது குறிப்பாக சமுதாயச் செலவு, உணவு, மற்றும் பிற நுகர்வுக்காக அளிக்கப்படும் மானியத்தைக் குறைப்பது, அரசு நிறுவனங்களை தனியார் மயமாக்குவது, அரசு கொடுக்கும் பொருட்களின் விலையை உயர்த்துவது (மின் சக்தி நீர் போக்குவரத்து) விலைக் கட்டுபாடுகளை அறவே அகற்றுவது, ஊதியக் குறைப்பு மூலம் நுகர்வை குறைப்பது, வரி மற்றும் வட்டி விகிதங்களை உயர்த்துவது போன்றவைகளும் இவற்றில் அடங்கும்.

இவையனைத்தும் ஓரளவிற்கு நியாயமானவைகளாகவே காட்சியளிக்கும் எப்படி ஒரு குடும்பம், “வரவு எட்டணா செலவு பத்தணா” என்று வாழ முடியாதோ, அதே போல நாடுகளும் தங்களது சக்திக்கு மீறி செலவு செய்து தாக்குப்பிடிக்க முடியாது. ஆனால், இங்கு ஒரு அடிப்படைக் கேள்வி எழுகிறது. யார், யாருடைய சக்திக்கு மீறி வாழ்கின்றன? நமக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்தது போல மிகக் குறைந்த வளர்ச்சி நாடுகளின் கடனுக்கு, அங்குள்ள மேட்டுக் குடியினரும், ராணுவமும் தான் பொறுப்பு, அவர்களுடைய வளர்ச்சித் திட்டங்கள், அவர்களுக்கு மட்

டும் நன்மை பயப்பவையாக விளங்கின. பெரும்பான்மை மக்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு சிறிதும் அக்கறையில்லாமல் போய்விட்டது. நிதி நிறுவனத்தின் கண்முடித்தனமான கொள்கையில், எவ்வாறு எளிய மக்கள் கடுந்துன்பங்களுக்கு உள்ளானார்கள் என்பதை நாம் பின்னர் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

மூன்றாம் உலகில் ஏற்பட்டுள்ள பெரும்பாலான பயங்கரமானத் துன்பங்களுக்கு சர்வ தேச நிதி நிறுவனம்தான் முக்கியப் பொறுப்பு என்ற ஒரு பொதுவான நிலை, நிலவி வருவதை நிதி நிறுவனமும் அறியும். தங்களுடையது அரசியல் சாராத ஒன்று என்று வாதம் செய்வது நிதி நிறுவனத்தின் வழக்கம். நிதி நிறுவனத்தின் முன்னாள் நிர்வாக இயக்குனர் லோரோசியர், பொதுமக்களுக்கு இழைக்கப்படும் சமூக அநீதிகளுக்கு தான் பொறுப்பு கிடையாது என்று குறிப்பிடுகிறார். நிதி நிறுவனத்தின் திட்டங்கள், சமூகாயத்தில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ளவர்களுடைய பெரிதும் பாதிக்கின்றன என்று அடிக்கடி கூறப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், தேவைப்படும் விளைவுகள் எவ்வாறு பல்வேறு சமூக குழுக்கள் மீதும், ராணுவச் செலவு, சமூகச் செலவு, நேரடி மறைமுக வரிகள், பயனற்ற முதலீடுகள் போன்ற பொது செலவீனங்கள் மீதும் எவ்வாறு விநியோகிக்கப்படுகிறது என்பதை, அரசுதான் தீர்மானிக்கிறது என்ற செய்தியை மக்கள் மறந்து விடுகின்றனர். பொதுவாக மக்கள், இவ்விஷயத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் தேர்வுகள் குறித்து தங்களது கருத்துக்களைக் கூறாமல், பின்னர், அதன் நடவடிக்கைகள் மக்களுக்கு சாதகமாக இல்லை என்று ஒப்பாரி வைக்கின்றனர்.

இச்சமயத்தில், அரசின் முன்னுரிமைகள் என்ன என்று தீர்மானிப்பதில் நிதிநிறுவனம் தலையிட

வேண்டுமா என்ற கேள்வி எழுப்பப்படலாம். ஏன்? சமுதாயத்தில் பின்தங்கி போயிருக்கும் மக்களைப் பாதுகாக்கும் விதத்தில் நடவடிக்கைகளை எடுக்கத்தான் நிதி உதவி செய்கிறது என்று கூடக் கூறலாம். ஆனால், சர்வதேச சிதி நிறுவனம் போன்ற ஒரு பன்னாட்டு அமைப்பு, சுதந்திர நாடுகளின் சமூக, அரசியல் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு கதாபாத்திரத்தை வகிக்க முடியாது.

மென்மையான வார்த்தைகளில் இது பற்றி கருத்து தெரிவிப்பதானால், அது அவர் கூறிய வெறும் குப்பை. நான் முன்பு உலக வங்கி பற்றிக் கூறும் போது இதே மாதிரியை முன் வைத்துள்ளேன். தன்னுடைய கடனாளி வாடிக்கையாளர்களின் பொருளாதார தேர்வுகள் குறித்து நிதி நிறுவனம் விரும்பினால், அதை தன் விருப்பத்திற்கு வளைக்க முடியும். இதற்கு காரணம் என்னவென்றால், பணம் பேசும். அதிகமான சமுதாய, சமத்துவ கல்வி, உடல்நல வசதி மற்றும் பிற அடிப்படைத் தேவைகளுக்கான வாய்ப்பு நியாயமான வருவாய் விநியோகம் போன்ற வற்றிலிருந்து பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட முடியும் என்று நிதிநிறுவனம் நம்பினால் (அது கண்டிப்பாக அப்படி நம்பவில்லை) அது இத்தகைய குறிக்கோள்களையும் தனது திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாக வைத்திருக்கும். ஆனால், மாறாக தான்சானியா, ஜமைக்கா போன்ற நாடுகள் தங்களுடைய சமுதாய குறிக்கோள்களை தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வருவோம் என்று வற்புறுத்தியதால், நிதி நிறுவனத்திடமிருந்து கடுமையான பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்ள நேர்ந்தது. இவ்வம்சத்தைப் பொறுத்தவரை குற்ற உணர்வு கொண்டிருப்பது நிதி நிறுவனம் மட்டுமல்ல, மிக மிக மோசமான, சனநாயகமற்ற கசாப்புகடை அரசாங்கங்கள் பல இருக்கின்றன என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதோடு ஒரு சமத்துவமற்ற, சமூக தொகையை தேர்ந்தெடுத்து அரசாங்கங்கள் மீது திணித்தது என்பதும் உண்மைதான்.

அத்தகைய அரசாங்கங்கள் சமூகக் கொலைகளிலிருந்து எளிதாகத் தப்பி பழியை நிதி நிறுவனத்தின் தலையில் போட்டு விடுவது வழக்கம்.

1978ல் நிதி நிறுவனத்தின் இன்னொரு முன்னாள் இயக்குனரான ஜோன் விட்டி வி, “மறு சீரமைப்பு திட்டத்தின் சுமை, சமுதாயத்தின் பல்வேறு துறைகளுக்கு இடையே, பொருத்தமாக விநியோகிக்கப்பட்டுள்ளதா என்று பார்க்க நிதிநிறுவனம் தவிர்த்து வந்தது” என்று கூறுகிறார். அவர்களுக்கு பின்னால் வந்த லோரே சியரும் ஜோன்சின் காலடிச் சுவட்டையே பின்பற்றினார். நிதி நிறுவனம் கடன் வழங்கும் போது விதித்து வந்த கட்டுப்பாடுகள் குறித்த ஒரு ஆய்வு 1964க்கும் 79க்கு மிடையே, நிதி நிறுவனங்களின் திட்டங்களில் 196 குறிக்கோள்கள் இடம் பெற்றிருந்ததாக தெரிவிக்கிறது. ஆனால், ஒரே ஒரு குறிக்கோளில் மட்டும் திட்டத்தின் பாதகமான விளைவுகளிலிருந்து ஏழைகளைப் பாதுகாப்பது பற்றி இடம் பெற்றிருந்தது.

தன் கையை கழுவிக்கொண்டாலும், இந்த போலித் தனமான நடத்தை கடுமையான கண்டனத்திற்குள்ளானது. மிதமான விமர்சகரான டோனி கில்லிக்கூட் இதை கடுமையாக விமர்சிக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட கேள்விகளை தன்னால் முழுவதும் ஒதுக்க முடியாது என்பதை நிதிநிறுவனம் அறிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், அதனால் அதையும் செய்ய முடியும் என்பதே உண்மை. சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தின் நிர்வாகக் குழு மற்றும் துறைத் தலைவர்களின் உள் சுற்றுக்காக தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு அறிக்கையில், “விநியோகக் கொள்கைகள் முழுவதுமாக ஒருசுதந்திரநாட்டின் பிரச்சினை என்ற கருத்தை நிதிநிறுவனம் கொண்டிருந்

தது” பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத ஒரு அதிகாரி அதற்கு இவ்வாறு மாற்று இருக்கலாம் என்று பரிந்துரை செய்கிறார்.

நிதி நிறுவனம், உள்நாட்டு வருமான விநியோகத்தை மேம்படுத்தும் கண்ணோட்டத்தோடு செயல்பாட்டு செலவீனங்களைச் சுட்டி காட்ட வேண்டியிருந்தால் கீழ்க்கண்டவற்றை கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

1. தொழிற்பயிற்சி மற்றும் அடிப்படைக் கலைத் திறமை போன்றவற்றிற்கு கல்வியில் முன்னுரிமை அளிப்பது.
2. அடிப்படை உடல்நல பணிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது.
3. ராணுவச் செலவுகளைக் குறைப்பது.
4. பிரமாண்டமான முறையில் சவுரவத்திற்காக செய்யப்படும் திட்டங்களைக் குறைப்பது.
5. அமைச்சகங்களின் செலவு மீது நிதி அமைச்சகக் கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பது.

துவக்கத்திற்கு இது ஒரு மிகப்பெரும் திட்டமாக இருந்தது. ஆனால், முக்கியமான வார்த்தை இதில் “அப்படி இருந்தால்” என்பதுதான் நிதி நிறுவனம் உள்நாட்டு வருமான விநியோகத்தை மேம்படுத்த விரும்புகிறது என்பதற்கான வெளிப்படையான அறிகுறி எதுவுமில்லை மேலும் அத்திசையில் அது நகர்வதற்கான நடைமுறைத் திட்டங்களை எடுக்க சுண்டு விரலைக் கூட அசைக்கவில்லை.

நிதிநிறுவனத்தின் அரசியல் - சர்வதேச நிதி அமைச்சகம்

நிதி நிறுவனம் அரசியல் சார்புடையது அல்ல என்று நம்புபவர்கள் அல்லது அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று

விரும்புவர்கள், அது தன்னுடைய சக்திபடைத்த உறுப்பினர்களின், குறிப்பாக அமெரிக்காவின் கண்ணோட்டங்களை அடிபிரளாமல் ஒத்துப்போக முயல்வது ஏன்? என்பதை நன்றாக அலசி ஆராய வேண்டும். மிக அதிகமாக கடன்பட்டிருக்கும் நாடுகளில் பல, கடுமையான அடக்கு முறைகளை கொண்டவையாகவும் இருக்கின்றன. பிரேசிலும் அர்ஜெண்டினாவும் ராணுவ ஆட்சியின் கீழ் உள்ளன; பிலிப்பைன்ஸ் மார்க்கோசின் பிடியில் சிக்கித் தவித்தது; இந்தோசீனா, சிலி போன்றவை சர்வாதிகாரிகளின் குடையின் கீழ்; இதில் விநோதமான மற்றொரு செய்தி என்னவென்றால், இந்நாடுகளின்பால் அமெரிக்கா மிகக் கவனமாக அக்கறை கொண்டுள்ளது என்பதாகும். 1979இல் நிகரருவாவில் சாந்தினிடா வெற்றி பெறுவதற்கு ஒரு சில வாரங்களுக்கு முன் கடன் ஒன்றை சமோசா அரசிற்கு அளித்த நிதி நிறுவனம் அப்போது சாமி வந்ததுபோல் ஆவேசமாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அப்படி செயல்பட அது ஊக்குவிக்கப்பட்டதா? அப்போதைய கருவூல செயலராக இருந்த ரீகன் "நிதி நிறுவனம் அடிப்படையில் ஒரு அரசு சாராத அமைப்பு... ஆனால், அதற்காக அமெரிக்காவின் அரசியல் மற்றும் பாதுகாப்பு நலன்களை கருத்தில் கொண்டு அது செயல்படவில்லை என்று பொருளல்ல" என்று கூறுகிறார்.

இழவு வீட்டில், வாங்கிய காசுக்கு வஞ்சனம் இல்லாமல் ஒப்பாரி வைக்கும் கிழவிகளைப்போல, நிதி நிறுவனம் போன்ற உலக அமைப்புகள் முதலில் பணக்கார உறுப்பினர்கள் நலன்களை நிறைவு செய்வதில் குறியாக இருக்கும் என்று யூசித்துக்கொள்வதில் தவறொன்று மில்லை. நிதி நிறுவனத்தில் வாக்களிக்கும் சக்தி நாடுகளை வைத்திருக்கும் ஒதுக்கீட்டை பொறுத்து அமையும். ஆனால், ஒரு சிறப்பு விதிமுறையாக, முக்கியமான கொள்கை விவாதங்களில் அமெரிக்காவிற்கு சிறப்பு கடை உரிமை (வீட்டோபவர்) இருக்கிறது.

‘இண்டர் அமெரிக்கன் டெவலப்மெண்ட்’ வங்கியில் முன்பு பணிபுரிந்த புகழ்பெற்ற மய்ய அமெரிக்க பொருளாதார நிபுணர் ஒருவர், “நிதி நிறுவனம் தானாகவே சிக்கன நடவடிக்கைத் திட்டங்களை முன் மொழிகிறது என்று எடுத்துக் கொள்வது கற்பனையானது. அது வெறும் செயல்பாட்டு அமைப்பு மட்டும் தான். உண்மையில் அதைக் கட்டுப்படுத்துவது பத்து பேர் கொண்ட ஒரு குழுவாகும். O. E. C. D. நாடுகளின் முக்கியமானவற்றில் உள்ள மத்திய வணிகத் தலைவர்களும், நிதி அமைச்சர்களும், சவிட்சர்லாந்தில் உள்ள உலக தீர்வுக்கான வங்கியில் வழக்கமாக கூடுவார்கள். நிதி நிறுவனத்தின் கொள்கைகளை, இந்த ஜி 10ன் சிந்தனை மோலோட்டம் தான் தீர்மானிக்கிறது.

நிதி நிறுவனத்தை, தன்னுடைய உலக அமைப்பை நிர்வகிக்க உதவும் ஒரு கருவியாக மட்டும் வைத்துக்கொள்வதில் ஜி 10 மிகவும் குறியாக உள்ளது. ஒரு சமயத்தில் இத்தாலி மற்றும் இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளுக்கிடையே அளிக்க அது முன்வந்த போதிலும், அண்மைக்கால வரலாற்றில் மூன்றாம் உலக கடனாளி நாடுகளின் மீதே தன் கவனத்தை செலுத்திவருகிறது. சர்வதேச அமைப்பை திடீரென்று முடமாக்க கூடிய சாத்தியக்கூறு கொண்டவை, இந்த மூன்றாம் உலகின் கடனாளி நாடுகள் மட்டுமல்ல. 4,40,000 கோடி டாலர் அளவுள்ள பிரம்மாண்டமான அமெரிக்க கடன் இன்னும் ஆபத்தானது.

நிதிநிறுவனம், சிறிது புத்திசாலித்தனத்துடன் நடந்து கொள்ளும்பட்சத்தில், நியூயார்க் நகரை திவாலாகாமல் காப்பாற்றிய பெரிதும் மதிக்கப்படும் நிதி நிபுணரான பெலக்ஸ்ரோகன் போன்றவர்களின் பேச்சிற்கு செவிசாய்த்திருக்கும். அவர் இவ்வாறு கூறுகிறார் :

“அமெரிக்காவில் அதிகரித்துவரும் பற்றாக்குறை, அவ்வரசை ஆண்டுக்கு 18,000 கோடி முதல் 24,000

கோடி டாலர்கள் வரை கடன் வாங்க நிர்பந்திக்கிறது--- அமெரிக்காவின் தற்போதைய நிலை, 1975க்கும் 82க்கும் இடையே அர்ஜெண்டினா, பிரேசில், மெக்சிகோ ஆகிய நாடுகள் இருந்த நிலையை நினைவுபடுத்துகிறது.

அவர் மேலும் இவ்வாறு எச்சரிக்கை செய்கிறார்;

வட்டி விதிதங்களை மிகஉயர்வாக அப்படியே வைத்திருப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் அமெரிக்க அரசின் கடன் தேவைகள் மூன்றாம் உலக நாடுகள் பெருமளவில் கடன் தவணைகளை அளிக்க தவறுவதால், வங்கி அமைப்பிற்கு பேரபாயம் ஏற்படும் சாத்தியக் கூறுகளை அதிகரிக்கும். குறுகியகால நலன்களுக்காக நாம் உலகில் மீதிப் பேரை பட்டினி போடுகிறோம். அதோடு உலக நிதி அமைப்பையும் முடமாக்குகிறோம். நாம் இன்று ஒரு உலக சந்தை அமைப்பில் வாழ்ந்து வருவதால், நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நம்மால் அதில் தொடர்ந்து நீண்ட காலத்திற்கு கோலோச்ச முடியாது.

நிதி நிறுவனம் அதை சொல்லத்தயங்கினாலும், உலக நிதி அமைப்பின் ஆட்டத்திற்கு வழி கோலுவது மிகக் குறைந்த வளர்ச்சி நாடுகள் அல்ல, மாறாக அது அமெரிக்காதான் என்பது தெளிவு. 1982க்கும் 86க்கும் இடையே லத்தீன் அமெரிக்கா தன்னுடைய வடக்கத்திய கடன்காரர்களுக்கு திருப்பியளித்த தொகை (13000 கோடி டாலர்), அவை அதற்கு முந்தைய 8 ஆண்டுகளில் பெற்ற அனைத்து கடன்களைவிட பல மடங்கு அதிகம் இப்படி ஏழை நாடுகள் பணக்தார நாடுகளுக்கு நிதி உதவி அளிப்பதும் ஒருவிதத்தில் மொத்த அமைப்பிற்கு ஆபத்தாக விளங்கும் என்பதையும், நிதி நிறுவனம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதாக தெரியவில்லை.

வாங்கிய கடனை ஒழுங்காக திருப்பிக் கொடுக்கும் ஏழை நாடுகள், தங்களின் வரவு செலவு பற்றாக்

குறையை பாதிக்கும் பல முக்கிய அம்சங்கள் மீது எவ்வித கட்டுப்பாடும் கொண்டிருக்கவில்லை, என்பதையும் நிதி நிறுவனம் புரிந்து கொண்டதாக காட்டிக்கொள்ளவில்லை. இதில் முக்கியமான அம்சம் உலக பணவீக்கமாகும். அது எண்ணெய், உணவு எந்திரங்கள் மற்றும் பிற சேவைகளில் இறக்குமதி விலையை உயர்த்துகிறது; வட்டி விகிதத்தை கடுமையாக உயர்த்த வைக்கிறது; ஏற்றுமதி விலைகளை சரியச் செய்கிறது; வாசிங்டனில் உள்ள நிதி நிறுவனத்தின் தலைமையகத்தில் என்னை போல வேறொருவர், “உங்களால் எப்படி அனைத்து நாடுகளும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்றுமதியை ஆதரிக்கும் திட்டங்களை ஊக்குவிக்க முடிகிறது!” என்ற கேள்வியை கேட்டதற்கு, நிதி நிறுவனம் உலக வணிகத்தை உயர்த்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்டது; அதனால் சந்தையில் எவ்வளவு அதிகமான பொருட்கள் உள்ளனவோ அவ்வளவு நல்லது என்ற பதில் வந்தது.

ஆனால், யார் இந்த பொருட்களை விலைகொடுத்து வாங்குவார்கள்? நிதி நிறுவனம் கண்மூடித்தனமான ஒரே கொள்கைகளை அனைத்து நாடுகளின் தலைகளில் கட்டினாலும், என்னென்ன பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வது என்பதை தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும் தந்திரம், ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் உண்டு என்பதை நியாயப்படுத்துகிறது. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள புதிய தொழில்வள நாடுகள், இதற்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்று நிதி நிறுவன அதிகாரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். ‘மைபேர் லேடி’ படத்தில் வரும் ‘பெண் ஏன் ஆணைப் போல இருக்கக் கூடாது’ என்ற பாடலைப் போன்று ஏன் வத்தீன் அமெரிக்காவும், ஆப்பிரிக்காவும், தைவானையும், தென்கொரியாவையும் போல இருக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் பேராசைப்படுகின்றனர். வத்தீன் அமெரிக்காவும் ஆப்பிரிக்காவும் அவ்வளவு மூலதனத்திற்கு, அதிலும்

குறிப்பாக, இப்பொழுது அந்நாடுகள் தங்களது வருவாயில் பெரும் பகுதியை கடனுக்கும், வட்டிக்கும் செலவழித்து கொண்டிருக்கும்போது எங்கே போவார்கள்! அப்படியே அங்குமிங்கும் சுரண்டி மூலதனத்தை ஏற்படுத்தி விட்டாலும், யாருக்கு ஏற்றுமதி செய்வது?

சரியான போட்டியையும், செம்மையான வணிக வாய்ப்புகளையும் எப்போதும் கொண்டிருக்கும் ஒரு உலகத்தில்தான் நிதி நிறுவனம் இயங்கி வருகிறது அங்கு ஏகபோக அதிகார நிறுவனங்கள் கிடையாது; பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் கிடையாது; தடுப்பு வேலி போட்டுக் கொண்டு யாரையும் நெருங்கவிடாமல் இருக்கும் போக்கு கிடையாது; பொருட்களின் விலை இங்கு சுதந்திரமாக குறைந்ததாக வரலாறு கிடையாது என்று ஒரு நிதி நிறுவன அதிகாரி என்னிடம் கூறினார். நிதி நிறுவனத்தின் புள்ளி விவரங்கள் இதை மறைக்கின்றன. நிதி நிறுவனத்தின் பாத்திரத்தை விரிவாக்கவேண்டும் என்று வக்காலத்து வாங்கும் 'இரண்டாவது பிராண்ட் அறிக்கை' கூட ஒரே திட்டத்தை பல நாடுகள் கடைப்பிடித்து, அதன்மூலம் உலக வருவாயில் வேலை வாய்ப்பும் குறைவதற்கு வழி வகுக்கும் விதத்தில் நிதி நிறுவனம் செயல்படுவதை தவிர்க்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளது.

தன்னுடைய சொந்த பாணியில் நிதி நிறுவனம், தற்காலிகமாக வெற்றி பெற்றுள்ளது என்பதை நாம் அங்கீகரித்தே ஆகவேண்டும். எண்ணிய வளமற்ற நாடுகளில் பற்றாக்குறை 1981க்கும் 84க்குமிடையே 1000 கோடி டாலரிவிருந்து 5600 கோடி டாலராக குறைந்துள்ளது. அறுவை சிகிச்சை வெற்றி பெற்றுவிட்ட போதிலும், நோயாளி இன்னும் தெளியாத, நீண்ட, ஆழ் உறக்கத்தில் உள்ளான். உலகெங்கும் பொருளாதாரங்கள் சுருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன; வேலைவாய்ப்புக்கள் முடங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. முதலீடுகளோ

அநேகமாக இல்லை; வளர்ச்சி ஒரு மங்கலான நம்பிக்கை இழையில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த பொருளாதார வீழ்ச்சியின் பக்க விளைவுகளை, ஏழை நாடுகளில் உள்ள பணக்காரர்களும் உணர தலைப் பட்டுள்ளனர். லத்தீன் அமெரிக்காவுக்கு அமெரிக்கா செய்யும் ஏற்றுமதி 1982 க்கும் 84 க்குமிடையே 42% குறைந்துள்ளது. கடுமையான கடன் பட்டுள்ள தென் அமெரிக்கா தன்னுடைய இறக்குமதியை குறைத்துக் கொண்டுள்ளதால், லட்சக்கணக்கான அமெரிக்கர்கள் தங்களது வேலையை இழந்துள்ளனர். தொழிலாளர்களா? வங்கிகளா. எதைத்தேர்ந்தெடுப்பது என்ற கேள்வி எழும் போது ரீகன் அரசாங்கம் வங்கிகளைத்தான் தேர்ந்தெடுக்கும் என்று கூறத் தேவையில்லை. மனித சிரமங்கள் குறித்தும், நன்னெறி ஒழுக்கங்கள் குறித்தும், தனக்கு துளி கூட அக்கறை கிடையாது என்பதை வடக்கத்திய நிர்வாகம் ஏற்கனவே நிரூபித்துள்ளது. அதனுடைய அடி மடியில் கை வைக்கும் போதுதான், அது அலறி அடித்துக்கொண்டு, நிதி நிறுவனத்தின் கொள்கைகளை மாற்ற முடியும்.

மக்கள் தங்களிடம் இனியும் இழப்பதற்கு ஒன்று மில்லை என்று உணர்ந்து கொதித்தெழும் போதுதான், அவர்கள் நலனுக்காக இறுதி கெடு வைக்கப்படும். ஏராளமான அரசாங்கங்கள் கடுமையான அடக்கு முறையை கட்டவீழ்த்துவிட; தொழிற்சங்கங்களின் முதுகெலும்பை முறிக்க; கொடுக்கும் கொஞ்ச நஞ்சு கூலியிலும் மண்ணை அள்ளிப்போட; மொத்தத்தில் தன்னுடைய சொந்த குடிமக்கள் மீது அதிகமான கட்டுப்பாட்டை செலுத்திட; சர்வதேச நிதி நிறுவனத்தின் திட்டங்களை பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன.

உலகளாவிய அதிகார போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும், கடன் நெருக்கடியை நிர்வகிப்பதில் நிதி

நிறுவனம் ஒரு கபட வேடத்தை ஆடி வருகிறது. உண்மையான மாற்றம் என்பது, இதில் ஈடுபட்டுள்ள சக்திகளின் விசிதங்களை மாற்றியமைக்கும் போதுதான் வரும். ஒரு சமத்துவமான உலகளாவிய நிதி அமைப்பு மற்றும் அனைத்து மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் மீதான அக்கறை ஆகிய அனைத்து மக்களின் தேவைகளை நிதி நிறுவனம் பிரதிபலிக்கும் என்றால், அது ஒரு அரசியல் நடவடிக்கை மூலம்தான் சாத்தியம். அது நிகழும் வரை 'சர்வதேச நிதி நிறுவனம்', என்பதற்கு 'உலக நிதி அமைச்சகம்' என்பதே பொருளாக இருக்கும்.

www.tamilarangam.net

நூன்கு

கடன் வாங்கி சாக நிர்பந்திக்கப்பட்டவர்கள்? கடன்பொறியும், தவணைமீறல் ஆபத்தும்

“எப்படி ஒரு கடனாளி நாடு, தன்னுடைய அந்நியக் கடனை அடைக்க, தான் அந்நியர்களிடம் இருந்து வாங்கும் பொருட்களை விட அதிகமாக அவர்களுக்கு விற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளதோ, அதுபோல கடன் கொடுத்த நாடும், தன்னுடைய கடனைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமானால் அதுதான் அந்நியர்களுக்கு விற்பதை விட அதிகமாக அவர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டும்... ஒன்று மட்டும் நிச்சயம், பொருட்களை அந்நியர்களிடமிருந்து வாங்க ஒரு நாடு விருப்பமற்று இருந்தால் அதனால் கடனை திரும்பப் பெறமுடியாது”

— போர்க்கள் மற்றும் உலக வளம் என்ற புத்தகத்தில் ஹெரால்ட் மோல்ட்டனும், வீயேபால் வால்ஸ்கியும்.

‘கடன் வாங்கிய நாடுகள் தங்களுடைய பொருட்களை அந்நிய நாடுகளிடம் விற்று அதைக்கொண்டு கடன் தவணைகளை கட்டவேண்டும். கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் இன்னும் பிற வழிகள் மூலமாக வளர்ந்த நாடுகள் அதைத் தடுத்தால் கடன் வாங்கிய நாடுகள்

தொடர்ந்து நிதி நெருக்கடியில் சிக்கித்தவிக்க வேண்டியிருக்கும்”

— அமெரிக்க வணிக பிரதிநிதி
வில்லியம் இ. பிராக்

கடன் கொடுத்த நாடுகள், சர்வதேச நிதி நிறுவனம் மற்றும் வங்கிகள், மூன்றாம் உலகிற்கு கொடுத்த கடனை வட்டியோடு திரும்பப் பெறவேண்டும் என்று நடிக்கின்றனவா? இல்லையெனில், அந்நாடுகளின் கடன் அடைக்கும் திறமையை அவை ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஏன் ஈடுபடவேண்டும்? வாஷிங்டனில் எங்கோ ஒரு மூலையில், இக்கடனாளிகள் ரத்தம் சிந்த வேண்டும், மறு காலனித்துவப்படுத்தப்பட வேண்டும், கொத்தடிமைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதாக ஒரு ரகசிய ஆவணம் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்காதவரை வடக்கில் உள்ள இக்கதாபாத்திரங்களின் இம்முரண்பாடு குறித்து நாம் விரிவாக விளக்க வேண்டியிருக்கும்.

ஒருவரிடம் சல்லிக்காசுகூட இல்லாதபோது கோடிக்கணக்கில் வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கொடுப்பது என்ற பேச்சு ஏன் எழுகிறது? எப்படி கொடுத்த கடன்கள் போன வேகத்தில் வங்கிகளையேவந்தடைகின்றன. அல்லது நடைமுறை நுகர்விற்கு செல்வழிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை முன்பே பார்த்தோம். ஒரு நாடு வாங்கிய கடனை அடைக்க வேண்டுமானால் அவைகளுக்கு தேவையான உலகளாவிய உதவியை அடைய அவை உதவ வேண்டும் என்பதை 1932லேயே மோல்டனும், பாஸ்வோலங்கியும் அறிந்திருந்தனர். இப்பொழுதும் முன்பைப் போல ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாது என்று ஒரு நாட்டைத் தடுக்கவோ அவற்றின் பொருட்களுக்கு நல்ல விலை கிடைப்பதற்கு இடைஞ்சல் செய்வதோ கூடாது.

வணிக வருவாயே இல்லாது இருக்கும் போது, ஒரு நாடு புதுக்கடன் வாங்கினால் அது பழைய கடன்

தவணைகளை கட்டவே போய்விடும். இதைச் செல்லமாக மறுபட்டியலிடுதல் என்று அழைக்கிறார்கள். வங்கிகள் தொடர்ந்து கடன் கொடுக்கத் தயங்கினாலும், இது தொடர்ந்து நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. 1975க்கும் 1985க்கும் இடையே மட்டும் இதுபோன்று 114 மறுபட்டியலிடுதல் நடந்துள்ளது. இவ்வாறு கடனை தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போதல் எப்போதும் வெற்றியளிக்கும் என்று கூற முடியாது.

கடன் வாங்கிய நாடுகளின் பொருட்களுக்கு நல்ல விலை அளிக்கப்படுவதில்லை. அதோடு அவர்கள் ஏற்றுமதி செய்வதும் பல வழிகளில் தடுக்கப்படுகிறது. இதன் விளைவாக உலகப் பொருளாதாரம் பாதிப்படைகிறது. கடனை அடைப்பதற்காக கடனாளி நாடுகள் இறக்குமதியை கடுமையாகக் குறைக்கின்றன. கொழுப்பு வெட்டி தூக்கி எறியப்பட்ட பிறகு, அடுத்தவெட்டு தசைகளுக்கும், எலும்புகளுக்கும் தான். வேளாண்மை செயற்கை உரங்களை இழக்க நேரிடும். தொழில்துறைக்கு உதிரி பாகங்கள் கிடைக்காது. மேலும் கடனாளி நாடுகள் தங்களது மக்களைப் பட்டினி போட்டு சாகடிக்கும். அடிப்படைத் தேவையான மருந்து மற்றும் உணவுப் பொருட்கள் வாங்க கையில் காசு இருக்காது. இத்தகைய கடனாளி நாடுகள்; கடனைத்திருப்பி அடைக்க முயல்வதைத் தடுக்கும் இக்கொள்கை வடக்கில் மட்டுமல்லாது தெற்கிலும் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்.

அபரிமித வளங்களும் யானைப்பசியும்

கடன் தவணை கட்டத்தவறும் ஒரு நாட்டை மீண்டும் சரி செய்ய நிதி நிறுவனத்தின் அதிகாரிகள் எப்பொழுதெல்லாம் வருகிறார்களோ; அப்பொழுதெல்லாம் விமானத்திலிருந்து இறங்கு முன்னர் அந்நாடு ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று கூச்சலிடுவது

வழக்கம். நாம் முன்பே பார்த்தபடி இக்கொள்கை நிதி நிறுவனத்தின் மீதான நம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது. ஒரு தனி நபரைப் பொறுத்தவரையில் வேண்டுமானால் இது சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் நிதி நிறுவனம் 40 நாடுகளை தன்னுடைய நேரடி கண்காணிப்பின் கீழ் வைத்துள்ளது. பிரேசில், நைஜீரியா போன்ற பெரிய கடனாளி நாடுகள், நிதி நிறுவனத்தின் வழிகாட்டுதலை மறுக்கும் அதே சமயம் அதன் தத்துவத்தை நடைமுறையில் செயல்படுத்தி வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட 40 கடனாளி நாடுகளுக்கு, வாஷிங்டனிலிருந்து வரும் செய்தி "ஏற்றுமதி செய் அல்லது செத்து மடி".

ஒரு சிலவற்றைத் தவிர்த்து இவை எல்லாமே சரியாகத்தான் உள்ளன. அதில் ஒன்று என்னவென்றால், ஏராளமான பிற நாடுகளும் (அவை முதல் உலகோ, மூன்றாம் உலகோ, கடன் வாங்கியவையோ, கொடுத்தவையோ எதுவாக இருப்பினும் சரி) தங்களுடைய பொருட்களை உலகச் சந்தையில் கொண்டுவந்து கொட்ட முயற்சிக்கும். கடனாளி நாடுகள் ஏற்றுமதி அதிகரித்து, இறக்குமதியை குறைத்து செயல்படும்போது, அவை வறிய நுகர்வோராக மாறுவதைத் தடுக்க முடியாது. இது வடக்கத்திய ஏற்றுமதி தொழிற்சாலைகளை கண்டிப்பாக பாதிக்கும், கடன்பட்ட தெற்கு நாடுகள் அனைத்தும் இறக்குமதியைப் பொறுத்தவரை கிட்டத்தட்ட ஒன்றுமேயில்லாதது போல இருந்தாலும், உலக சந்தை என்ற கருத்து பரவலாகிக்கொண்டு வருகிறது. சோவியத்தின் உறவு நாடுகளால் எவ்வித பயனும் இல்லை. வடக்கத்திய சந்தைகள் பணக்கார சந்தைகளாக இருந்தாலும், அவைகளுக்கென்று சில கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன.

பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்குவது, கடனாளி நாடுகள் கைவசம் உள்ள, மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையில்

உள்ள பொருட்களின் வகைகளாகும். எடுத்துக்காட்டாக, ஆப்பிரிக்க காபி உற்பத்தியாளர்கள் பிற ஆப்பிரிக்க காபி உற்பத்தியாளர்களோடு மட்டுமல்லாது, லத்தீன் அமெரிக்க காபி உற்பத்தியாளர்களோடும் மோதுகின்றனர். மிகக்குறைந்த வளர்ச்சி நாடுகளின் பொருளாதாரங்கள் இரண்டு மூன்று வேளாண்மை அல்லது கனிம கச்சா பொருட்களையே நம்பி உள்ளன. இப்படியிருக்கும் போது அவர்களின் தற்போதைய மூலதனத்திற்கு இயங்கும் பொருளாதாரத்தை குலைக்கும் செயலில் ஈடுபடு என்று கூறுவது முட்டாள்தனமானது. இதைவிட சிறந்த நளிணமான நாடுகள் துணி, ஆடைகள், சிறு மின்னணுப் பொருட்கள் போன்றவற்றில் போட்டியிட முனைகின்றன. ஆனால், அவைகளின் எண்ணிக்கையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது, சில வேளாண்மை வல்லுனர்கள் OECD நாடுகளின் போட்டியை எதிர்கொள்ள நேர்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, பிரேசிலின் சோயா பீன்சு, அமெரிக்க சோயா பீன்சுடன் போட்டியிட நேர்கிறது அர்ஜெண்டினாவின் கோதுமை, அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா மற்றும் அய்ரோப்பிய கூட்டுக் குடும்பம் ஆகியவற்றின் போட்டியை சந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

மாற்றுப் பொருட்களின் கண்டுபிடிப்பு மூலம் மூன்றாம் உலகப் பொருட்களுக்கு மேலும் அடி விழுந்தது. எப்பொழுதெல்லாம் ஒரு தொழில்வள நாடு ஒரு குறிப்பிட்ட கச்சாப் பொருளின் விலை கட்டு மீறிப்போய் விட்டது என நினைக்கிறதோ அதற்கு மாற்றாக ஒரு பொருளை தயாரித்துவிடுகிறது. இதற்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டு சர்க்கரையாகும் 1974இல் சர்க்கரை விலை கடுமையாக உயர்ந்தபொழுது உயிர் தொழில் நுட்பத்தின் உதவியுடன் சில புதிய 'இனிப்பூட்டி' களை கண்டுபிடித்தனர். வேறுசில வேளாண்மைப் பொருட்களும் இப்படிப்பட்ட அபாயத்திற்கு உள்ளாகிவிடுகின்றன. வேளாண்மை

சாரா சில கச்சாப் பொருட்களைப் பொறுத்தவரை இன்னும் அதிக திறமை வாய்ந்த மேற்கத்திய தொழிற்சாலைகள் மிகக் குறைவான உலோகங்களை பயன்படுத்துகின்றன. செம்புக்கம்பிக்கு பதிலாக கண்ணாடி இலை பயன்படுத்தும் தொலை தகவல் தொடர்புத்துறை ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் தங்களுடைய மிகக்குறைந்த வகையான பொருட்களை, சுருங்கிக்கொண்டு வரும் தேவைகள், அதிக விநியோகம் மற்றும் குறைந்து வரும் விலை ஆகியவற்றிற்கு இடையே, விற்க போராடும்போது ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை முன்கூட்டியே கணித்து விடலாம். வரைமுறையற்ற எண்ணிக்கையில் உணவை அல்லது துணிமணிகளை அல்லது டிரான்சிஸ்டர்களை சந்தையில் விழுங்க முடியாது.

அனைத்து நாடுகளும் ஒரேவிதமான ஏற்றுமதி சார்புடைய கொள்கையை கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று நிதி நிறுவனம் வற்புறுத்துவது, உண்மையிலேயே பைத்தியக்காரத்தனமான செயலா? ஒரு வணிகத்திற்கு நாடு தண்ணைச்சுற்றி கோட்டைபோல் ஒரு தனிச்சுவர் எழுப்பிக்கொள்ளும் ஒரு கொள்கையை தான் எதிர்ப்பதால், நிதி நிறுவனம் தான் அப்படியல்ல என்று மார்தட்டிக்கொள்கிறது. மேலும் வணிகம் உண்மையிலேயே சுதந்திரமானதாக இருந்தால், அனைத்துமே சீராக இருக்கும் என்பது அதன் வாதம். அதில் எவ்வித சந்தேகமும் கிடையாது. கோழியிலிருந்து முட்டையா? முட்டையிலிருந்து கோழியா? வர்த்தக கட்டுப்பாடுகளுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பது என்பது நல்லொழுக்க ரீதியான, அறிவியல் பூர்வமான ஒரு நிலைப்பாடாகும். ஆனால், கடனாளி நாடுகள் மீது நிதி நிறுவனம் கட்டுப்பாடுகளை தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

வலியுறுத்துவதுபோல கடன் கொடுத்த நாடுகள் மீது வலியுறுத்துவது கிடையாது.

இதற்கு நம் முன் உள்ள கேள்வி, நிதி நிறுவனம் இதற்கு எதிரானதா? அதற்கு எதிரானதா? என்பதல்ல. மாறாக, அதனுடைய தத்துவங்களின் செயல்பட்டால் யார் பயனடைகிறார்கள்? யாருக்கு இழப்பு ஏற்படுகிறது என்பதுதான் இங்கு முக்கியம். கீழ்க்கண்ட செய்திகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால், நிதி நிறுவனத்தின் கொள்கைகள் முட்டாள்தனமானவை அல்ல என்பது புலப்படும். 1. வங்கிகளின் கடன்கள் ஒட்டுமொத்தமாக திரும்பி வந்துவிடும் (அதற்கு எவ்வளவு நாள் ஆகும் என்று தெரியாமல் இருந்தால்கூட) 2. நிதி நிறுவனத்தையும், பிற பன்னாட்டு நிதி அமைப்புகளையும் நடத்தும் நாடுகள் இதுவரை பெரும் அறுவடையை ஏற்கெனவே நடத்தி விட்டன.

அந்த அறுவடையின் அளவு 1985இல் 6500 கோடி டாலர்கள் ஆக இருந்திருக்கும் என்று "எக்கனாமிஸ்ட்" பத்திரிக்கை கணித்துள்ளது. இதுதான் பணக்கார நாடுகளுக்கு ஏழைநாடுகள் அளித்த சிறு வெகுமதி ஆகும். மாபெரும் எண்ணை விலை வீழ்ச்சிக்கு சிறிது காலத்திற்கு முன் பொருட்களின் விலையில் அபாயகரமான சரிவு ஏற்பட்டது. 1984க்கும் 1985க்கும் இடையே மூன்றாம் உலகின் கச்சாப் பொருட்களை வியாபாரம் செய்து நிறுவனங்கள், வேளாண்மை கச்சாப் பொருட்களில் ஏற்பட்ட 10 சதவீத விலை விரிவினாலும், உலோகப் பொருட்களின் விலையில் ஏற்பட்ட 15 சதவிகித வீழ்ச்சியினாலும், பெரும் லாபமடைந்தன. எடுத்துக்காட்டாக, தாய்லாந்து நிதி நிறுவனத்தின் ஆலோசனைப்படி 1985இன் இரண்டாவது பாதியில் 1984ஐக் காட்டிலும் 31% தனது இரப்பர் ஏற்றுமதியை அதிகரித்தது. அது எடுத்துக்கொண்ட கடும் முயற்சிகளுக்கு என்ன பயன்

கிடைத்தது தெரியுமா? ரப்பர் விலையில் 8% விலை வீழ்ச்சிதான்.

1970களில் ஏற்பட்ட பன்னாட்டுப் பொருட்கள் குறித்த ஒப்பந்தங்கள் தற்கால காட்சிப் பொருளாகி விட்டன. சச்சாப் பொருட்களின் விலையை ஒருநிலைப் படுத்துவதற்காக கொண்டுவரப்பட்ட நிதி நிறுவனத்தின் கொள்கைகள், அவை சந்தை சக்திகளின் மீது விளைவித்த தாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட அழுத்தத்திற்கு பலியாகின. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஏற்றுமதிகளில் 60%க்கு காரணமான 18 முக்கிய சச்சாப் பொருட்களின் விலையை, பொருட்களின் ஒருங்கிணைப்பு திட்டம் ஒரு நிலைப்படுத்தும் என்று வீணாக ஐ. நா வின் வணிக மற்றும் வளர்ச்சிக்கான மாநாடு நம்பியது.

1976இல் நைரோப்பியில் இத்திட்டம் துவங்கப்பட்ட பின், உலகளவில் பல கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு விட்டன. வ்தவிதமான பேச்சுவார்த்தைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டன. இத்திட்டத்தின் மோசமான வரலாற்று காலகட்டம் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட ஆரம்ப ஆண்டுகளில், பணக்கார நுகர்வு நாடுகள் பங்கேற்றுக் கொண்டன என்பது, அவ்வாறு செய்யாவிடில் ஏற்படக் கூடிய பொருளாதார அரசியல் பின்விளைவுகளைக் குறித்து அவை கொண்டிருந்த பயத்தை எதிரொலித்தன. குறிப்பாக, மாபெரும் எண்ணெய் வீழ்ச்சிக்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பிற சச்சாப்பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் நாடுகள், தங்களுடைய சொந்த பொதிகளை உருவாக்க முயன்றன என்று 'ஆலன் ஸ்பெண்டஸ்' பேங்கர் பத்திரிகையில் எழுதுகிறார். இன்று அவை காலாவதியாகி விட்டன. அதாவது மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பொருள் ஒப்பந்தம் குறித்த தேவைகளை மேற்குக்கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை இல்லாமல் இருந்தது என்பது ஸ்பெண்டிசின் வாதம்.

மூன்றாம் உலக நாடுகள், இத்திட்டத்தில் வீணாகக் கொட்டி அழுததைவிட, சிட்டி பேங்கில் கொடுத்த வட்டிக்கு கடன் வாங்கியிருந்தால்கூட சீரும் சிறப்புமாய் இருந்திருக்கும். அவை பயணங்கள் உணவக செலவுகள், வாகனங்கள் தேவையற்ற திட்டங்களுக்கு செலவிடப்பட்ட நேரங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் பெரும் பணத்தைச் சேமித்திருக்க முடியும். வடக்கு சில உருப்படியான திட்டங்களை முன்வைக்கும் வரை காத்திருக்கலாம். தெற்கு இப்படிப்பட்ட ஆரோக்கியமான எதிர்பார்ப்புக்களைக் கொண்டிருந்திருக்குமானால், அதன் கடன்பாடுகள் மிகவும் குறைவாக இருந்திருக்கும். பொருட்களின் விலையும் கணிசமாக அதிகரித்திருக்கும். ஒருவிதமான முறுக்கிக் கொண்ட விதத்தில் அவற்றின் சொந்தக் கடன்களும், அதைத் தொடர்ந்து ஏற்றுமதி அதிகரிக்க, அது தலைகீழாய் நின்றவிதமும், மேற்கின் கையை ஓங்க வைத்தன. இவ்வாறு நிதி நிறுவனத்தின் கொள்கைகள், அடிப்படை பொருட்களின் விலையை அதல பாதாளத்தை சென்றடைய வைத்ததன் மூலம், மேற்கத்திய தொழிற்சாலைகள் பகல் கொள்ளை அடிக்கவும், தெற்கு தெருவில் பிச்சை எடுத்துத் திரியவும் வழிவகுத்தன. இது ஒரு சதி வேலையாக இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஒருவேளை நிதி நிறுவனம் அவ்வாறு விரும்பியிருக்கக்கூட செய்யா திருக்கலாம். ஆனால், இது சிலருக்கு மிகவும் நன்மைபயப் பனவையாக இருந்தன.

இன்று பொருட்களின் விலை எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றின் விலையை வெகு உன்னிப் பாக கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் நிதி நிறுவனம், எண்ணெய் தங்கம் உட்பட 30 முக்கியப் பொருட்களின் கூடையை வாங்கும் சக்தியை, அவை உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்கக் கூடிய சக்தியை வைத்து தீர்மானித்தது.

1957இல் 100 என்ற எண்ணிக்கையில் இருந்த நிதி நிறுவனத்தின் குறியீடு, இருமுறை மட்டுமே, அதாவது,

1973ம் 74ம் அதைவிட அதிகரித்துள்ளது. அதற்குப் பிறகு அது முன்னே, பின்னே இருந்தாலும், எப்பொழுதுமே இறங்குமுகமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. 1985இல், அதன் வரலாறு காணாத வீழ்ச்சியை ஒட்டி அது 66 என்ற எண்ணைத் தொட்டது.

எல்லோரும் வணிகத்தில் குதிக்க, நிதி நிறுவனம் தன்னால் இயன்ற அனைத்து முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொண்டாலும், உலக வணிகம் 1984 இல் சிறிதளவு குறைந்து 1985இல் கடுமையாக சரிந்தது என்று 'காட் ஒப்பந்தம்' கூறுகிறது. அதாவது, 1973க்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் உலகப் பொருளாதாரம் கொண்டிருந்த மிக மோசமான வளர்ச்சி நோக்கி மீண்டும் அடியெடுத்து வைக்கும் அபாயத்தை அது சுட்டிக்காட்டுகிறது என்று 'காட்' கூறுகிறது.

மிகக்குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் பொருட்களின் பிரச்சினைகளுக்கு வல்லுனர்கள் உடனடி பதிலை தயாரித்து வைத்துள்ளனர் "அந்நாடுகள் தங்களது லாப விகிதத்தை அதிகரிக்க, மேற்கத்திய நாடுகளின் தேவை அதிகரிப்பையோ அல்லது இன்னும் அதிகமான விலை உயர்வையையோ நம்பியிருக்காமல் உற்பத்தி விலைகுறைப்பு, செம்மையான நிர்வாகம் ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்" வெளிப்பார்வைக்கு ஒரு உருப்படியான அறிவுரை போலத் தோன்றினாலும் கூட உற்பத்தி விலை, குறைப்பு செம்மையான நிர்வாகம் போன்றவற்றின் உண்மையான பொருள் என்ன? குறிப்பாக, ஏழை நாடுகளைப் பொறுத்தவரை ஊதிய செலவைக் குறைப்பது என்பது அதற்குப் பொருள். ஏற்றுமதியாளர்களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஒரே அம்சம் தொழிலாளர்கள் தான். தற்போதுள்ள விலைகளின் அடிப்படையில் பொருட்களை விற்று கடனை அடைக்க நாடுகள் விரும்பினால் தொழிலாளர்கள் இன்னும் அதிகமாக பிழிந்

தெடுக்கப்பட்டு, முன்பை விட குறைந்த ஊதியத்தில் அவர்கள் பணிபுரிய நிர்பந்திப்பதை விட வேறுவழியில்லை.

மூன்றாம் உலக நாடுகளால் கடனை திருப்பிக்கட்ட முடியாது. ஆனால் அவை கட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, லத்தீன் அமெரிக்காவில் மட்டும் கடன் முதலீடு மூலமாக வந்த மொத்த மூலதனம் 1982க்கும், 1985க்கும் இடையே 3,800 கோடி டாலராக இருந்த போது அவை திரும்ப செலுத்திய கடன் தொகை 14,400 கோடி டாலராக இருந்தது. அதாவது ஏழை நாடுகளிடமிருந்து பணக்கார நாடுகளுக்கு கைமாறிய தொகை 10,600 கோடி டாலர்களாகும். 1985 இல் லத்தீன் அமெரிக்க மக்களின் தலைக்கு இவ்வளவு என்று இருந்த உற்பத்தி விசிதம் 1980ஐக் காட்டிலும் 9 சதவீதம் குறைவு. வேலையில்லாத திண்டாட்டமும், வறுமையும் வரலாறு காணாத விதத்தில் பீரிட்டுக் கிளம்பின. அது மத்திய வணிகத்தைக் கடந்து கீழறங்கியது இரக்குமதியால் விழுந்த துண்டினால் நாட்டின் உற்பத்தித் திறனில் தேய்மானம் ஏற்பட்டது. இது நாணய ஏற்றுமதியை பாதித்தது. பொருட்களின் விலை உயர்வதற்கான அறிகுறியே எங்கும் தென்படவில்லை.

இப்பொழுது, இங்கு ஒரு முக்கியமான கேள்வி எழுகிறது. அப்படியானால் நாடுகள் எவ்வாறு பணத்தை தொடர்ந்து செலுத்தும். அது எவ்வாறு தடைபடாமல் இருக்கிறது. கடுமையாக விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்ட வணிக உபரி இதற்கு வழி வகுக்கிறது; இறக்குமதி கணிசமாக வெட்டப்படுகிறது; அரசு செலவீனங்கள் கடுமையாக குறைக்கப்படுகின்றன; தசைகள் வெட்டி எறியப்படுகின்றன; ரத்தம் கொப்பளித்து கிளம்புகிறது இதற்கு நான் பரிந்துரைக்கும் புத்திசாலித்தனமான கடன் அடைத்தல் முறை பற்றி பின்னர் பார்ப்போம், ஆனால்

இதற்கு முன்பு இன்று நடைமுறையில் இருக்கும் நாளை ஆக்கிரமிக்கப் போகும் இந்த அமைப்பு முறை எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதைப்பார்ப்பது மிகவும் இன்றியமையாததாகும். அதனால்தான் பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கை இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

நான், ரீகனின் பக்கமோ, நிதி நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குநர் லடாகியர் பக்கமோ வருவேன் என்று சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், வணிகம் பற்றிய கேள்வி எழும் போது அவர்களுடைய செயல்முறை சரியானது என்று நான் நம்புகிறேன். அதாவது கடன் நெருக்கடியை சமாளிக்கும் ஒரு அம்சமாக வணிக வருவாய்க்கான அரசியல் மாற்றுகளை கண்டிப்பாக மேற்கொள்ள முடியாது என்று எப்போதும் நம்பிக்கொண்டிருப்பது, தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி நடக்கும் பரிமாற்றங்கள் தவறு என்ற வாதத்தை முன் வைக்காமல் தெற்கால் தற்போது சாதிக்கப்பட்டுவரும் வணிக உபரிகள் தற்போதுள்ள சூழ்நிலையில், எப்பொழுதும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை வடக்கு புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இந்நூற்றாண்டில் உருவெடுத்த ஒவ்வொரு பொருளாதார சரிவும், ஒரு வழக்கமான முழக்கத்தைத் தூண்டியுள்ளது; “கடவுளே! ஏங்களை அந்நியப் போட்டியிலிருந்து காப்பாற்று” இதற்கு தொழில் வள நாடுகளின் பெரும்பான்மை மக்கள் ஜே! போட்டனர். குறிப்பாக, நலிந்த மற்றும் சீரழிந்து கொண்டிருந்த தொழிற்சாலைகளை நம்பியிருந்த மக்கள் சனநாயக நாட்டிலிருந்த அரசியல்வாதிகள் இத்தகைய முழக்கங்களில் கொஞ்சம் கவனமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. இன்றுள்ள நிலை 1970களில் இருந்த அடுத்தவனிடம் பிச்சை எடுக்கும் கொள்கைகளும், ஒரு நாடு அடுத்த நாட்டின் மடியில் கை வைக்கும் போக்கு மீண்டும்

தலை தூக்குகிறது. இத்தகைய விபரீதமான வணிகப் போர்கள் கண்டிப்பாக பேரழிவிற்கு இட்டுச் செல்லும். அதில் உண்மையான போரும், பாசிசமும் அடங்கும். வரலாற்றிலிருந்து கற்ற பாடங்கள், இன்று பெரும் சக்திகள் பெற்று விளங்கும் நாடுகள் தான்தோன்றித்தனமாக எடுக்கும் பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கையை தடுக்க வில்லை.

1980இல் அமெரிக்காவும், ஐரோப்பாவும் மொத்த எந்திரப் பொருட்களின் நுகர்வில் 20 சதவிகிதமாக இருந்த பொருட்களின் மீதான கட்டுப்பாடு 1983இல் 30 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. இது ஒதுக்கீடு, சுயக் கட்டுப்பாடு, நோயுற்ற தொழிற்சாலைகளுக்கு மாண்யம், கடுமையான சுங்கவரி, தொடர்பற்ற கட்டுப்பாடுகள் மீது கொண்டு வரப்பட்டது. தொழில்வள நாடுகள் கட்டுப்பாடுகளைத் தூக்கி எறிய நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால், கடனாளி நாடுகளால், கடனை வங்கிக்குத் திருப்பிக் கட்டப் போதுமான உபரியை சம்பாதிக்க இயலாது. பிறகு வடக்கிலிருந்து வாங்குவது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கைகளால் குறுகிய காலத்தில் சிறிது நன்மை விளைவதாக வைத்துக் கொண்டாலும்கூட, அதைக் குறைப்பதுதான் கடன் கொடுத்த வர்களுக்கு நல்லது. 1973இல் வளர்ந்த நாடுகள், மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு செய்து வந்த ஏற்றுமதி, அவற்றின் மொத்த ஏற்றுமதியில் 23 சதவிகிதமாக இருந்தது. 1978இல் 28 சதவிகிதமாக உயர்ந்தது என்று, 'வில்லியம் பிரான்' சுட்டிக்காட்டுகிறார். 1983இல் அமெரிக்கா தன்னுடைய மொத்த ஏற்றுமதியில் 40 சதவிகிதத்தை வளரும் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தது. இது ஐப்பானுக்கு அது ஏற்றுமதி செய்ததைவிட அதிகம். அமெரிக்காவில் ஏற்றுமதி தொழிற்சாலைகள், மிக வேக மசக வளர்ந்து வருகின்றன. அங்கு உருவாக்கப்படும்

5 புதிய வேலைகளில் நான்கு எந்திர உற்பத்தித் துறையில் உருவாகிறது.

1982இல் கடன் நெருக்கடி மெக்சிகோவைத் தாக்கிய போது, அது அமெரிக்கா மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம் உடனடியானதாகவும், மிகக் கடுமையானதாகவும் இருந்தது என்று பிராக் கூறுகிறார். 1981க்கும் 82க்குமிடையே மெக்சிகோவிற்கான அமெரிக்க ஏற்றுமதி 1000 கோடி டாலர் குறைந்தது. ஏற்றுமதியில் போடப்படும் ஒவ்வொரு நூறு கோடி டாலரும் புதிதாக 24 000 வேலைகளை உருவாக்கும். ஆகவே, மெக்சிகோ நெருக்கடி ஒரு ஆண்டில் மட்டும் அமெரிக்காவில் 2 40,000 வேலை இழப்பிற்கு வழி வகுத்துள்ளது. 1980இல் 1200 கோடி டாலர்களாக இருந்த உற்பத்தி வர்த்தக உபரி, 1984இல் 8,800 கோடி டாலர்கள் பற்றாக்குறையாக மாறியது. பிராக்கின் கணிப்புப்படி இது சுமார் 25 லட்சம் வேலை இழப்பிற்கு வழி வகுத்துள்ளது.

அமெரிக்காவின் வேளாண்மை ஏற்றுமதியில் வியக்கத்தக்க வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது மூன்றாம் உலக நாடுகளின் சந்தை முழுவதுமாகத் திறந்து விடப்பட்டதாகும். ஆனால், 1980-81இல் 4,400 கோடி டாலரான வேளாண்மை ஏற்றுமதி 1985-86இல் 2800 கோடி டாலராக சுருக்கப்பட்டதால், அமெரிக்க விவசாயிகள் கடும் தாக்குதலுக்கு உள்ளாயினர். பல பண்ணைகள் இழுத்து மூடப்பட்டன. இதற்கு விலை குறைவு ஒரு முக்கிய காரணமாக இருந்தாலும்கூட 1980களின் முதல் அய்ந்து ஆண்டுகளில் ஏற்றுமதி அளவு 25 சதவிகிதம் குறைந்ததும் முக்கிய காரணமாகும். 1980-81இல் இருந்த விலை அப்படியே இருந்திருந்தாலும்கூட 1985-86இல் செய்யப்பட்ட ஏற்றுமதி குறைவினால் ஆண்டுக்கு 1000 கோடி டாலர் ஏற்றுமதி வருவாய் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கும். அதாவது, அமெரிக்க விவசாயிகள் 1980 அய் ஒப்பிடும் போது 1600 கோடி டாலர்களை இழந்து விட்டனர்

விவசாயிகள் இழந்தது அப்படி ஒன்றும் மிக அற்பமான தொகை அல்ல இதில் எந்தப்பங்கு மூன்றாம் உலகின்கடன் நெருக்கடிகளுக்கு வழிவகுத்தது என்று நாம் கூறுவது?

1980லும் 81லும் லத்தீன் அமெரிக்கா, அமெரிக்கா விடமிருந்து 600 கோடி டாலர்கள் வேளாண் பொருட்களை வாங்கியது. இதில் மெக்சிகோ, பிரேசில் மற்றும் லெனிசலா ஆகியவை முன்னணியில் உள்ளன. பெருவும், சிலியும் இதற்கு போட்டியிடுகின்றன. 1982ல் அதற்குப் பேரிடி விழுந்தது. அப்போது தென் அமெரிக்காவிற்கான, அமெரிக்க விற்பனை 31 சதவிகிதம் குறைந்தது. மெக்சிகோவின் வாங்கல் 52 சதவிகிதமும் பிரேசில் மற்றும் வெனிசலாவின்னுடையது. 25 சதவிகிதமும், பெருவினுடையது 40 சதவிகிதமும், ஒரே ஆண்டில் குறைந்தது. இது அப்பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்ட அசாதாரணமான நல்ல அறுவடை காரணமாக விளைந்த குருட்டு வாய்ப்பாகும். அமெரிக்க விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரை அப்படிச் சிடையாது. 1983-84ல் லத்தீன் அமெரிக்காவிற்கான வேளாண் விற்பனை சிறிது மேம்பட்டிருந்தாலும் அது தொடர்ந்து கீழ்முகமாகவே இருந்தது. நிலைமையில் பெரிய மாற்றம் ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. லத்தீன் அமெரிக்க பொருளாதாரங்களில் கணிசமான முன்னேற்றம். (கடன் தவணை தொடரும் வரை இது சாத்தியமில்லை) ஏற்படாமலிருந்தால், அமெரிக்காவிலிருந்து பெறப்படும் வேளாண் பொருட்களின் இறக்குமதி குறைவு தொடர்ந்து அதிகரித்து கொண்டதான் இருக்கும்.

அமெரிக்க விவசாயிகளிடம், அவர்களுக்கு எது முக்கியமானது, சோவியத் யூனியனுக்கான விற்பனையா? அல்லது லத்தீன் அமெரிக்காவிற்கான விற்பனையா? எது முக்கியம் என்று கேட்டால், உடனடியாக சோவியத் என்று பதில் வரும். ஆனால் அது தப்பு! தப்பு! தப்பு!

1981ல் தென் அமெரிக்கா சோவியத் யூனியனைக் காட்டிலும் 3¹/₂ மடங்கு அதிகமாக அமெரிக்காவினிருந்து வேளாண் பொருட்களை இறக்குமதி செய்தது, 1985ல் வயிற்றை இறுக கட்டிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் கூடலத்தின் அமெரிக்கா 420 கோடி டாலர் உணவை இறக்குமதி செய்த போது, சோவியத் யூனியன் வெறும் 250 கோடி டாலர் மட்டுமே (அப்போது அங்கு படுமோசமான விளைச்சல் ஏற்பட்டிருந்தும் கூட.) இறக்குமதி செய்தது.

லத்தின் அமெரிக்காவைத் தவிர்த்து பிற கடனாளி நாடுகளும் இக்குறைப்பை எதிர் கொண்டன, அதன் தாக்கம் அமெரிக்க விவசாயிகள் மீதும் ஏற்பட்டது. 1981விருந்து பிளிப்பைன்சுக்கான அமெரிக்க ஏற்றுமதி 12 சதவிகிதம் குறைந்தது. வட ஆப்பிரிக்காவிற்கான ஏற்றுமதி 25 சதவிகிதமும் நைஜீரியாவிற்கானது 33 சதவிகிதமும் குறைந்தன. கடன் நெருக்கடியால் கட்டாயமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த குறைப்பு அமெரிக்க விவசாயிகளுக்கு சோகமான செய்தியை கொண்டு வந்தது.

அமெரிக்கக் காங்கிரசின் கூட்டுப் பொருளாதாரக்குழு மேற்கொண்ட ஓர் ஆய்வு, அமெரிக்க விவசாயிகள் இந்த அந்நியக் கடன் நெருக்கடியால் வேறு ஒரு விதத்தில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று தெரிவிக்கிறது. பெரும் வேளாண் உற்பத்தி நாடுகளால், அர்ஜெண்டினா, பிரேசில் போன்ற நாடுகள், ஒன்று ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும் அல்லது செத்து மடிய வேண்டும். அதன் விளைவாக அவை தங்களது உற்பத்தியை அதிகரித்தன. இது கடன் வாங்காத பிற நாடுகளுக்கான அமெரிக்க விற்பனையை பாதித்து. கடைசியில் கிட்டத்தட்ட அனைத்து முக்கியப் பொருட்களின் விற்பனையில் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் அமெரிக்க விவசாயிகள் தாங்கள் வாங்கிய

கடனை அடைக்க முடியாமல் தவித்தனர், பலர் மஞ்சக் கடிதாசி கொடுத்துவிட்டு மல்லாந்து படுத்து விட்டனர்.

பாதுகாப்பு வணைம் கடன் கொடுத்த நாடுகளுக்கும் இவ்வளவு கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பது இவ்வளவு தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்ட போதிலும், 1985ல் மட்டும் அமெரிக்க காங்கிரசில் 400 வணிக மசோதாக்கள் அளிக்கப்பட்டன. இவை அனைத்தும் சில குறிப்பிட்ட நாடுகளிலிருந்து பெறப்படும் இறக்குமதியை தடுப்பதையும் சில குறிப்பிட்ட தொழிற் துறைகளை பாதுகாப்பதையும் நோக்கமாக கொண்டிருந்தன. பிற மக்களின் ஏற்றுமதி மானியமும், அமெரிக்க பொருள்களின் இறக்குமதிக்கு விதிக்கப்பட்ட தடைகளும் தான், அமெரிக்க வணிகப் பற்றாக்குறைக்கு காரணம் என்று காங்கிரஸ் நம்பியதாக தெரிகிறது. ஆனால் நிலைமை அதைவிட மிக மிக சிக்கலானது.

அளவுக்கு அதிகமான வலுவுடன் அமெரிக்க டாலர் திகழ்ந்ததால், வெளிநாடுகளில் அது அதிக விலையுடையதாக இருந்தது. அதுவே வணிகப் பற்றாக்குறைக்கு முக்கிய காரணமாகியது. இடேத கதிதான் மூன்றாம் உலகக் கடலுக்கும் ஏற்பட்டது. முன்பு ஐரோப்பிய அளவிற்கு பெரிதாக இருந்த அமெரிக்காவின், லத்தீன் அமெரிக்க ஏற்றுமதி சந்தையை, லத்தீன் அமெரிக்க கடன் நெருக்கடி கிட்டத்தட்ட மூடிவிட்டது என்று "சில்வியா நாசர்" 'ஃபார்டியூன்' பத்திரிக்கையில் எழுதுகிறார். அமெரிக்காவும் ஒரு விதத்தில் இறக்குமதிக்கு அடிமையாகி இருந்தது, 1980இல் அமெரிக்காவில் விற்பனை செய்யப்பட்ட மொத்த எந்திரப் பொருட்களில் 13 சதவிகிதத்துக்கும் குறைவாகவே இறக்குமதி செய்யப்பட்டவையாக இருந்தன. 1985இல் இது சதவிகிதம் 20 ஆகும். மக்கள் அந்நியப் பொருட்களுக்கு புறப்பட்டுவிட்டால் சில குறிப்பிட்ட நாடுகளின் பொருட்கள் மீது விதிக்கப்படும்

அதிகமான சுங்கவரிகள் இறக்குமதி குறைப்பிற்கு ஒரு போதும் உதவாது.

அமெரிக்கா, பிற நாடுகளின் ஏற்றுமதிக்கு அதிக சுங்கவரி விதிப்பதன் மூலம், அதை திடீரென தடுத்து நிறுத்த முயலும்போது என்ன நிகழ்கிறது? அந்நிய ஏற்றுமதியாளர்கள் இப்புதிய சுங்கவரி உயர்வை சமாளிக்க, அதன் விலையை ஏற்றுகின்றனர். அப்படியும் அமெரிக்க நுகர்வோருக்கு அப்பொருள் தேவைப்பட்டால் அதிகவிலை கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. அதோடு பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கை, போட்டியை குறைத்து விடுவதால், உள்ளூர் தொழிற்சாலை தன் விருப்பத்திற்கு விலையை அதிகரிக்க ஒரு அதிகாரத்தை வழங்கி விடுகிறது. ஆகவே பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கை விலைவாசி உயர்விற்கு காரணமாகிறது. அதாவது, பாதுகாக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு மக்கள், உள்நாட்டு பொருள்களுக்கும், வெளிநாட்டு பொருள்களுக்கும், அதிக விலை அளிக்கவேண்டியுள்ளது அமெரிக்க தன்னுடைய பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கை மூலமாக உயர்த்தும் வருவாயில் 90 சதவிகிதம் உள்ளூர் மக்களிடம் இருந்தே வருகிறது என்று கிளவ் லாண்ட் மாநில ரிசர்வ் வங்கி ஆய்வு தெரிவிக்கிறது.

கூரையில் ஒருபுறம்?

ஏன் தவணை கட்டாமல் இருக்கக் கூடாது?

தங்களுடைய பாதையில் இவ்வளவு தடைக் கற்கள் உள்ளதால், ஏன் மூன்றால் உலகநாடுகள், போய்யா! எங்களால் முடியாது!, உன்னால் ஆனதைப் பார்த்துக் கொள்! என்று கூறக் கூடாது, கடந்த 500 ஆண்டுகளில் இதுபோன்ற போக்கு ஏற்கெனவே இருந்து வந்துள்ளது இன்று மட்டும் ஏன் அது அப்படி இருக்கக் கூடாது? பெருவின் அதிபர் ஆலன் கேசியா, தன்னுடைய

நாட்டின் ஏற்றுமதி வருவாயில் 10 சதவிகிதத்தை மட்டும் திருப்பித் தருவேன் என்று அறிவித்ததுபோல, சில தலைவர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆனால் இது ஒரேடியாக, ஒன்றுமே தரமுடியாது என்று கூறுவது போன்றதல்ல. 1840இல் அமெரிக்காவே ஐரோப்பிய கடன்காரர்களுக்கு ஒன்றுமே தரமுடியாது என்று கையை விரித்துக் காட்டி விட்டது. அதனால் உலகமே நின்றுபோய்விடவில்லை. கடன்பட்ட அனைத்து வத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளும், 1920களிலும் 1930களிலும் வாங்கிய கடனை கொடுக்காமல் இருந்துள்ளன. ஒரு வல்லுனர் குறிப்பிட்டது போல “கடன் வாங்குவதும், அதை கொடுக்கமுடியாமல் போவதும் ஒரு துல்லியமான வட்டத்தில் அடுத்தடுத்து வருகின்றன. பின்னர் தவணைகள் கட்டப்பட்டவுடன் பழையவை மறக்கப்பட்டு விடுகின்றன. புதிய கடன் அரக்கன் மந்தகாச சிரிப்புடன் மீண்டும் தலை தூக்கி விடுகிறான். இப்போக்கு, இந்நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஆரம்பித்து இன்றுவரை தொடர்கிறது. இது நமக்கு ஒன்றும் பெரிய பாடம் எதையும் கற்பித்துவிடவில்லை” 1933இல் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். ஆனால், இன்று மூன்றாம் உலகின் மீதான நெருக்கடி அதிகரித்து உள்ளது. கடன் தவணை கட்டமுடியாமல் போனால், நாங்கள் காற்றைப் பிடுங்கி விடுவோம், அப்படி செய்துவிடுவோம், நிலைமை இப்படி ஆகிவிடும் என்று மிரட்ட சில அதிகாரிகள் தயங்குவதில்லை. அமெரிக்க வணிக சேம்பரில் அப்போதைய துணை கருவூல செயலர் ஆன் ஆர்டி மேக்னமார் தெரிவித்த கருத்தை பார்ப்போமா :

கடன் மறுத்தளிப்பு, ஒரு கடனாளி தன்னுடைய கடன் முழுவதற்கோ அல்லது ஒரு பகுதிக்கோ, தான் முழுமையாக பொறுப்பேற்க முடியாது என்று, ஒரு தலைப்பட்சமாக தீர்மானிக்கும்போது ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அந்நாட்டின் சொத்துக்கள், உலகெங்கும் அதற்கு கடன் கொடுத்த நாடுகளால்

கையகப்படுத்தப்பட்டுவிடும்; அதன் ஏற்றுமதிகள் ஓவ்வொரு துறைமுகத்திலும் பறிமுதல் செய்யப்படும்; அந்நாட்டின் விமான போக்குவரத்து தொடர்ந்து இயங்க முடியாது; அதற்குத் தேவையான மூலதனப்பொருட்களும், உதிரிபாகங்களும் ஒரேடியாக கிடைக்காமல் போய்விடும்; உணவு இறக்குமதி கூட சில நாடுகளில் தடை செய்யப்படலாம். இது ஒன்றும் ஏற்புடைய காட்சி அல்ல.

ஆம், அது உண்மைதான் என்று 'லீ மாண்டே' பத்திரிக்கையின் முக்கிய பொருளாதார எழுத்தாளரான பால் ஃபாப்ரா கூறுகிறார். அவர் ஒரு அமெரிக்க வங்கியாளருடன் நடத்திய ஒரு விவாதத்தில் அந்த வங்கியாளர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டதாக கூறுகிறார் "ஏதாவது ஒரு லத்தீன் அமெரிக்க நாடு எங்களுடைய கடனை கொடுக்க மறுத்தால், உடனடியாக சட்ட நடவடிக்கைகள் எடுக்க தயாராகவே உள்ளோம். அது மின்னலென நடைபெறும், நாங்கள் உடனடியாக அந்நாடு கடல், தரை மற்றும் வான்மீது கொண்டிருக்கும் அனைத்து சொத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்து விடுவோம். அந்நாட்டு மக்களின் அனைத்து வங்கி கணக்குகளும் முடமாக்கப்பட்டு விடும், அந்நாட்டின் எந்தவொரு கப்பலும், எந்தவொரு துறைமுகத்தையும் நாடமுடியாது. அதேபோல, எந்தவொரு விமானமும் அந்நாட்டின் எல்லையைத்தாண்டி வெளியே தரையிறங்க முடியாது.

வங்கியாளர்களுக்கு இதில் நல்ல சோதனை எலியாக அர்ஜெண்டினா விளங்கியது. ஏனெனில் அவர்கள் மெக்சிகோவிற்கு அடுத்து அர்ஜெண்டினா குறித்து தான் மிகவும் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர், அந்நாடு 5,000 கோடி டாலர் கடன் வாங்கியிருந்தது அதே சமயம், அது உணவிலும் சக்தியிலும் தன்னிறைவு பெற்று விளங்கியதால், இவ்வாறு எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்தது 1984 வரை அந்நாடு நிதி நிறுவனத்தின் மருந்தை விழுங்க

முடியாது என்று அடம்பிடித்து வந்தது. பின்னர், அது பன்னாட்டு நிதிச் சமுதாயத்திலிருந்து தீண்டத் தகாத வனாய் ஆக்கப்பட்டு விடுவோம் என்று மிரட்டி பணிய வைக்கப்பட்டது. அர்ஜெண்டினா வட்டியை கட்டுவதை நிறுத்த முயலும்போது, நான் முற்றிலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டது. இந்த மிரட்டலில் அமெரிக்க வங்கிகள் மட்டும் ஈடுபடவில்லை. லத்தீன் அமெரிக்க நிதி அமைச்சர்கள், நிதி நிறுவனம் மற்றும் வணிக வங்கிகளைச் சேர்ந்த பொருளாதார நிபுணர்கள், முக்கிய தொழில்வள நாடுகளின் அதிகாரிகள் ஆகியோர் அர்ஜெண்டினாவிற்கு சென்று “இது உன் உடம்புக்கு நல்லதல்ல” என்று எச்சரித்து சென்றனர்.

உடனடியாக அமெரிக்க நர மாமிச தலைவர் பாத்திரத்தை மேக்னமார் ஏற்றுக்கொண்டார். ‘அமெரிக்க கருவூலம் சில தூண்டிவிடும் செயல்களில் இறங்கியது என்று பார்பூன் பத்திரிக்கை தெரிவிக்கிறது. ஒரு நாடு கடனை மறுக்கும் பட்சத்தில் எப்போருள்கள் அங்கு அரிதாகிவிடும் என்று ஒரு பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது. அப்பட்டியலில் அர்ஜெண்டினா மட்டும் தனியாக குறிப்பிடவில்லை என்று மேக்னமார் தெரிவிக்கிறார். ‘ஒரு நாட்டிற்கு தன்னுடைய நீரழிவு நோய்க்கு சரியான இன்சலின் ஊசி கிடைக்காவிட்டால், அந்நாட்டின் அதிபருக்கு என்ன கதி ஏற்படும் என்பதை நீங்கள் எப்போதாவது சிந்தித்ததுண்டா? என்ற சுவையான கேள்வி வருகிறது என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

அப்படியானால், இதே லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் எவ்வாறு 1920களிலும் 1930களிலும் கடனை மறுத்தன. அக்காலகட்டத்தில், பெரும்பாலான கடன்கள் அரசு ஆவணங்கள் என்ற வடிவத்தில் இருந்தன. அவற்றை தனிப்பட்ட முதலீட்டாளர்கள் தங்கள் கைவசம் வைத்திருந்தனர். 1930களில் கடனாளி நாடுகள் தங்கள் கடன்களை, அரசு பத்திரங்கள் செல்லாது

என்று அறிவித்ததன் மூலம் மறுத்தன. பின்னர், ஆவணங்கள் வைத்திருந்தோரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய ஒரு குழுவோடு பெரும் சண்டை நிகழ்ந்தது. ஆனால் அக் குழுவால் எதுவும் சாதிக்க முடியவில்லை. இன்று 'சிட்டி பேங்'கின் துணைத் தலைவர் குறிப்பிட்டது போல "இடம் பெற்றிருப்பது உண்மையிலேயே ஒரு பலகீனமான குழு அல்ல. உலகிலேயே மிகப் பெரிய வங்கிகள் அடங்கிய ஒரு சக்திமிக்க குழுவாகும். மறுக்கும் பட்சத்தில் மொத்த வங்கி அமைப்பே அவர்களுக்கு எதிராக திரண்டுவிடும். ஒரு நாள் 'புரட்டலுக்குக்கூட அவர்களுக்கு யாரும் கடன் கொடுக்க மாட்டார்கள்'" ஆகா! என்னவொரு அதியமான நிலை! மறுபுறம் 'மாக்னமார்ட்' அமெரிக்க வணிக சாம்பரில் அந்நாடு கூடியவிரைவில் கடனை திருப்பிக்கட்ட ஒப்புக்கொள்ளும் பட்சத்தில் அதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் கால அவகாசம் கொடுப்பதில் தவறில்லை என்று குறிப்பிட்டார்

கடனை மறுத்தால் என்ன விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பது குறித்த ஒரு முழுமையான ஆய்வை "அனட்டோன் கெலட்ஸ்கி" மேற்கொண்டார். "பைனான்சியல் டைம்ஸ்" பத்திரிக்கையாளரான அவர் இப்பிரச்சினையை சட்ட, பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகளிலிருந்து பார்த்துள்ளார். அது அவரை மிகவும் கவலைக்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறது. இப்பொழுது ஒழுங்காக நடைபெற்று வரும் கடன் தவணை திருப்பி அளிப்புகள், ஒரு விதமான பொய்யான அமைதியை கொண்டுள்ளது. அமெரிக்க பொருளாதாரத்தின் தற்காலிக வளர்ச்சியால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட அவர்கள், கடன் கொடுத்தவர்களின் கற்பனைக்கு எட்டாத அளவில் தங்களை நாட்டுமக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை வேகமாகவும், விரிவாகவும் குறைத்து வருகின்றன. ஆனால், இத்தகைய வெட்டுகள் எவ்வளவு காலம் தாங்கும். நாடுகள் "சொல்லாண்ணா" தியாகங்கள் மூலமாக

மட்டுமே கடன்களை திருப்பி அளித்துவருகின்றன. அவர்களால் அடுத்த ஒன்று அல்லது இரண்டு நூற்றாண்டுகள் வரை தங்களுடைய பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சியை உதறித்தள்ளாமல், வணிக உரிமையை ஒரு போதும் அடைய முடியாது. கடன் நெருக்கடிக்கான தீர்வு 'கருப்பிலுமில்லை' "வெள்ளையிலுமில்லை" அதாவது ஒரேயடியாக அதை மறுக்கவும் முடியாது. போனால் போகிறது என்று முழுவதையும் திருப்பிக் கட்டவும் முடியாது. இவையிரண்டுமே உலகப் பொருளாதாரத்தின் மீது கடுமையான தாக்கத்தை விளைவிக்கும். இவையிரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு நிலைப்பாட்டை நாடுகள் எடுக்கவேண்டும் என்பது கெலட்ஸ்கியின் வாதம். எதார்த்தத்தை கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு சில இழப்புகளை ஏற்றுக்கொள்வது நிதி அமைப்பின் ஒட்டுமொத்த நன்மைக்கு ஏற்றது.

அவரது ஆய்வு நல்ல கண்ணோட்டத்துடனும், சரியான தூண்டுதல்களுடனும் அமைந்துள்ளது. கடன் கொடுத்தவர்கள் அதற்கு செவிசாய்ப்பார்களேயானால், அறிகுறி அப்படித்தான் உள்ளது. அவர்கள் குறைந்த பட்சம் ஒரு நல்ல பேரத்தை பேசி முடிப்பார்கள். தற்போதுள்ள அமைப்பில் நிலவும் அடிப்படையான அநியாயங்கள் குறித்தோ ஒரு மாற்று வளர்ச்சி மாதிரியை ஊக்குவிப்பது குறித்தோ அவர்கள் பேசுவது கிடையாது. உண்மையில் கடன் தொல்லையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான விலையாக, சர்வதேச நிதி நிறுவனம் மற்றும் உலக வங்கி கடனாளி நாடுகளின் பொருளாதாரத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் பிடிப்பை அதிகரிப்பதையே அவர் பரிந்துரை செய்கிறார். இன்றுள்ள அரசியல் சூழ்ச்சியில் 'கெலட்ஸ்கி'யின் பார்வை ஒன்றுதான் மிகச் சிறந்ததாக காட்சியளிப்பதால் நாம் அதை கவனமாக ஆராய்வது நல்லது.

நேரடியாக மோதலையும், முரண்பாட்டையும் ஏற்படுத்தும் 'மறுதலிப்புகளை' யாரும் விரும்புவ

தில்லை என்று கேலங்கி கூறுகிறார். இருப்பினும் ஏதாவது ஒரு செய்தி அவ்வாறு மறுதலிப்பதைத் தூண்டி விடும். ஆனால், உலகமே இப்படிப்பட்ட ஒரு பாதையில் போய்க் கொண்டிருப்பதால், கடன் கொடுத்தவர்களிடம் சென்று தங்களுக்கு வேறு மாற்றுத் திட்டம் தயார் செய்து கொடுக்குமாறு அவர்கள் வேண்டிக் கொள்வர்.

ஆனால், மூன்றாம் உலக நாடுகள் தப்பித்தவறி ஓட்டுமொத்தமாக மறுத்துவிட துணிந்தால் பெரியவங்கிகள் கூட வீழ்ச்சியடைந்துவிடும். அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் கூட, எல்லோரும் ஒத்துழைத்தால் மிஞ்சியுள்ள வங்கி அமைப்பு பிழைத்துக் கொள்ளக்கூடும். மக்கள் நினைப்பதற்கு மாறாக, அமெரிக்க வங்கி அமைப்பின் (சுமார் 15000 வணிக வங்கிகள்) முதலிடம் பெற்றுள்ள 11 பெரிய வங்கிகள் வைப்பு நிதி மற்றும் மூலதனத்தைப் பொறுத்தவரை வெறும் 18 சதவிகிதத்தையே கொண்டுள்ளன. எல்லாமே நிகழ்சாத்தியக் கூறுள்ள ஒரு நெருக்கடி எவ்வாறு கையாளப்பட உள்ளது என்பதைப் பொறுத்துள்ளது. ஒரு சாதாரண அமெரிக்க குடிமகன், பெரிய வங்கிகள், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் மறுத்தலிப்புகளால், கிட்டத்தட்ட திவாலாகி விடும் நிலையில் இருப்பதை புரிந்து கொண்டு, அதேசமயம் இது மீதியுள்ள 14989 வங்கிகளுக்கு ஆபத்து விளைவிக்கும் என்று பயப்படுவானேயானால் 1930களில் தோன்றியது போன்ற பெரும் பீதி உருவாகக் கூடும்.

வங்கியில் வைப்பு நிதி வைத்திருப்போர் நம்பிக்கை இழக்காதவரை கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நாம் இன்று, மக்கள் தொடர்பு உலகம் ஒன்றில் வாழ்ந்து வருகிறோம். அவர்களின் நம்பிக்கை, கடன் மறுதலிப்பு எவ்வாறு முன் வைக்கப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்து அமையும்.

பணப்புழக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, கடனாளி ஒரு கையால் வட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு, மறு கையில்

வட்டிக்கு கையேந்துவதும், ஒரேயடியாக வட்டியைக் கொடுக்காமல் இருப்பதும் ஒன்றுதான். இதுதான் 1978க்கும் 83க்கும் இடையே நடந்தது. வளரும் நாடுகளிடமிருந்து, வங்கிகள் வட்டியாக 12500 கோடி டாலர்களைப் பெற்றன. அதே நாடுகளுக்கு 14900 கோடி டாலர்களைப் புதிய கடன்களாக அளித்தன.

கடன் கொடுத்தவர்களின் கூட்டம், குறிப்பாக அமெரிக்க அரசு, கடனாளி நாடுகள் பின்னர் திருப்பிக் கொடுக்கலாம் என்ற நிலைப்பாட்டை எடுத்தால் அவர்களுக்கு எதிராக கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க விரும்புவதில்லை. ஒரு நாட்டை மறுதலிக்க தூண்டுவதன் மூலமாகவோ, அல்லது அதற்கு எதிராக தடைகளை விதிப்பதின் மூலமாகவோ, ஏதோ பயங்கரமான ஒன்று நடந்து விட்டது என்ற பீதியை கிளப்பவும், அதன் மூலம் அனைவரும் வங்கி நோக்கி ஓட்டு மொத்தமாக ஓடுவதற்கு வழி வகுக்கவும் மட்டுமே முடியும். அதோடு, பதிவுடி நடவடிக்கைகள் கடனாளி நாடுகள் பின் எப்போதாவது திருப்பிக் கொடுக்க அதற்குள்ள திறனை முறியடிப்பதற்கு தான் வழிவகுக்கும். கடன் கொடுத்தவர்கள் அவர்களை ஒருபுறம் பேரம் பேசும் மேசையில் உட்காரவைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலைக்கும், மறுபுறம், வெளியில் பிடித்துத்தள்ளும் நிலைக்கு இடையே வைத்திருக்க வேண்டும்.

இது இவ்வாறு செய்யப்பட்டால், அதிக கடன் கொடுத்த நாடுகள்கூட எளிதில் கடனை முழுவது மாகவோ அல்லது பெரும் பகுதியையோ, தள்ளுபடி செய்ய அவர்களை தயார் செய்யும். இதை செய்ய எண்ணற்ற வழி முறைகள் உள்ளன. தொலை நோக்குடைய வங்கிகள் அவற்றை எளிதில் செய்து முடித்துவிடும். இவ்வாறு ஒரு கடன் நெருக்கடி நேரும் பட்சத்தில், அதை சமாளிக்க நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட

திட்டங்களை தன் சொந்த பயனுக்காக இங்கிலாநதுவங்கி தயாரித்துள்ளதாக நம்பப்படுகிறது.

கடன் மறுக்கும் ஒரு நாட்டிற்கு எதிராக கடுமையான நிலைப்பாட்டை எடுக்க தேவையான அரசியல் ஆதரவு கண்டிப்பாக அமெரிக்காவிடம் இருக்க வேண்டியதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு நாட்டில் முதலீடு செய்திருக்கும் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், தடைகளை ஆதரிக்காது. ஏனெனில், எதிர் நடவடிக்கையாக அந்நாடுகள் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒரு நாட்டிற்கு இனியும் அமெரிக்கா பொருட்களை விற்க முடியாத நிலை உருவானால், அது மேலும் பல வேலை இழப்புகளுக்கு வழி வகுக்கும் என்பதைத் தொழிற்சங்கங்கள் புரிந்து கொள்ளும்.

வட்டிக்காக சேமித்த பணத்தை அமெரிக்கப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய பயன்படுத்துவோம் என்ற புத்திசாலித்தனமான அறிவிப்பை கடனாளி நாடுகள் வெளியிட்டால், பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கும், வங்கிகளுக்கும் உள்ள ஒத்துழைப்பு கெட்டுவிட வாய்ப்பு உள்ளது. ஒருவேளை கடனாளி நாடுகளுக்கு எதிராக, பெரிய வங்கிகளை ஆதரிக்க அமெரிக்க குடிமக்கள் முடிவெடுக்க மாட்டார்கள் என்று எப்படிச் கூற முடியும்?

கெட்ட வாய்ப்பாக, கடன் கொடுத்தவர்கள் எடுக்கும் பாதுகாப்பு வளையக் கொள்கை நடவடிக்கைகள். கடன் கொடுத்தவர்கள் மேலும் முற்போக்கான ஒருநிலைப்பாட்டை எடுக்கவே தூண்டும். இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு பிரேசிலின் கணினித் துறையாகும். அது ஆண்டுக்கு 30% என்ற கணக்கில் வளர்ந்து, 1985இல் முதல்முறையாக பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் போட்டியை மீறித் தன் பொருட்களை விற்பனைசெய்தது. அமெரிக்கா

1980இல் இருந்து 150 கோடி டாலர் விற்பனையை இழந்துள்ளதாகத் தெரிவிக்கிறது. இது பிரேசிலுக்கும் அமெரிக்காவுக்குமான உறவில் கடுமையான பின்விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்று அமெரிக்க அரசு செயலாளர் ஜார்ஜ்சுல்ட்ஸ்யைப் பேசவைத்தது. அதை அடுத்து அமெரிக்க அரசின் இணைச் செயலாளர் 1986 மே மாதம் பிரேசிலுக்குச் சென்று IBM கணினிக்குப் பதிலாகத் தன் சொந்த கணினிகளை விற்க பிரேசில் தொடர்ந்து முடிவு செய்தால், வணிக தாக்குதல்களைத் தொடர ரீகன் முடிவு செய்துள்ளதாகத் தெரிவித்தார். (அங்குள்ள சந்தையில் 50% IBM வசம் இருந்தது) அமெரிக்காவின் தாக்குதல் பட்டியலில் பிரேசிலின் எஃகு, காலனி மற்றும் வேளாண்மைப் பொருட்கள் இடம் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே; பிரேசில் தன் கடனை அடைக்கவும், IBM கணினிகளை வாங்கவும் தேவையான டாலர்களை சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கப்பட்டது, “தலை விழுந்தால் எனக்கு, வால்விழுந்தால் உனக்கு” பிரேசில் என்ன செய்யும்? தன்னால் உள் நாட்டிலேயே உருவாக்கக் கூடிய கணினிகளை அந்நியச் செலாவணி கொடுத்து வாங்குவதா? அல்லது உள்நாட்டிலேயே சொந்தக் கணினி தயாரித்துக்கொண்டு, எஃகு, காலனி மற்றும் ஆரஞ்சு பழ ரசத்தை அமெரிக்காவுக்கு விற்க முடியாமல் அந்நிய செலாவணியை இழப்பதா? எதைத்தான் தேர்ந்தெடுக்கும்?

அண்மையில் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் திடீரென்று குடியரசு நாடுகளாக ஆக பெரும் விருப்பம் தெரித்துள்ளன. சிலியும், பராகுவேயும் இந்தக் கணக்கில் சேராது. குடியரசு நாடுகளுக்கு ஒரு பெரும் பிரச்சினை இருந்தது. அவை மக்களை நிறைவு செய்ய முனையவேண்டும். அது நடக்காவிடில், “பழைய குருடிகதவை திறடி கதைதான்” இதற்கிடையே அமெரிக்க

தடை நடவடிக்கையாலும், 'கான்ட்ரா' படையினரின் போர்களினாலும் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட பொருளாதாரத் தையும், 30 லட்சம் மக்கள் தொகையை மட்டுமே கொண்ட ஒரு சிறிய நாடான நிகரகுவா, தன்னுடைய தேசப் பாதுகாப்பிற்கு பெரும் அபாயகரமாக விளங்குகிறது என்று அமெரிக்கா கூறிக்கொள்கிறது. அப்படி இருக்கும் போது, அது எவ்வாறு மெக்சிகோ போன்ற நாடுகள், அதனுடைய மக்களின் நெருக்கடியால் ஒரு இடதுசாரி அல்லது வலதுசாரி அமெரிக்க எதிர்ப்பு நாடாக மாறினால் சகித்துக்கொள்ளும். கோபம் கொண்ட 8 கோடி மக்களையும். கலிபோர்னியாவிலிருந்து டெக்சாஸ்வரை ஒரே எல்லையையும் கொண்டுள்ள ஒரு நாடு, நிச்சயம் இன்னும் அச்சுறுத்தலாகத்தான் இருக்கும்.

ஏன்? இது நடக்க முடியாததாகத் தோன்றுகிறதா? மெக்சிகோவோ, தன்னுடைய வடக்கத்தி நாட்டுக் காரன், தன்னுடைய பிரச்சினைகள் குறித்து அக்கறை ஏதும் செலுத்தவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அமெரிக்கா, அண்மையில் தன்னுடைய ஏற்றுமதியில் உள்ள G. S. P. என்றழைக்கப்படும் ஒருவித பொருள் தேர்வு கொள்கையில் இடம் பெறாத நாடுகளின் பட்டியலை வெளியிட்டது. இது மூன்றாம் உலகின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் ஏற்றுமதிக்கு ஆதரவளிப்பதற்காக, 1976 இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ரீகன் வெளிப்படையாக பாதுகாப்பு வளையைக் கொள்கையை எதிர்த்தாலும் இந்த G.S.P திட்டம் மூலமாக தன்னுடைய பாணி பாதுகாப்பு வளையைக் கொள்கை ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். முன்பு 'தீர்வை' இல்லாமல் அமெரிக்காவிற்குள் நுழைய அனுமதிக்கப்பட்ட சில நாட்டுப் பொருட்களுக்கு சுங்க வரி விதிக்கப்பட்டது. பெரும் கடனாளி நாடுகளாக விளங்கிய சிலி, பெரு ஜாம்பியா போன்றவற்றிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட செம்பு G. S. P. பட்டியலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

அமெரிக்க வணிக பிரதிநிதி கிளேட்டன் கே யூட்டன் இவ்வாறு கூறுகிறார்: "G.S.P. திட்டத்தின்கீழ் சலுகைகளைப் பெற்றுவரும் ஒரு நாட்டின் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருள் அமெரிக்க சந்தையில் போட்டியிடும் அளவுக்கு வலுப்பெற்றுவிட்டால் நாங்கள் அதை இத்திட்டத்திலிருந்து விலக்கிவிடுகிறோம். இந்த மாறுதல்கள் அமெரிக்க அரசின் இத்திட்டத்தின் வீராவேசமான இயல்பை எதிரொலிக்கின்றன. ஆனால், அப்படி விலக்கப்பட்ட நாடுகள் இந்த கவுரவத்தை விரும்பினவா என்பது சந்தேகமே. யூட்டரும் அவரது முதலாளியும் மற்ற நாடுகளும் அவற்றிலுள்ள மக்களும், தங்களுக்கென்று ஒரு சகிப்புத்தன்மை அளவைக் கொண்டிருப்பர் என்பதையும், அவர்களாலும் வீராவேசமாக இயங்க முடியும் என்பதையும் நினைவில் இருத்திக் கொள்வது நல்லது.

பின்குறிப்பு:-

1987 ஏப்ரலில், மூன்றாம் உலகு இந்தக் கடன் நெருக்கடி ஆண்டுகளில் எவ்வளவு தொகை இழந்தது என்பது குறித்த விவரங்களை "காட்" வெளியிட்டுள்ளது. 1980இல் உலக வணிகத்தில் 28 சதவிகிதத்தை கொண்டிருந்த வளர்ச்சியடையாத நாடுகள் 1986 இல் வெறும் 19 சதவிகிதத்தையே கொண்டிருந்தன. அதே காலகட்டத்தில் வளர்ந்த நாடுகளின் பங்கு 63லிருந்து 70 சதவிகிதமாக உயர்ந்தது. 1980 இல் பணக்கார நாடுகள் தங்களது இறக்குமதியில் 27 சதவிகிதத்தை ஏழை நாடுகளிடமிருந்து பெற்றன. ஆனால் 66 சதவிகிதத்தை தங்களுக்குள்ளேயே பெரிந்து கொண்டன. 1986இல் அவை மூன்றாம் உலகிலிருந்து 19 சதவிகிதத்தை மட்டுமே இறக்குமதி செய்தன. 77 சதவிகிதத்தை அவர்களுக்குள்ளே பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. 1980க்கும் 86க்கும் இடையே உலக வணிகத்தின் அளவு 18 சதவிகிதம் உயர்ந்தது. ஆனால், டாலர் மதிப்பில் அது வெறும் 6 சதவிகிதம்தான். அதில் வெகு அதிகமாக உயர்ந்தது எந்திரப் பொருட்களின் வணிகம்தான். வேளாண்மை எவ்விதமேய்பாடும் கிடையாது. சுரங்க ஏற்றுமதி 1980ன் அளவை விட மிக மிகக் குறைவு. ஆம், இது இன்றளவும், செல்வந்தர்களின் உலகம்தான்.

